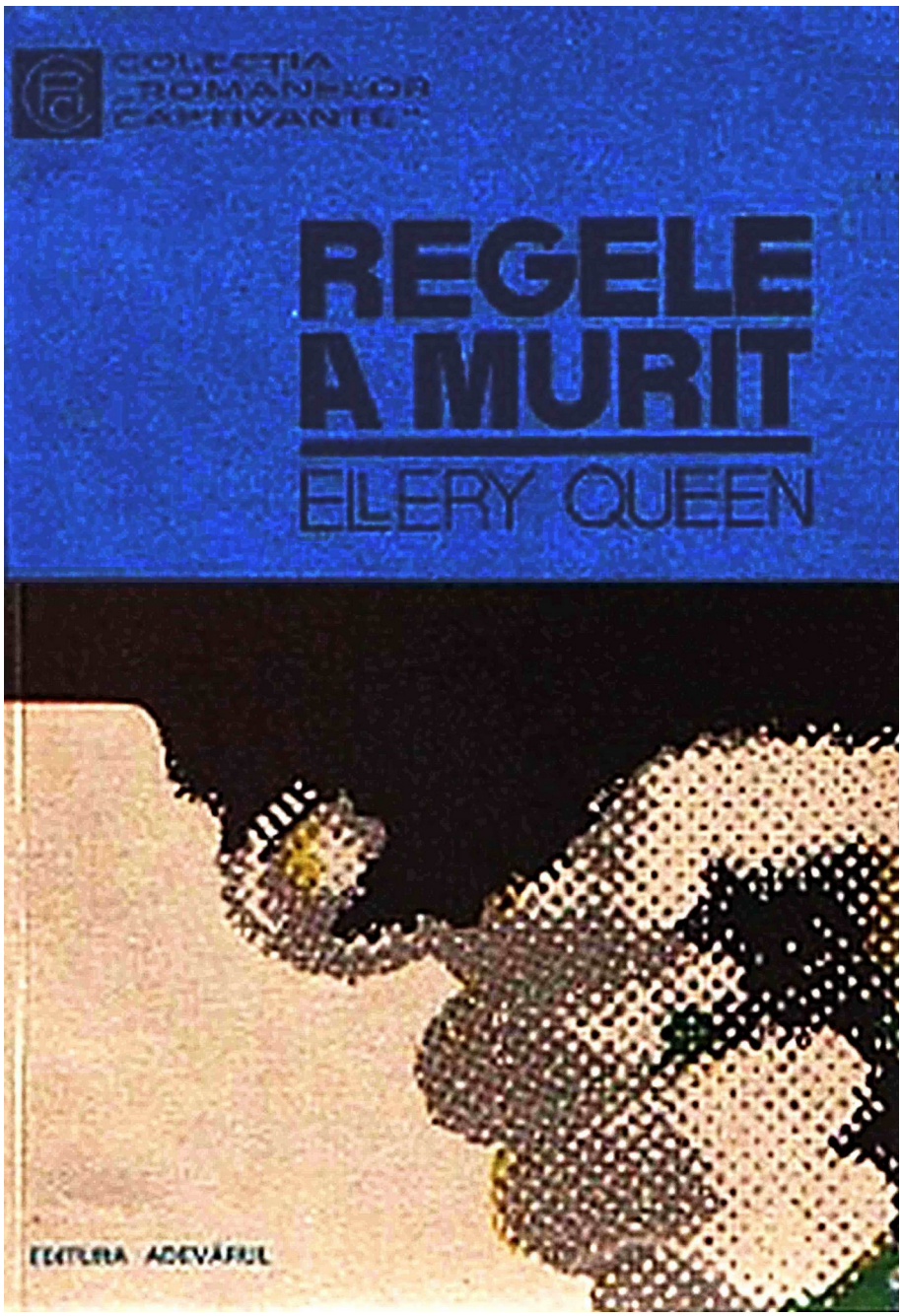

ELLERY QUEEN
REGELE A MURIT

Traducere: GHERASIM ŢIC
Editura „ADEVĂRUL” S. A., 1991

Cuvânt înainte

Romanul poliţist „Regele a murit” de Ellery Queen a fost tipărit, începând din

anul 1952 şi până în 1980, în unsprezece ediţii şi fiecare republicare a fost considerată un best-seller, o carte de mare succes nu numai în America, ci în toată lumea.

Ellery Queen este pseudonimul a doi scriitori: Frederic Dannay (1905 – 1982) şi Manfred B. Lee (1905 – 1971). Ei îşi încep colaborarea în anul 1929 la o nuvelă poliţistă, cu care câştigă un concurs literar organizat de o revistă americană. În acelaşi an, un editor publică lucrarea sub pseudonimul Ellery Queen. Acesta este, de altfel, şi numele eroului principal al cărţii – un detectiv amator care-şi depăşeşte confraţii în isteţime şi în capacitatea de a face deducţii logice care-l călăuzesc în descoperirea autorilor crimelor. Queen devine astfel, timp de aproape patru decenii, unul din cele mai populare personaje ale literaturii poliţiste din Statele Unite.

Deosebit de fecunzi, cei doi scriitori (veri) au scris peste patruzeci de romane. Lucrările lor au fost traduse, ecranizate, adaptate pentru radio şi televiziune. Colaborarea lor s-a terminat la 3 aprilie 1971 când Lee a decedat.

Romanul „Regele a murit”, transcris acum pentru prima oară în versiune românească, a fost scris în anul 1952 şi este considerat printre cele mai reuşite, nu numai ale celor doi scriitori, ci şi ale genului poliţist. Lucru de care vă veţi convinge încă din primele pagini ale cărţii.

I.

INVADAREA APARTAMENTULUI lui Queen se petrecu la ora 8, într-o dimineaţă obişnuită de iunie, când strada 87 din cartierul de vest era spălată până la etajul al treilea de către maşina stropitoare a oraşului, iar ArseneLupin, stăpânabsolut al cornişei estice, se îndopa din firimiturile de pâine cu care se puteau hrăni o duzină de porumbei din împrejurimi.

Era o invazie în stilul secolului al douăzecilea... fără avertisment. În momentul în care survenea, inspectorul Queen îşi cumpănea pieziş linguriţa deasupra celui de-al doilea ou, apreciind calm lovitura; doamna Fabrikant tocmai îşi ridicase fundu-i colosal din cealaltă parte a camerei, pregătindu-se să bage aspiratorul în priză; iar Ellery era pe punctul de a intra în living, cu mâinile ridicate la gât ca să-şi aranjeze gulerul hainei.

— Nu mişcaţi, vă rog.

Nu se auzise nici un zgomot. Uşa fusese descuiată şi deschisă până la

perete, iar vestibulul traversat în linişte.

Linguriţa Inspectorului, fundul doamnei Fabrikant, mâinile lui Ellery rămaseră unde se aflau.

Cei doi bărbaţi stăteau sub arcada vestibulului. Mâna dreaptă le era acoperită de faldurile pardesiului. Erau îmbrăcaţi la fel, costume şi pălării de un cafeniu ambiguu, doar că unul purta cămaşă albastru închis, iar celălalt cămaşă brun închis. Amândoi erau voinici, cu chipuri simpatice, dar destul de inexpresive.

Perechea privi prin livingul lui Queen, apoi se despărţiră şi Ellery observă că nu erau o pereche, ci un trio.

Cel de-al treilea bărbat stătea în faţa apartamentului, călare pe balustradă ca să supravegheze holul. Nemişcat, cu spatele spre uşa lui Queen, privea în josul scărilor.

Cămaşă-albastră se îndepărtă brusc de gemenul său, trecând pe lingă inspectorul Queen de la masa rabatabilă, fără să-i acorde vreo atenţie bătrânului gentleman care-l privea cu ochii holbaţi. Intră foarte repede în bucătărie prin uşa turnantă.

Colegul său rămase sub arcadă într-o atitudine aproape respectuoasă. Cămaşa brună adăugă un ton cald personalităţii sale. Îi apăru mâna dreaptă care ţinea un revolver calibrul 38 cu ţeava foarte scurtă.

Cămaşă-albastră ieşi din bucătărie şi dispăru în dormitorul inspectorului Queen.

Linguriţa Inspectorului, fundul doamnei Fabrikant, mâinile lui Ellery se lăsară cu grijă în jos şi în acelaşi moment. Nu se întâmplă nimic însă, doar Cămaşă-albastră ieşi din dormitorul Inspectorului, se îndreptă spre uşa unde stătea Ellery, îl dădu politicos la o parte şi intră în birou.

Cel de-al treilea bărbat supraveghea în continuare scările din hol. Gura doamnei Fabrikant se străduia să scoată un ţipăt.

— Nu, Fabby, zise Ellery tocmai la timp. Cămaşă albastră reveni şi-i zise colegului său:

— Drumul e liber.

Cămaşă-brună încuviinţă din cap şi se îndreptă imediat spre doamna Fabrikant în partea cealaltă a camerei. Ea se ridică anevoios în picioare, mai galbenă decât lămâia. Fără să se uite la ea, Cămaşă-albastră îi zise cu o voce amabilă:

— Maică, ia aspiratorul, du-l într-unul din dormitoare, închide uşa şi apucă-te de treabă.

El se opri la fereastră.

Arsene Lupin gunguri satisfăcut şi îşi luă zborul, iar doamna Fabrikant dispăru.

De-abia atunci inspectorul Queen se dezmetici, regăsindu-şi vocea. Sări

în picioare cât era de lung şi răcni:

— Cine naiba sunteţi?

În dormitorul lui Ellery, dincolo de birou, aspiratorul începu să se tânguie, întocmai unui ferăstrău-bandă. Cămaşă-albastră închise uşa biroului, înăbuşind astfel zgomotul, şi îşi rezemă spatele de uşă.

— Dacă asta este o tâlhărie...!

Cămaşă-albastră rânji, iar Cămaşă-brună – de la fereastră – Îşi îngădui un zâmbet care pentru o clipă îi schimbă înfăţişarea. Privirea sa rămase însă jos pe strada 87.

— ...e cea mai politicoasă din istorie, zise Ellery. Dumneata de la fereastră. Te-ar enerva dacă aş privi peste umărul dumitale?

Bărbatul dădu nerăbdător din cap în semn de dezaprobare. O maşină neagră cu număr de New York tocmai vira în strada 87 din Bulevardul Columb. Ellery îi văzu perechea strălucitoare parcată de cealaltă parte a străzii. În maşina parcată se aflau câţiva bărbaţi.

Cămaşă-brună îşi ridică mâna stângă şi doi dintre bărbaţii din maşina parcată săriră afară şi traversară în goană strada până la trotuarul de sub ferestrele lui Queen. Când ajunseră la bordură, maşina care intrase pe strada 87 tocmai se opri în faţa casei. Unul dintre bărbaţi urcă în fugă scările de gresie; celălalt deschise repede uşa din spate a maşinii şi, uitându-se în susul şi josul străzii, intră înăuntru.

Din maşina care se oprise coborî un bărbat mărunţel. Era îmbrăcat într-un costum greu de descris şi purta o pălărie gri deformată. Urcă fără grabă treptele de gresie şi dispăru din vedere.

— Îl recunoşti, papa?

Inspectorul Queen, alături de Ellery, negă clătinând din cap. Părea tulburat.

— Nici eu.

Cămaşă-brună era acum la uşa dormitorului Inspectorului, în aşa fel încât se afla faţă în faţă cu Cămaşă-albastră care stătea în cealaltă parte a camerei. Colegul de pe balustradă se apropie de pilastrul scării şi i se văzu mâna dreaptă în care ţinea, ca şi ceilalţi doi, un al treilea revolver calibrul 38.

Aparatul doamnei Fabrikant continua să se jeluiască. Brusc, afară pe hol, cel de-al treilea bărbat se trase îndărăt. Pălăria diformă şi costumul lipsit de distincţie al bărbatului mărunţel începură să se înalţe din casa scării.

— Bună dimineaţa, zise mărunţelul, ridicându-şi pălăria. Avea o voce ca o coardă de chitară din oţel.

Văzut mai de aproape, nu era atât de mic cum păruse. Era mai înalt cu câţiva inci decât inspectorul Queen, dar cu aceleaşi oase mici ca ale acestuia şi faţa îngustă ca a multor oameni de statura mică. Capul i se lărgea la tâmple şi avea o frunte de savant. Pielea îi era netedă, fără riduri, cu o paloare specifică

celor ce stau prea mult închişi în casă, părul şaten-cenuşiu, cu tendinţă de rărire. Ochii bulbucaţi, protejaţi de ochelari fără ramă, aproape pătraţi, aveau o privire oarecum indolentă, dar aceasta era doar o părere; privirea lor furişată era de neevitat. O burtă în creştere îi bomba haina căreia nu i-ar fi stricat să fie călcată. După cum arăta i s-ar fi potrivit un melon şi o vestă bordată.

Putea avea cincizeci, şaizeci sau chiar patruzeci şi cinci de ani.

Prima impresie a lui Ellery fu categorică: Profesorul distrat. Vocea autoritară şi întrucâtva stridentă de yankeu era potrivită pentru examene şi săli de clasă. Dar profesorii, distraţi sau altfel, nu umblau prin oraş însoţiţi de gardă înarmată în maşini puternice. Ellery se corectă. General, poate ofiţer superior, vreun individ din statul major al Pentagonului care a făcut minuni. Sau un bancher de modă veche din Vermont. Dar...

— Mă numesc Abel Bendigo, zise oaspetele cu o voce nazală.

— Bendigo! Inspectorul făcu ochii mari. Nu sunteţi Bendigo...

— Nu tocmai, zise Abel Bendigo cu un zâmbet. Presupun că nu i-aţi văzut niciodată fotografia. Dar ştiţi, inspectore Queen, eu am ghinion. Aceşti oameni care mă păzesc fac parte din Serviciul personal şi de relaţii cu publicul al fratelui meu, serviciu condus de un tip foarte dur pe nume Spring. Colonelul Spring... mă îndoiesc că aţi auzit vreodată despre el. Ne tiranizează pe toţi, chiar şi pe fratele meu sau, aş zice, îndeosebi pe fratele meu! Deci dumneavoastră sunteţi Ellery Queen, continuă musafirul fără măcar un glissando. E o mare plăcere, domnule Queen. Totdeauna am considerat oarecum stupide aceste precauţiuni, dar ce pot face? Colonelului Spring îi place să-mi aducă aminte că au e nevoie decât de un glonţ pentru a transforma farsa în tragedie... Pot să mă aşez?

Ellery trase în faţă vechiul fotoliu din piele, iar Inspectorul zise:

— Îmi pare rău, domnule Bendigo, că nu ne-aţi înştiinţat mai dinainte...

— Iarăşi Colonelul, murmură Abel Bendigo, lăsându-se în fotoliu. Mulţumesc, domnule Queen, pălăria poate sta foarte bine aici, pe podea... Deci în acest loc se rezolvă toate misterele.

— Da, zise Ellery, dar eu cred că ceea ce-l nelinişteşte pe tata este faptul că peste vreo douăsprezece minute trebuie să fie în biroul său de la Sediul poliţiei care este în centrul oraşului.

— Luaţi loc, inspectore. Vreau să vorbesc cu amândoi.

— Nu pot, domnule Bendigo...

— De data aceasta n-o să vi se observe lipsa. Garantez. Apropo, văd că v-am întrerupt de la micul dejun. Şi pe dumneavoastră, domnule Queen.

— Avem doar cafea în dimineaţa asta. Ellery se duse la masă. Vreţi să beţi o cafea cu noi?

Din cealaltă parte a camerei Cămaşă-brună zise:

— Domnule Bendigo.

Bendigo îşi mişcă vesel mâna subţire.

— Vedeţi? Încă una din regulile colonelului Spring. Terminaţi. Vă rog.

Ellery luă filtrul şi umplu din nou ceaşca tatălui său, apoi îşi turnă una şi lui. N-avea nici un rost să-i mai pună întrebări acestui om; de fapt, rost avea să nu-i pună. Aşa că rămase în picioare lângă masă şi îşi sorbi cafeaua.

Inspectorul îşi înghiţi micul dejun, aruncând nedumerit priviri piezişe ceasului de la mână.

Abel Bendigo aştepta, clipind. Cămaşă-albastră şi Cămaşă-brună erau foarte liniştiţi. Bărbatul de pe balustradă stătea nemişcat. Aspiratorul doamnei Fabrikant bâzâia în disperare.

În momentul în care cei doi Queen îşi puseră ceştile jos, musafirul zise:

— Dumneavoastră, domnilor, ce ştiţi despre fratele meu King? Cei doi se priviră.

— Ai vreun dosar de-al său, fiule?, întrebă Inspectorul.

— Da.

Cămaşă-albastră se trase la o parte şi Ellery intră în birou. Când reveni, avea la el un plic mare. Îl scutură deasupra mesei şi căzură din el câteva extrase din ziare şi reviste. Se aşeză jos şi îşi trecu privirea peste ele.

Ochii bulbucaţi ai lui Abel Bendigo priveau clipind, din spatele ochelarilor, faţa lui Ellery.

În cele din urmă Ellery îşi ridică privirea.

— Aici nu există nimic important, domnule Bendigo. Fleacuri din suplimentul de duminică.

— În afară de ce se găseşte în tăieturile acelea din ziare nu mai ştiţi nimic despre fratele meu?, murmură bărbatul subţirel.

— Se zvoneşte că fratele dumneavoastră este unul dintre cei mai bogaţi cinci oameni din lume... cu venituri de miliarde. Presupun că aceasta este o exagerare, cum se obişnuieşte... Oricum, s-ar putea presupune că posedă o mare bogăţie.

— Oh, da?, zise Abel Bendigo.

— Cât e de mare, dă naştere la o speculaţie interesantă. Există un monstru industrial cunoscut sub numele de Trustul de armament Bodigen, fabricanţi de muniţii cu filiale pe tot globul. Se presupune că această companie aparţine în întregime fratelui dumneavoastră King. Zic „se presupune” pentru că singura „dovadă” în sprijinul acestei afirmaţii este că Bodigen ar fi anagrama lui Bendigo. Dacă este cumva adevărat, eu mă închin. În timpul celui de-al doilea război mondial o singură ramură a Trustului de armament Bodigen – doar o singură ramură din zecile existente – obţinea, după cum reiese din impozite, beneficii de vreo patruzeci şi două de milioane pe an.

— Continuaţi, zise Abel Bendigo, clipind din ochi.

— Se mai zice că fratele dumneavoastră participă intens pe plan mondial

cu investiţii în domeniul petrolului, oţelului, cuprului, aluminiului – toate metale importante – aviaţie, construcţii de nave, industria chimică...

— Adică în tot ceea ce are legătură cu războiul, zise inspectorul Queen, aranjându-şi mustaţa. Şi-acum, domnule Bendigo, eu trebuie neapărat să ajung în centru...

— Încă nu. Bendigo îşi încrucişa brusc picioarele. Continuaţi, domnule Queen.

— Datele personale, continuă Ellery, sunt aproape la fel de ipotetice. Fratele dumneavoastră pare extrem de precaut. Se ştie puţin sau aproape nimic despre viaţa sa. Un fotograf de la un ziar din Kansas a câştigat acum doi ani un premiu naţional pentru fotografii la rubrica de ştiri de ultimă oră, fiindcă i-a făcut o poză regelui Bendigo şi a reuşit să scape cu filmul intact, deşi aparatul, care s-a presupus că-l folosise pentru acest şiretlic, a fost făcut fărâme... după câte ştiu de domnii care se află aici. După fotografie pare a fi un bărbat voinic, al naibii de chipeş – citez un martor ocular – În vârstă de cincizeci şi doi de ani atunci, ceea ce înseamnă cincizeci şi patru acum. Arată însă puţin peste patruzeci şi – citez din nou – are un aer de încredere arogantă în sine, de obicei caracteristică vârstei de douăzeci de ani. Aici zice că se îmbracă foarte elegant, şi să mă iertaţi dacă mă întreb de nu cumva reporterul folosea cu uşurinţă limba engleză când a scris aceasta.

Fratele regelui Bendigo zâmbi, dar apoi colţurile gurii îi căzură, reprimându-i zâmbetul.

— Am la mine două scrisori, zise încet. Au fost adresate fratelui meu. Sunt scrisori de ameninţare.

Unui om, în situaţia fratelui meu, oricât ar încerca să se ferească de publicitate, îi este destul de greu să evite persoane excentrice. Serviciul colonelului Spring (P.R.P.D.) ia de obicei toate măsurile de prevedere împotriva unor asemenea lucruri. Totuşi, aceste scrisori sunt ceva cu totul deosebit.

Bendigo scoase două coli de hârtie împăturite din buzunarul interior de la piept.

— Vreau să examinaţi acestea, vă rog.

— E în regulă, zise Ellery şi se apropie. Se ridică şi Inspectorul.

— Unde sunt plicurile?

— Secretarii regelui le-au aruncat înainte să-şi dea seama de importanţa lor. Salariaţii fratelui meu îi deschid toată corespondenţa pentru sortare şi distribuire... toată, adică, în afară de scrisorile marcate „confidenţial” sau cu ştampilă specială. După câte ştiu, aceste scrisori făceau parte din corespondenţa obişnuită.

Ellery nu manifestă nici un gest de a le despături.

— Nu s-a încercat recuperarea lor, domnule Bendigo? Din coşul de hârtii sau unde au fost aruncate?

— În birourile noastre nu se găsesc coşuri de hârtii. Fiecare secretar are lângă masa lui de lucru un tobogan care duce la o maşină de mărunţit. Hârtiile aruncate cad prin tobogan şi sunt transformate în pastă. Pasta intră automat într-un crematoriu pentru ars gunoaiele.

— Pentru că fumul, murmură Ellery, nu poate fi sustras dintr-un dosar?

Abel Bendigo îşi ţuguie buzele.

— N-avem ce face cu resturile.

— Ia să vedem scrisorile acelea, Ellery, zise Inspectorul.

Cele două coli de hârtie erau identice. Erau coli simple de culoare crem, format obişnuit pentru scrisori personale, de hârtie velină fină, fără vreo monogramă sau altă imprimare. În centrul fiecărei coli se găsea dactilografiat un singur rând.

— Prima a fost cea cu mesajul de şase cuvinte, zise Bendigo. Mesajul suna: „*You are going to be murdered*...[1]”

Punctele de suspensie nu erau întâmplătoare. Erau imprimate în hârtie, ca şi cum clapa maşinii de scris fusese lovită cu forţă în acel loc.

Mesajul de pe a doua coală era aproape identic cu cel de pe prima. Singura deosebire consta în adăugarea a două cuvinte:

„*You are going to be murdered on Thursday*...[2]”

La fel ca în primul mesaj, punctele de suspensie fuseseră accentuate. Cei doi Queen studiară cele două mesaje. Bendigo aştepta.

În cele din urmă, Inspectorul îşi ridică privirea.

— Unde zice în aceste bilete că va fi ucis fratele d-voastră King, domnule Bendigo? Eu nu văd nici un nume pe ele. Nicăieri.

— Plicurile, inspectore Queen.

— D-voastră aţi văzut plicurile?

— Nu, dar salariaţii...

— A mai văzut cineva plicurile în afară de secretarii care le-au deschis şi le-au aruncat pe tobogan ca să fie distruse?

— Nu. Dar ei sunt oameni de încredere, păziţi cu mare grijă. Bineînţeles, Inspectore, va trebui să mă credeţi pe cuvânt. Plicurile au fost adresate lui King Bendigo. Bendigo nu era supărat; dimpotrivă, părea mulţumit, dacă se putea vorbi de aşa ceva. D-voastră ce credeţi, domnule Queen?

— Eu înţeleg ce vă nelinişteşte. Scrisorile de ameninţare sunt de obicei scrise de mână cu litere de tipar, pe hârtie ieftină... scrierea cu majuscule, în mod obişnuit în creion, nu poate fi aproape niciodată identificată, iar hârtiei ieftine nu i se poate stabili proveniența. Aceste scrisori sunt deosebite prin francheţea lor. Autorul nu a încercat să-şi şteargă urmele. El a folosit hârtie de scrisori deosebită, de lux, care să poată fi uşor descoperită. În loc de majuscule scrise în creion, el şi-a bătut mesajul la o maşină de scris Winchester...

---

1 Vei fi ucis...

2 Vei fi ucis joi...

— O maşină Winchester silenţioasă portabilă, rosti sec Inspectorul.

— ... de fapt invitându-te să o identifici. E ca şi cum ar fi vrut ca literele să fie recunoscute, zise Ellery gânditor. Bineînţeles, ar putea fi o glumă proastă.

— Nimeni, zise Abel Bendigo, nu face glume pe seama morţii fratelui meu King.

— Atunci n-au nici o noimă, zise Ellery, cel puţin pentru mine. Pentru dumneavoastră au vreun sens, domnule Bendigo?

— Nu, bineînţeles, murmură Ellery. N-au nici o noimă pentru că în mod evident nu sunt opera unui excentric. Scrisorile sunt neterminate: prima se termină cu puncte de suspensie accentuate, a doua adaugă un element nou şi se termină tot cu puncte de suspensie accentuate. Aceasta constituie un progres. Deci vor fi mai multe scrisori cu mai multe informaţii, întrucât prima scrisoare este o ameninţare cu moartea, iar a doua o precizare a zilei, logic o a treia va specifica una din cele cincizeci şi două de joi posibile în care este plănuit asasinatul. Este vorba de un calcul rece, nu de o abatere de la calea obişnuită. De ce atunci să lase deschisă o pistă? Iată de ce eu zic că totul e lipsit de sens.

Bărbatul din fotoliul de piele părea să cântărească fiecare vorbă a lui Ellery cu multă grijă.

— La ce interval de timp au sosit scrisorile?, întrebă inspectorul.

— A doua a venit luni. Prima acum o săptămână.

Ellery ridică din umeri, întorcându-se spre şemineu şi spre pipă.

— Eu nu pricep. Adică scopul lor, domnule Bendigo. Întreprinderea d-voastră este destul de importantă şi de puternică pentru a folosi o poliţie particulară de mare eficienţă. Stabilirea autorului acestor scrisori ar trebui să fie o joacă de copii pentru colonelul Spring. Să presupunem în mod serios că intenţionaţi să mă angajaţi pe mine ca să fac aceasta în locul lui?

— Nu am fost înţeles. Politeţea lui Abel Bendigo rămase neschimbată. Chestiunea aceasta n-are nimic de-a face cu colonelul Spring sau cu serviciul de pază. Eu n-am dat voie să i se încredinţeze aceasta colonelului... O socotesc o problemă prea deosebită. Mă ocup de ea personal.

— Şi n-aţi ajuns nicăieri, zise Inspectorul zâmbind.

— Ceea ce mă îngrijorează – ochii bulbucaţi de veniră reci – este că am ajuns undeva.

— Oh, zise Ellery. Atunci ştiţi cine a trimis scrisorile?

— Cred că da, răspunse Abel. Cei doi Queen schimbară priviri.

— Păi, şi-atunci cine e?, întrebă cel mai în vârstă. Bendigo nu răspunse.

Ellery se uită la cei doi paznici. Nu se destinseseră. Era greu să-ţi dai seama dacă ascultau măcar.

— Ce-ar fi să trimitem băieţii aceştia să bea o bere, domnule Bendigo?

— M-aţi înţeles greşit. Prefer să nu dezvălui ceea ce am descoperit, ca să nu vă prejudiciez cercetările. Niciodată nu trag concluzii pripite, domnule Queen. Şi, când ajung la o concluzie, totdeauna o verific de două ori. Există posibilitatea – deşi nu probabilitatea – ca în această chestiune să mă înşel. Vreau să-mi spuneţi dumneavoastră, domnilor, care este adevărul.

— Şi fratele d-voastră King? Dânsul ce crede despre toate astea, domnule Bendigo?

— A aruncat o privire la scrisori şi a râs. Pe el îl amuză ameninţările. Pe mine însă nu mă amuză.

— Deci dânsul nu cunoaşte rezultatele cercetării d-voastre personale? Sau că vă ocupaţi de cercetări?

Bendigo ridică din umeri.

— Nu i-am spus. Ceea ce ştie sau nu ştie e o altă chestiune. Vreau să veniţi amândoi cu mine, zise el brusc.

— În dimineaţa aceasta?

— În clipa aceasta.

Inspectorul Queen făcu ochii mari, ca şi cum Abel Bendigo îşi ieşise din minţi.

Ellery zâmbi.

— Tatăl meu este salariatul oraşului New York, domnule Bendigo. Şi, deşi eu sunt oarecum liber, nevoia de a-mi câştiga existenţa m-a obligat să-mi asum responsabilităţi şi angajamente. Nu puteţi veni aici şi pretinde să ne sculăm şi să plecăm imediat cu d-voastră... chiar şi cu d-voastră, domnule Bendigo.

— De tatăl d-voastră am avut noi grijă...

— Staţi aşa! Inspectorul se întoarse calm la masa rabatabilă şi se aşeză jos. Şi cum aţi înţeles să „aveţi grijă de mine”, domnule Bendigo?

— Cât vă priveşte pe d-voastră, domnule Queen, zise Bendigo plin de răbdare, acum sunteţi între două romane, iar cu activitatea editorială la Ellery Queen's Mystery Magazine sunteţi în avans cu patru numere. Singura investigaţie în care eraţi angajat în prezent vi s-a luat.

— Da?, zise Ellery. Asta-i o noutate pentru mine.

— Dacă vreţi să vă uitaţi prin corespondenţa de dimineaţă, o să găsiţi o notă de la un bărbat pe nume Harold P. Consideo, prin care vă anunţă că nu mai aveţi nici o legătură cu afacerile sale.

Ellery se uită la el. După o clipă se duse la masă şi luă scrisorile de pe tava cu micul dejun. Trecu prin ele şi când ajunse la una se opri şi-l privi din nou pe Bendigo, apoi rupse plicul din care căzu o scrisoare. Ellery o parcurse cu privirea. Inspectorul se întinse şi i-o luă, ca să o citească şi el.

— Domnule Bendigo, zise Ellery, ce vă face să credeţi că vă puteţi îngădui să vă amestecaţi în viaţa mea în felul acesta? Bărbatul din fotoliu bătu darabana pe pielea fotoliului. Cât de bine îl cunoaşteţi pe Consideo?

— Nu-l cunosc deloc. Lucrurile acestea se aranjează uşor. Haideţi să nu ne pierdem timpul cu Consideo. Sunteţi gata?

— Eu?, zise Ellery. Nu cred.

— De cât timp aveţi nevoie?

— Mult prea mult, domnule Bendigo, pentru programul d-voastră încărcat.

Bendigo îşi deschise gura trandafirie. Şi-o închise apoi şi-l privi foarte serios pe Ellery.

— De ce luaţi această atitudine?

— O limbă de pantof n-are nimic de spus cu privire la cine-o cumpără sau la ce o foloseşte. Un om vrea să ştie că are ceva de spus. Domnule Bendigo, zise Ellery, îmi place să fiu întrebat.

— Iar eu sunt tatăl lui, zise Inspectorul.

— Vă cer scuze. Noi cei din familia Bendigo trăim într-un fel de vid. Desigur, aveţi perfectă dreptate. Se aplecă înainte, cu mâinile moi şi cărnoase împreunate ca ale unui diacon. E foarte important, nu numai pentru mine, să se ştie sigur cine a scris aceste scrisori. Asasinarea fratelui meu ar avea cele mai serioase consecinţe în toată lumea. Îşi alegea cuvintele cu grijă. Îi privi pe amândoi cu un zâmbet. Aţi vrea să acceptaţi această misiune, domnilor?

Ellery îi întoarse zâmbetul.

— Unde este sediul dumneavoastră?

— Pe Insula Bendigo.

— Insula Bendigo... Nu cred că o ştiu. Papa, tu o ştii?

— Am auzit vorbindu-se despre ea, răspunse Inspectorul sec, dar nu-ţi pot spune unde se află.

— Nu e prea bine cunoscută, zise oaspetele. Şi n-o s-o găsiţi pe nici o hartă.

— Unde este?

Abel păru plin de regrete.

— N-am voie să spun, domnule Queen. E una din cele mai stricte reguli. Veţi fi duşi acolo şi readuşi în acest apartament după ce terminaţi treaba.

— Cât e de departe?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune.

— Cât timp e necesar ca să ajungi acolo de la New York?

— În zilele noastre avioanele călătoresc repede. Nu e nevoie de prea mult timp.

Ellery ridică din umeri.

— Mă tem, domnule Bendigo, că va trebui să mă mai gândesc.

— Mă tem că şi eu, zise inspectorul Queen ridicându-se din fotoliu. Acum va trebui să-mi iau tălpăşiţa spre Centre Street. Domnule Bendigo, a fost o experienţă interesantă să vă cunosc, şi nu vreau nimic mai mult în viaţă.

— Telefonaţi mai întâi la birou, Inspectore.

— Pentru ce?

— O să aflaţi că începând din această dimineaţă sunteţi în concediu. Cu salariul plătit integral.

— Aşa ceva chiar că-i imposibil.

Roşu până în vârful urechilor, Inspectorul trecu pe lângă Cămaşă-brună şi intră în dormitor. Abel Bendigo aşteptă liniştit. Ellery auzi vocea tatălui său, plină de furie, pe firul direct cu Secţia de poliţie, ca şi cum un concediu cu salariul întreg era o pedeapsă crudă şi nechibzuită. Oricum, când Inspectorul reveni, părea îngândurat.

— Nimeni nu pare să ştie cum s-a întâmplat şi de ce! Bendigo zâmbi din nou.

— Domnule Queen, o să vă răzgândiţi?

— Nu pot să mă răzgândesc, pentru că încă nu am hotărât nimic. Bendigo se ridică, privindu-şi ceasul de la mână. Ceva decisiv străluci din ochelarii săi.

— Mi s-a cerut să nu mă folosesc de aceasta decât dacă va fi necesar, domnule Queen. Nu mi-aţi oferit nici o altă opţiune. Îi înmână lui Ellery un plic lung. Se întoarse apoi spre una dintre ferestre, cu mâini împreunate la spate.

Inspectorul se uită fix la plic. Adresa era Domnului Ellery Quee New York City, scrisă cu mâna. Partea cealaltă era foarte mult sigila cu ceară.

Ellery rupse sigiliul. Plicul conţinea o singură foaie de hârtie de scrisori, foarte tare. Imprimarea în relief din partea de sus a colii îl făcu să arunce o privire oaspetelui.

Scrisoarea era în întregime scrisă cu mâna.

Dragă domnule Queen,

Această cerere nu are nimic oficial şi e făcută strict confidenţial. Indiferent de hotărârea dumneavoastră, trebuie să vă rog să distrugeţi această scrisoare imediat după ce i-aţi citit conţinutul.

Sunteţi dispus să vă puneţi serviciile profesionale la dispoziţia aducătorului ei?

Dacă aţi accepta, aţi face un act de înalt patriotism într-o chestiune în care guvernul d-voastră are un interes vital, dar în care nu poate participa cu mijloace obişnuite, din motive pe care nu am voie să le dezvălui.

Ar fi util, în cazul că acceptaţi această misiune, dacă tatăl d-voastră ar considera important să vă dea concursul.

Al d-voastră cu sinceritate. Ellery studie îndelung renumita semnătură.

— Domnule Bendigo, d-voastră cunoaşteţi conţinutul acestei scrisori?'

— Am o oarecare idee despre ce este vorba, răspunse sec.

— Dar de ce eu?, mormăi Inspectorul.

— Ce, Inspectore? Abel Bendigo se întoarse.

— Scuzaţi-mă, domnule Bendigo, doar pentru câteva minute, zise Ellery.

Bendigo nu spuse nimic.

Cămaşă-albastră se dădu la o parte şi cei doi Queen intrară în biroul lui Ellery. Ellery îi închise uşa în nas şi învârti cheia cu grijă.

Aspiratorul doamnei Fabrikant se mai jeluia încă în spatele uşii de la dormitor.

— Eu nu pricep, murmură Ellery. Presupunând că King Bendigo este o mare figură, că acţiunile sale ating interesele naţionale şi că numele Bendigo are atâta greutate încât să obţină o scrisoare ca aceasta de la Washington... de ce unul dintre noi?

— Dacă nu este un fals, fiule.

— Nu ştim de ce, dar în horoscopul timpului ăsta nu văd plăsmuire.

— Telefonează la Washington, zise tatăl. Aşa, de-al naibii.

Ellery ceru legătura cu emoţie şi fără convingere. Totuşi, şase minute mai târziu, contrar oricărei raţiuni, auzi în ureche vocea celui care scrisese scrisoarea. Nu se putea înşela asupra acelor modulaţii seci şi uşoare.

— Nu, e în ordine, domnule Queen, mă aşteptam să verificaţi. Când B. a solicitat o scrisoare, am scris-o cu grijă. Interlocutorul chicoti. În ciuda peceţii.

— Pot vorbi liber, domnule?

— Acesta e un fir direct.

— Ideea de a mă angaja pe mine a fost a lui B.?

— Da.

— Vă daţi, desigur, seama de natura cazului?

— Da, într-adevăr. Un oarecare ameninţă viaţa Maiestăţii Sale. Modulaţiile vocii erau mai seci ca de obicei. B. crede că ştie cine e şi vrea să i se confirme. Întrucât ştie, eu i-am amintit că două capete bune sunt de preferat unuia şi i-am sugerat de asemenea pe tatăl d-tale. Am ceva – cred că am folosit cuvântul „special”? – în minte pentru inspectorul Queen. Aveţi de gând să acceptaţi?

— Da, domnule.

— Bine! Guvernul Statelor Unite este deosebit – chiar dacă nu în mod oficial – de interesat să fie ţinut la curent cu starea sănătăţii Maiestăţii Sale. Tatăl d-voastră este acolo?

— Da, domnule.

— Daţi-mi-l să vorbesc cu dânsul.

— Da, domnule?, zise inspectorul Queen, apoi ascultă timp îndelungat.

— Da, domnule, zise după aceea şi puse receptorul în furcă.

— Credeam că ultimul paragraf ascunde o tentaţie, mormăi Ellery. Ce vrea de la tine, Papa?

— Să-i prezint un raport confidenţial asupra Insulei Bendigo. Ce se află pe ea, cine e acolo – plante, oameni, planuri, scopuri, hărţi detaliate dacă e posibil – o descriere completă, Ellery.

— Vrei să spui că propriul nostru guvern nu ştie...!

— După câte s-ar părea, nu. Sau ceea ce ştie este imprecis şi nu de dată recentă. Aşa că va trebui să las să-mi crească coadă la bătrâneţe şi să fac pe calul Troian, zise Inspectorul neîncrezător.

— Amuzant.

Îşi zâmbiră brusc, îşi strânseră mâinile, apoi Ellery intră în dormitor s-o liniştească pe doamna Fabrikant, să-i dea ceva bani şi instrucţiuni cu privire la apartament şi să-şi pregătească o valiză. Înainte de plecare, arse scrisoarea şi plicul din Washington în scrumiera de alamă de pe noptieră şi folosi furtunul de la aspiratorul doamnei Fabrikant ca să aspire cenuşa.

II.

CELE DOUA MAŞINI ocoliră aeroportul La Guardia şi se opriră în faţa unui hangar cu acoperişul auriu pe care era scris cu litere negre uriaşe un singur cuvânt: BENDIGO. Hangarul era plin de avioane de diferite mărimi şi tipuri, dar toate de culoare şi cu acelaşi nume scris! pe ele. În faţa hangarului se vedea un imens avion de pasageri ale cărui motoare se încălzeau. În jurul lui mişunau oameni îmbrăcaţi în salopete negre şi aurii.

Cămaşă-albastră ducea valiza. De pe una din pistele aeroportului, decola un avion Bendigo şi Ellery îl întrebă pe Cămaşă-albastră:

— Ala unde merge? Sau o asemenea întrebare e trecută pe lista verboten[3] a colonelului Spring?

— Buenos Aires, Johannesburg, Teheran... nu ştiu, domnule. Grăbiţi-vă, vă rog.

Cămaşă-brună era mai prietenos.

— O să vă însoţim în avion.

... Să vă ajut ca să urcaţi, domnule? Inspectorul mârâi.

— Nu, dacă vrei să rămâi sănătos!

Abel Bendigo îi aştepta în marea aeronavă al cărei interior îi făcu să clipească din ochi de uimire. Era înzestrat ca un vagon de cale ferată particular, cu fotolii din piele adânci, lămpi, cărţi, un bar central şi mai multe compartimente. Însoţitorii – Ellery numără cinci şi bănui că mai sunt şi alţii – purtau uniforme negre şi aurii. Toţi însoţitorii erau bărbaţi şi, în afară de ei, nu exista nici un alt pasager.

— Domnilor, vom decola imediat, zise brusc Abel Bendigo. Stevar-zii vă vor servi cu ce aveţi nevoie. Eu va trebui să vă cer scuze. Munca mea... vocea i se pierdu îndepărtându-se. Doi bărbaţi de vârstă mijlocie, în costume de culoare închisă, cu serviete în mână, îl aşteptau la uşa unuia din compartimente. Trecu pe lângă ei ca o săgeată şi ei îl urmară în grabă. O clipă

[3] verboten – interzis (orig. germană).

mai târziu uşa compartimentului era închisă.

Cam nepoliticos, se gândi Ellery. Avionul începu să ruleze.

— Luaţi loc, vă rog, zise Cămaşă-brună cu o voce afabilă dar rece.

După ce se aşezară în fotolii, le puse centurile de siguranţă.

— Ai uitat electrozii, mormăi Inspectorul.

Ellery nu zise nimic. Îl urmărea pe Cămaşă-albastră care trecea de la fereastră la fereastră, trăgând storurile negre şi fixându-le de pervaz.

— Atâta secret, zise Ellery. Simţiră ridicarea avionului în aer şi auziră motoarele intrând într-un huruit confortabil. Ellery luase chiar notă de momentul decolării, dar toate acestea erau observaţii maşinale într-o cauză disperată. Cât de secret poţi ţine o insulă?

— Probabil nu există cinci oameni în Statele Unite care să aibă idee unde este?

— De unde ştii?

— Am auzit ştirea de la un ofiţer care fusese şeful transmisiunilor la cartierul general al lui Bendigo din Vestul mijlociu, în Illinois, unde a continuat să lucreze încă vreo doi ani după război. După şase pahare de Martini îţi devenea ca un frate... l-am scos băiatul dintr-o încurcătură urâtă în New York.

— Eu nu pricep nimic din toate astea, zise Ellery, privind la ferestrele camuflate.

— Se pare că King Bendigo a fost totdeauna un om secretos, zise Inspectorul gânditor. Unii oameni nu se maturizează niciodată. Joacă aceleaşi jocuri, la o scară mai mare. Probabil când era copil avea o pivniţă întunecoasă, o ascunzătoare secretă şi a îngropat comoara la care se ajunge cu o hartă desenată cu sânge.

— Să luăm, de pildă, această insulă a lui. Nu există nici un motiv imaginabil ca Generalul să înţeleagă de ce Bendigo ar avea nevoie de minister de interne pe insulă. Sau de ce, dacă ar trebui să aibă o insulă, ar face un mister din poziţia ei. În timpul războiului a operat de pe continent, ca toţi ceilalţi.

— Atunci Insula Bendigo este o realizare postbelică?

— Da şi nu. După cum am auzit eu, insula aparţinea unuia din aliaţii noştri. Poate Angliei sau Franţei, e o presupunere. Era una din insulele acelea care nu sunt niciodată pe hartă, ca atâtea altele din Pacific, doar că despre aceasta se bănuieşte că este în Atlantic.

— Eu nu cred. Vreau să spun că nu e trecută pe hartă.

— Eu nu-ţi cer să crezi, zise tatăl. Eu îţi spun ce am auzit. Cea mai verosimilă explicaţie este că se găseşte pe hartă, foarte bine, dar ca o insulă nelocuită. Poate înconjurată de recifuri periculoase şi departe de rutele

maritime şi aeriene regulate.

— Ei bine, în timpul războiului, continuă Inspectorul, guvernul care stăpânea insula s-a hotărât să o transforme într-un adăpost pentru situaţii extreme. E posibil să fi fost în timpul Bătăliei pentru Britania, dacă a fost Anglia. Dacă a fost Franţa, a fost probabil după căderea Parisului, dar înainte ca de Gaulle să intre în conflict cu F. D. R.

— Oricum, britanicii sau Rezistenţa franceză, sau care vrei tu, au început construcţiile secrete de pe insulă. Pe vremea aceea este cunoscută ca Poziţia XXX şi numai câţiva ofiţeri superiori de la Washington ştiau despre ea. A fost realizată cu consimţământul guvernului Statelor Unite, bineînţeles... după câte ştiu, noi furnizând cea mai mare parte a materialelor.

— Potrivit versiunii Generalului, au construit-o pentru totdeauna – o clădire imensă pentru administraţie, o mare parte subterană, adăposturi, barăci, arsenale, fabrici, două aerodromuri – uzina; au construit chiar şi un port artificial. Ideea a fost că dacă guvernul stăpâneşte insula, trebuie să-şi părăsească ţara în grabă, să se refugieze acolo. Toată coasta a fost camuflată şi apele din jurul insulei au fost minate. Dezvoltarea radarului a făcut de asemenea posibilă detectarea avioanelor care se apropie.

— N-am auzit nici o vorbă despre asta, zise Ellery posomorât.

— Nu trebuia să ştii. A fost unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale istoriei. Aşa cum s-a dovedit, insula n-a fost folosită niciodată. Instalaţiile au fost terminate cam în faza finală a războiului din Europa. După Hiroshima şi evoluţia cercetărilor atomice, un asemenea proiect nu-şi mai avea rostul.

— Şi Bendigo a cumpărat-o?

— A concesionat-o pe nouăzeci şi nouă de ani. Cu totul, exact cum fusese construită, până şi radarul. Concesiunea a fost rezolvată de Washington şi chiar dacă Washingtonului nu i-a plăcut ideea, n-a putut face chiar prea mult. Bendigo fusese prea important în timpul războiului. Şi încă mai este.

Inspectorul se opri. Unul dintre stevarzii în uniformă se apropie.

— Domnilor, doriţi prânzul acum? Cămaşă-brună era lângă ei.

— Cred că mai târziu, zise Ellery... Doar dacă aterizăm curând.

— Nu vă pot spune, domnule, zise stevardul.

— Nu ştii când aterizăm? Nu te întreb unde. Te întreb doar când!

— Eu, domnule, nu vă pot vorbi decât despre prânz. Stevardul se retrase şi Cămaşă-brună se îndepărtă.

— Relaxează-te, zâmbi inspectorul Queen. Se zice că oamenii aceştia trec printr-o asemenea sită că verificarea unui proiect atomic, al F. B. I. seamănă cu o înregistrare a vagabonzilor în închisoarea Squedunk Corners. După asta se încruntă. Această insulă a lui Bendigo nu-i o glumă. Se crede că Bendigo are o armată particulară acolo. De altfel, ca şi propria lui flotă maritimă şi aeriană.

— Flotă maritimă? întrebă Ellery neîncrezător. Flotă aeriană? Vrei să spui

că are mijloace de război?

Inspectorul ridică din umeri.

— Eu îţi pot spune doar ceea ce mi-a relatat Generalul. Poate îmi punea bărbi. A pomenit însă de cel puţin două foste nave de război, un crucişător uşor şi unul greu, de un sistem de plase submarine şi detectori subacvatici, precum şi de două submarine. Coasta încă mai este camuflată, iar radarul funcţionează douăzeci şi patru de ore pe zi. S-ar putea spune că-i o nouă ţărişoară autonomă. Cui ar trebui să i se justifice Bendigo? Cred că de aceea este atât de interesant Washingtonul.

— Numele lui de botez începe să mă impresioneze. Mijloace de război... La ce se aşteaptă, la o invazie?

— Nu fi copil. Nimeni nu invadează un om atât de puternic ca King Bendigo. Nu pentru că n-ai putea să-l ştergi de pe harta pe care nu e trecut, ci fiindcă e în prea multe locuri în acelaşi timp. S-a întins pe tot globul. Insula Bendigo este doar... concentrarea personalităţii sale, curtea sa, s-ar putea zice. Doar asta, apropo de ce spunea Generalul. Bendigo a instituit un adevărat palat pe insulă... Îmi imaginez mijloacele de război – „armata”, „flota de război”, „flota aeriană” – totul automatizat. Funcţionează cu energie electrică. E de ochii lumii, ca un tron. Orice putere regală care se respectă are aşa ceva.

— Dar toate astea... sunt demodate, zise Ellery nemulţumit. Doar nu-i băiat care să se joace cu soldaţi de plumb. Ce reprezintă două vase de război şi câteva avioane într-o lume cu bomba atomică şi cea cu hidrogen? Ţevi cu care trag copiii boabe de fasole. Nu pricep.

Inspectorul ridică iarăşi din umeri şi privi în jur. Stevardul i-o luă înainte. Imediat apăru lângă cotul său o sticlă şi un pahar.

Ellery se suci în fotoliu. Se ridică. Se aşeză apoi din nou.

Inspectorul sorbi, se lăsă pe spate, îşi închise ochii. Motoarele vuiau ca o cascadă. Deodată îl cuprinse somnul.

Simţi un ghiont în braţ şi deschise un ochi.

— Familia lui, mormăi Ellery.

— Hâă?

— Familia lui. E formată exclusiv din el şi din fratele lui Abel. King este căsătorit? Are copii? Părinţi? Ce ştii despre el personal, Papa?

Inspectorul se strădui să rămână treaz.

— Sunt trei fraţi, nu doi. N-au surori, iar dacă părinţii le trăiesc, Generalul nu-i cunoaşte. Doar unul dintre fraţi e căsătorit şi acesta este King. N-are copii. Trage un pui de somn, fiule.

— Cine-i al treilea frate?, întrebă Ellery. Care-i situaţia lui?

— Hâă? Inspectorul deschise ochiul din nou. Judah.

— Cine?

— Judah Bendigo. El e mijlociul. King e cel mare dintre ei. Abel este un fel

de prim ministru – el şi King sunt foarte apropiaţi. Dar Judah... Generalul nu ştia care este rolul lui. Nu şi-l imagina pe Judah făcând altceva în afară de a bea coniac. Impresia lui e că Judalh e un beţiv.

— Cine e soţia lui King?

— Regina. Cine altcineva?, murmură tatăl său zâmbind somnoros. Regina Karla... oricum aproape regină. Generalul zicea că regina Karla e get-beget de neam regesc. Din Europa. O prinţesă sau mare ducesă, cam aşa ceva.

— Acum spune-mi că e o frumuseţe răpitoare şi o să mă bat cu Cămaşă-albastră cu o singură mână.

— Generalul zicea că e formidabilă. El a trebuit să viziteze insula de mai multe ori.

— Şi măscăriciul curţii?, mormăi Ellery. Desigur, există un măscărici al curţii.

— Se numeşte Max, încuviinţă Inspectorul din cap. Un fost luptător, mare cât o casă. Îl urmează pe King peste tot, îl ajută, îl apără, îl face să râdă. Totul în afară de scufie şi zurgălăi. Vrei să taci? Eu sunt un om bătrân.

Inspectorul închise şi celălalt ochi, hotărât.

Abel Bendigo îi însoţi la masă. Părea mai puţin preocupat. Cei doi secretari între două vârste nu mai apărură.

Stevarzii pregătiseră masa doar pentru doi, ceea ce-l făcu pe Ellery să remarce că într-o organizaţie atât de perfect pusă la punct, asemenea fapt era o scăpare nemaipomenită... ori unul dintre ei să moară de foame?

— Eu nu mănânc de prânz niciodată, zise primul ministru, cu un zâmbet. Mă stânjeneşte în munca de după-amiază. Iau uneori un pahar de lapte bătut sau iaurt. Dar nu vă întrerupeţi mâncatul pentru asta. Bucătarul şef al fratelui meu a fost detaşat în mod special pentru această ocazie.

Prânzul era superb şi Inspectorul îl atacă cu entuziasm. Ellery mâncă absent.

— Fraţii dumneavoastră, domnule Bendigo, sunt la fel de spartani ca dumneavoastră?, întrebă Inspectorul. Mâncarea asta e delicioasă.

— Semănăm foarte mult. King are gusturi simple în materie de mâncare, la fel ca şi mine, iar Judah – Abel Bendigo încetă să zâmbească – Judah nu mănâncă mai deloc.

— Judah?, întrebă Ellery, ridicându-şi privirea.

— Un alt frate, domnule Queen.

Doriţi puţin coniac? Mi s-a spus că este excepţional, deşi eu nu beau.

— Judah, zise Ellery. Şi Abel. Nu pare să urmeze „Regele” domnule Bendigo. Sau a fost rege în Israel încă din pântece?

— Cred că a fost, zise Bendigo. Privi în sus. Şi cei doi Queen îşi ridicară privirile. Cămaşă-albastră şi Cămaşă-brună erau acolo.

— Şi-acum ce urmează?, întrebă Inspectorul cu umor. Execuţia, Totuşi

înghiţi repede coniacul care mai rămăsese în pahar.

— Am ajuns cam la jumătate de drum, domnilor. Din momentul acesta până la aterizare, aceşti doi bărbaţi vor rămâne cu dumneavoastră. Sunt sigur că veţi înţelege, dacă nu aprecia, necesitatea de a respecta instrucţiunile. Regret, dar trebuie să vă cer să nu faceţi nici o încercare ca să stabiliţi locul unde vă găsiţi. Bărbaţii aceştia au ordine stricte să vă împiedice s-o faceţi. Se ridică brusc. O să mă vedeţi pe insulă. Înainte ca vreunul să-şi poată deschide gura, primul ministru se retrăsese din nou în compartimentul său.

Gemenii nu se clintiră.

— Jumătate de drum, mormăi Inspectorul. Asta înseamnă cam vreo opt ore în total. La, să zicem, trei sute de mile pe oră, insula se găseşte la vreo două mii patru sute de mile de New York. Oare?

— Oare?, zise Ellery ridicându-şi privirea spre Cămaşă-brună. Cămaşă-brună nu scoase o vorbă.

— Pentru că, bineînţeles, putem zbura în cercuri... Nostim modul lui Bendigo de a se despărţi de noi, Papa. De ce mă veţi vedea pe insulă în loc de formularea mai firească vă voi vedea pe insulă?

Ellery primi răspunsul câteva ore mai târziu pe când era în toiul somnului.

Se trezi în urma unei lovituri uşoare. Era într-un întuneric total şi, când auzi exclamaţia violentă a tatălui său, îşi dădu seama că amân-doi fuseseră legaţi la ochi.

III.

DUPĂ CE LE FURĂ ÎNDEPĂRTATE EŞARFELE, fiul şi tatăl se pomeniră împreună cu Cămaşă-brună şi Cămaşă-albastră lângă uriaşul avion, pe un aerodrom imens.

Soarele după-amiezii cobora pe un cer de un albastru intens, lumina orbitoare făcându-i să clipească.

Abel Bendigo era în apropiere şi stătea de vorbă cu un bărbat mic de statură în spatele căruia se găsea un pluton de soldaţi înalţi, în poziţie de drepţi. Mărunţelul avea umeri drepţi, şolduri mari şi era îmbrăcat într-o frumoasă uniformă militară neagră şi aurie. Cascheta neagră pe care o purta avea deasupra cozorocului o emblemă reprezentând un glob şi o coroană, unite, şi inscripţia P.R.P.D. Ofiţerul fuma o ţigară maro şi se întorcea din când în când ca să-i privească pe cei doi Queen cu prietenia unui peşte. O dată clătină din cap vrând parcă să spună că era prea mult ceea ce trebuia să suporte. Totuşi, suporta – indiferent ce era – cu resemnare. Primul ministru continua să vorbească.

În faţa lor, se găsea o clădire administrativă camuflată. În turnul de

control circular, cu pereţi de sticlă, umblau bărbaţi în costume negre şi aurii. În vreo alte douăsprezece clădiri mari, care păreau hangare, de asemenea camuflate, mişunau echipaje de sol. Zburau avioane, goneau ambulanţe, treceau încoace şi-ncolo camioane de la serviciul de aprovizionare; toate erau vopsite în negru şi auriu. Un avion mare de transport tocmai se ridica în aer.

Aerodromul era înconjurat de un zid de vegetaţie, care-l izola de restul insulei. Vegetaţia părea semitropicală şi semăna mult cu flora subacvatică din Marea Caraibilor. Ellery nu văzuse niciodată un asemenea cer în zona temperată din nord. Se găseau în apele din sud, De asemenea, aveau sentimentul deosebit de ciudat că se aflau într-o ţară străină. Toţi din jurul lui păreau americani, iar clădirile aeroportului trădau o vigoare funcţională ce nu putea fi separată de concepţia americană avansată – stilul Erank Loyd în forme extreme. Plutea totuşi un aer neobişnuit, o atmosferă ce sugera o disciplină de fier, de unicitate, dobândită prin exerciţiu, străină modului de viaţă american.

Mai era steagul care fâlfâia pe un catarg deasupra turnului de control. Ellery nu mai văzuse un asemenea steag; o pereche de globuri unite, în culorile hărţii, având deasupra o coroană de aur(pe un fond negru. Steagul îl indispunea, aşa că-şi întoarse ochii de la el. Privirea i se întâlni cu a tatălui, care, ca şi el, tocmai şi-o coborâse de la catargul steagului.

Nu-şi spuseră nimic, deoarece Cămăşile erau foarte vi lângă ei şi pentru că, de fapt, n-aveau ce să-şi comunice, în afară de întrebări şi îndoieli pe care nici unul dintre ei nu le puteau elucida.

În cele din urmă, primul ministru termină şi omuleţul solid, în uniformă splendidă făcu semn cu mâna plutonului de soldaţi să plece. Aceştia se întoarseră şi începură a se îndepărta în marş de clădirea administraţiei, după care dispărură. Bendigo se apropie împreună cu tovarăşul său. Cămăşile, observă Ellery, luară poziţia drepţi şi salutară. Dar nu-l salutară pe Abel, ci pe mărunţelul şolduros.

— Regret că v-am făcut să aşteptaţi, zise Bendigo, fără însă să explice de ce. Dânsul este şeful Secţiei personalului şi a relaţiilor cu publicul, colonelul Spring. Probabil o să vă mai vedeţi.

Cei doi Queen spuseră câteva vorbe.

— Fac totul pentru dumneavoastră, domnilor, zise colon Spring, întinzând o mână albă lipsită de vlagă. Ochii îi rămâneau însă, ca de peşte. Întreaga faţă îi era marină – alb-verzuie şi fără pic de mobilitate, ca faţa unui înecat.

— Nu se pune mai degrabă întrebarea ce putem noi face, domnule colonel?, întrebă Ellery.

Ochii submarini îl priviră.

— Vreau să spun că P.R.P.D. -ul dumneavoastră pare să încline intr-o foarte mare măsură spre latura militară. Care ne sunt restricţiile?

— Restricţii?, murmură colonelul Spring.

— Păi, vedeţi dumneavoastră, domnule colonel, remarcă inspectorul Queen, nu se ştie niciodată unde poate duce un asemenea lucru! Cât de liberi suntem să venim şi să plecăm?

— Puteţi merge oriunde. Mâna albă flutură. În cadrul unor limite rezonabile.

— Există anumite instalaţii, domnilor, zise Abel Bendigo, pe care nu le puteţi vizita. Dacă veţi fi opriţi undeva, veţi înţelege de ce.

— Şi veţi fi opriţi, zise colonelul zâmbind. Mergeţi direct la Ministerul de Interne, domnule Abel?

— Da. Scuză-ne, domnule colonel.

Ofiţeraşul strivi oarecum deliberat mucul de ţigară cu tocul bocancului. Zâmbi din nou, atinse cozorocul cu degetele-i delicate, se-ntoarse brusc şi plecă.

Cămăşile îl urmară imediat.

— Valoros om, zise primul ministru. Domnilor?

Cei doi Queen se întoarseră. O limuzină neagră se apropiase în linişte şi un valet în livrea ţinea băţos portiera deschisă. Pe portiera din faţă era fixat un medalion de aur ce reprezenta două globuri unite având deasupra o mare coroană.

La fel ca un blazon.

Aeroportul se găsea pe un teren ridicat şi când maşina trecu prin paravanul de vegetaţie, cei doi Queen avură o privelişte panoramică a unei jumătăţi de insulă.

Înţeleseră îndată de ce această insulă fusese aleasă drept loc pentru un guvern care se ascunde. Avea forma unui lighean cu o movilă în centru. Ţărmul, care constituia marginea ligheanului, era abrupt şi acoperit cu păduri mari, aşa încât de pe mare nu se vedea nici un semn că ar fi oameni sau construcţii în interior. Movila din mijlocul ligheanului, unde erau situate aerodromurile, era cam la acelaşi nivel cu faleza împădurită. Între aerodromurile centrale şi faleză, terenul cobora în pantă abruptă spre o vale. Toate clădirile fuseseră făcute în această vale, invizibilă de pe mare.

Peisajul era uluitor. Insula era mare, valea grandioasă şi cât cu-prindeai cu ochii era înţesată cu clădiri. Cele mai multe păreau uzine, fabrici uriaşe din care nu ieşea pic de fum; toate acestea se întindeau pe hectare întregi; erau însă şi clădiri cu birouri, iar pe pantele mai blânde se aflau colonii de căsuţe şi construcţii asemănătoare barăcilor, în care, le explică Abel Bendigo, locuiau muncitorii. Căsuţele erau ocupate de către funcţionarii inferiori. Existau, de asemenea, locuinţe personale mai spaţioase de cealaltă parte a insulei; acestea erau folosite de către funcţionarii superiori şi cercetătorii ştiinţifici, împreună cu familiile lor.

— Familii?, exclamă Inspectorul. Adică aveţi aici gospodine şi copii?

— Bineînţeles, răspunse primul ministru zâmbind. Noi asigurăm salariaţilor noştri o ambianţă naturală, normală. Avem şcoli, spitale, localuri pentru distracţii, terenuri sportive... tot ceea ce aţi putea găsi intr-o comunitate model din Statele Unite, deşi oarecum într-un grad de aglomerare mai mare. Spaţiul este problema noastră cea mai serioasă.

Lebensraum, gândi Ellery într-o doară.

— Dar hrana, îmbrăcămintea, revistele, zise inspectorul Queen încet. Să nu-mi spuneţi că produceţi toate acestea!

— Nu, deşi, dacă am avea spaţiu, le-am produce în mod sigur. Totul este adus cu flotele noastre comerciale, mai ales pe calea aerului.

— Consideraţi avioanele mai convenabile decât vapoarele?, întrebă Ellery.

— Păi, avem o problemă cu instalaţiile portuare. Preferăm să păstrăm aspectul ţărmului cât mai natural posibil.

— Acolo-i portul, Ellery!, zise Inspectorul.

— Îmi pare rău, zise Bendigo, devenind brusc grav. Se aplecă în faţă ca să spună ceva şoferului cu voce înceată. Maşina, care gonea în interiorul inelului păduros, intră imediat într-un drum lateral, coborând din nou spre vale. Ellery însă întrezări, printr-o breşă în vegetaţie, un golf de forma unei potcoave aproape total înconjurat de uscat prin strâmtoarea căruia trecea un vas de război.

Şoferul pălise uşor. El şi valetul şedeau ţepeni.

— N-am văzut nimic, domnule Bendigo, zise Ellery. Doar un crucişător greu. Una din navele de război ale d-voastră?

— E Bendigo, iahtul fratelui meu, murmură primul ministru. Inspectorul Queen privea jos în vale cu ochi strălucitori.

— Acela e iaht cum sunt eu popă, zise prompt. Alimentele şi cel lalte produse, domnule Bendigo, le daţi pe gratis sau cum le distribuiţi Cu ce vă plătiţi oamenii?

— Banca noastră emite obligaţiuni, Inspectore, acceptate de magazinele Companiei precum şi de persoanele din toată insula.

— Şi când un om vrea să plece sau e concediat, ia obligaţiuni Bendigo cu el?, întrebă Ellery.

— Avem foarte puţine demisii, domnule Queen, zise primul ministru. Bineînţeles, dacă un salariat ar fi cumva concediat, veniturile' lui ar fi convertite în moneda ţării sale de baştină.

— Nu cred că oamenii d-voastră consideră sindicatele necesare.

— Ei, avem sindicate, domnule Queen. Toate felurile de sindicate.

— Oricum, greve nu aveţi.

— Greve? Bendigo fu surprins. Pentru ce să facă salariaţii noştri grevă? Sunt plătiţi foarte bine, sunt cazaţi, au asigurat tot confortul, copiii le sunt

îngrijiţi în mod ştiinţific...

— Să zicem. Inspectorul Queen se întoarse de la fereastră de parcă tocmai atunci îi venise ideea. De unde vă vin toţi muncitorii, domnule Bendigo?

— Avem birouri pentru angajări peste tot.

— Şi birouri pentru angajări?, murmură Ellery.

— Poftim?

— Soldaţii d-voastră, domnule Bendigo. Sunt soldaţi, nu-i aşa?

— Oh, nu. Uniformele sunt doar pentru comoditate. Oamenii noştri din serviciul de pază nu sunt... Abel Bendigo se plecă în faţă şi arătă cu degetul. Acolo este Ministerul de Interne.

Zâmbea din nou, şi Ellery înţelese că nu vor mai primi nici o informaţie.

Ministerul de Interne arăta ca o roată de trăsură fără obezi aruncată neglijent într-un tufiş. Era năpădit de copaci şi tufăriş, iar acoperişurile erau pline de vegetaţie. De sus, probabil, era invizibil.

Opt aripi lungi radiau ca spiţele dintr-un centru comun. Spiţele, explică Abel Bendigo, adăposteau birourile obişnuite, butucul roţii, birourile administrative.

Centrul, înalt de patru etaje, depăşea cu un etaj spiţele, aşa încât etajul superior, în formă de dom, al clădirii centrale predomina.

Nu departe, Ellery observă, înălţându-se din inima unei păduri, câteva turnuri bălţate, piloni şi sticlă. Puţinele elemente ale construcţiei care se puteau vedea se întindeau pe o suprafaţă întinsă. Ellery întrebă ce era.

— Reşedinţa, răspunse primul ministru. Mă tem însă că va trebui să ne grăbim, domnilor. Am întârziat mult mai mult decât îmi propusesem.

Îl urmară, atenţi la orice.

Intrară în Ministerul de Interne la locul de îmbinare a două spiţe, printr-o uşă surprinzător de mică, şi se pomeniră într-un hol circular din marmură neagră. Din perimetru radiau în fiecare direcţie, coridoare. La intrarea fiecărui coridor stătea un paznic înarmat. Văzură şiruri nesfârşite de uşi de birouri, una la fel ca cealaltă.

În centrul holului se înălţa o coloană circulară de o grosime extraordinară. La nivelul pardoselei, în coloană, se găsea o uşă şi Ellery îşi închipui că era cuşca unui ascensor. În faţa uşii, era o cabină metalică, în spatele căreia stăteau trei oameni în uniformă. Pe gulerele tunicilor lor erau iniţialele P.R.P.D. aurite.

Abel Bendigo se duse direct la pupitrul din cabină. Spre uimirea celor doi Queen, întinse mâna dreaptă omului de pază din centru. Acesta luă imediat amprentele degetului mare al prim-ministrului în timp ce insul din dreapta lui scoase, într-o clipită, dintr-unul din nenumăratele sertare care se găseau în faţa lui, un cartonaş cu un aspect ciudat, ca o radiografie, fixat într-un cadru de carton. Filmul fu plasat într-un mic aparat de pe pupitru, iar amprentele prim-

ministrului fură introduse în partea inferioară a aparatului. Individul din centru privi atent printr-un ocular. Aparatul, după câte se părea, suprapunea filmul cu amprentele din dosar peste amprentele proaspete într-un aşa fel că orice deosebire ieşea imediat în evidenţă. Faptul acesta fu confirmat câteva momente mai târziu când celor doi Queen li se luară amprentele şi li se înregistrară numele.

— Filmele cu amprentele d-voastră vor fi gata peste puţin timp, zise Bendigo, şi vor fi păstrate în dosarul de control. Nimeni, nici măcar fratele meu King, nu are acces în vreo parte a acestei clădirii fără verificarea amprentelor degetului mare.

— Dar aceşti oameni cu siguranţă vă cunosc şi pe d-voastră şi pe fratele d-voastră!, protestă inspectorul Queen.

— Nu excepţiile fac regula, Inspectore. Ele o încalcă. Vreţi să intraţi, domnilor?

Liftul era cu autoservire. Ţâşni în sus şi o clipă mai târziu intrară, înaintea ghidului, într-o cameră de primire cu aspect ciudat.

Avea forma unei felii de tort din care s-a muşcat o dată la capătul ascuţit, muşcătura fiind formată de partea de perete a ascensorului care dădea în cameră. Mai târziu descoperiră că întregul fort reprezentat de baza domului era compus din trei încăperi, dintre care camera de primire era cea mai îngustă şi mai mică. Cabinetul particular al lui King Bendigo ocupa jumătate din cerc. A treia încăpere, pentru secretarii personali, şi camera de primire alcătuiau cealaltă jumătate de cerc. Ascensorul avea trei uşi, una pentru fiecare încăpere.

Peretele exterior al camerei de primire era format în întregime din cărămizi de sticlă canelate. Nu existau ferestre, dar aerul era răcoros şi proaspăt.

Camera era aproape goală. Se găseau câteva fotolii funcţionale din piele neagră, o masă joasă de aramă cu diametrul de şase picioare, o masă mică de lucru cu un scaun şi nimic mai mult. Nu exista nici o lampă – lumina venea de la cei doi pereţi laterali care străluceau – nu se găsea nici o vază sau floare, nici un tablou. Nu se afla nici un covor pe podeaua făcută dintr-un material elastic cu un model negru şi auriu. Nu exista nici măcar consolarea unei voci sonore, deoarece nu-i întâmpină nimeni în această cameră de primire stranie şi era atât de perfect izolată acustic încât vocea nu putea fi auzită nici la o distanţă de cincisprezece picioare.

— Tocmai acum fratele meu e ocupat, zise Abel Bendigo. Ellery nu-şi putea închipui de unde ştia el aceasta, doar dacă primul ministru memorase programul suveranului său înainte cu câteva zile. O să mai dureze – Bendigo îşi privi ceasul de la mână – încă douăzeci şi trei de minute. Domnilor, faceţi-vă comozi. Pe masa aceea se găsesc ţigări şi havane şi, dacă doriţi băuturi

răcoritoare, se găseşte un bar în peretele acela. Şi-acum vă rog să mă scuzaţi. Trebuia să particip la această conferinţă de la început. O să revin la d-voastră când King va fi liber.

în fiecare din cei doi pereţi netezi se găsea câte o uşă cu miner sferic obişnuit. Abel Bendigo se furişă prin uşa din stânga şi o închise înainte ca vreunul din cei doi să poată zări ce se găsea dincolo de uşă.

Se uitară unul la celălalt.

— În sfârşit singuri, zise Ellery.

— Mă întreb...

— Ce te-ntrebi, Papa?

— Unde este plantat.

— Ce?

— Microfonul. Dacă aici e locul unde Domnia sa îşi lasă oaspeţii să-l aştepte, crezi că ar scăpa ocazia de a afla ce gândesc ei cu adevărat? Cum ţi se pare această organizare până acum, Ellery?

— Incredibilă.

Inspectorul se lăsă neliniştit într-unul din fotoliile negre. Ellery se duse la uşa ascensorului. La fel ca ascensorul din hol, şi acesta coborâse până la podea la sosirea lor, apoi se ridicase cu uşa închisă din nou. Atât uşa cât şi cadrul exterior al cuştii ascensorului erau potrivite cu atâta măiestrie în peretele curbat, încât îi trebui un moment îndelungat să localizeze crăpătura care le delimita.

— Ai avea nevoie de un deschizător de cutii de conserve nuclear ca s-o deschizi. Ellery se duse şi la uşa din peretele din dreapta. Mă întreb unde duce asta?

— Probabil la un birou exterior. Ellery încercă uşa; era încuiată.

— Ar putea fi pentru cei patruzeci şi nouă de secretari ai săi. Mă întreb dacă şi ei poartă uniforme?

— Pe mine mă interesează mai mult regele King. O fi purtând manta de hermină?

— Aici nimeni nu are încredere în nimeni, zise nemulţumit Ellery. Acum era la uşa din peretele din stânga.

— Las-o în pace, îl sfătui taică-său. S-ar putea deschide.

— N-am eu un astfel de noroc. Ellery avea dreptate; uşa biroului lui King Bendigo, prin care dispăruse Abel, era închisă perfect. Suntem ferecaţi aici. Ca doi lei într-o cuşcă.

Inspectorul nu zâmbi.

— Suntem tare departe de Strada optzeci şi şapte, fiule.

— Nu te pierde cu firea. Remarca glumeaţă nu-l amuză nici măcar pe autorul ei.

Ellery examina cu atenţie măsuţa de lucru neagră. Era din metal greu,

prinsă cu şuruburi în podea. Scaunul turnant, gol, din acelaşi metal, era îndreptat spre partea cilindrică netedă a ascensorului.

— Mă întreb de ce secretarul de cabinet nu-i aici.

— Poate o fi avut nevoie să meargă la toaletă.

— Mă îndoiesc că în codul Bendigo spălatul mâinilor este recunoscut drept scuză legitimă pentru neglijenţă în serviciu. De altminteri – Ellery încercă câteva sertare – masa de lucru este încuiată. Nu, iată un sertar care nu este încuiat. Era sertarul de jos, unul adânc.

Taică-său îl văzu că se holbează, apoi se lăsă în fotoliu.

— Ce este?

— Un dictafon oarecare. Ellery stătea aplecat. Un tip nou pentru mine. Mă întreb dacă... Se auzi un declic, apoi un slab bâzâit. Ellery fluieră uşor. Crezi că ăsta ar putea fi conectat cu biroul şefului?

inspectorul sări din fotoliu.

— Fii atent, fiule!

— Înregistrează convorbirile particulare. Păcat că n-o să putem şterpeli banda cu înregistrarea a ceea ce se discută chiar acum...

— ...surescitat. Luaţi loc, domnule ministru.

Vocea de bărbat binevoitoare le bubui în urechi. Cei doi Queen priviră în jur. În afară de ei, camera de primire era goală.

— Aparatul, şopti Inspectorul. Ellery, ce ai atins?

— Are funcţiune dublă. Vocea nu mai revenise, dar bâzâitul continua, înregistrează sunetul, dar e ceva aici care captează şi amplifică simultan sunetul. Poftim! Trebuie doar să-ţi ţii degetul pe butonul acesta.

Bărbatul cu vocea calmă râdea. Era râsul unui om mare care răsună în cameră ca o cascadă.

— ...Aceasta nu-i o climă prielnică pentru firi temperamentale, domnule ministru. Abel, ajută-l pe señor ministru să ia loc pe un scaun.

— Da, King. Era vocea lui Abel.

— Bendigo întâi, şopti Inspectorul.

— Vă simţiţi bine? Vocea calmă era amuzată.

— Mulţumesc. Aceasta era o voce agitată, cu un puternic accent sud-american şi se străduia să-şi stăpânească teama şi mânia. E greu să rămâi calm, dragă domnule, când ai fost răpit în miez de noapte din propria-ţi casă de către tâlhari şi scos din ţară în mod ilegal cu un avion străin.

— A fost necesar să avem o convorbire particulară între pereţi ale căror urechi sunt de încredere, domnule ministru. Regretăm că v-am deranjat.

— Regretaţi! Nu glumiţi cu mine. Aceasta este o răpire, şi puteţi fi foarte sigur că voi face din ea un eveniment internaţional, cu cele mai categorice reproşuri posibile guvernului dumneavoastră!

— Guvernului meu? De fapt, unde credeţi că vă aflaţi? Vocea era încă

amuzată, dar se simţise o uşoară ezitare.

— N-o să mă las intimidat! Vocea străină striga acum. Eu ştiu foarte bine ce urmăriţi dumneavoastră, señor King Bendigo. Avem acum în sfârşit acces la dosarele secrete ale defunctului regim. Noul guvern, în care am marea cinste de a servi ca ministru de război, nu va fi atât de binevoitor, vă promit! Vom confisca uzinele Guerrerra pe baza împuternicirilor cu care a fost învestit El Presidente prin decretul din patrusprezece mai referitor la resursele naţionale şi nu vom întreţine relaţii cu compania de armament Bodigen sau cu oricare altă întreprindere subvenţionată de dumneavoastră, señor!

Un zgomot puternic se auzi în aparatul din masa de lucru a secretarului de cabinet.

— A fost plesnit cineva. Maiestatea sa a făcut-o, şopti inspectorul Queen.

— Să sperăm că n-a fost señor ministru de război.

— Mâncător de furnici nenorocit! Era un zbierat.

— Mâncător de furnici?, ţipă vocea străină. Folosiţi insulte, folosiţi insulte! Cer să fiu dus imediat la Ciudad Zuma!

— Stai jos! Câte din fleacurile astea crezi că o să mai sup... Bombănitul încetă. Apoi vocea puternică zise nerăbdătoare: Da, Abel. Ce este?

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Plăcuta sotto voce a raţiunii, murmură Ellery. Sau Abel i-a dat ceva să citească.

Îl auziră pe King Bendigo râzând din nou. De data aceasta vocea zise mieros:

— Vă rog să mă iertaţi că mi-am ieşit din fire, señor. Credeţi-mă, eu respect poziţia guvernului dumneavoastră, chiar dacă este ostilă intereselor noastre. Nu există însă puncte de vedere – oricât de opuse, domnule ministru – care să nu poată fi puse de acord.

— Imposibil. Vocea furioasă scăzu cu câţiva decibeli.

— Vreţi să stabilim o înţelegere între noi, domnule ministru? Cunoscută, să zicem, doar de noi şi de dumneavoastră?

— Nu mai am nimic de zis! Acum însă vocea era pur şi simplu exasperată.

— Ei, Abel, parcă ne-ar aştepta o chelfăneală. Abel murmură ceva, dar cuvintele nu se auziră.

— Dacă dumneavoastră, domnule ministru, nu vedeţi prea bine cum... Să vă întreb: predecesorul dumneavoastră la Ministerul de Război a reuşit să-şi salveze iahtul în timpul revoluţiei, señor?

— Trădătorul şi-a salvat viaţa cu iahtul, zise vocea străină cu hotărâre. A fugit cu el.

— Oh, da. Aţi admirat, probabil, iahtul, señor..., entuziasmul dumneavoastră pentru ambarcaţiuni de agrement e bine cunoscut. Acesta e o

adevărată încântare, cum zicea fratele meu Judah. Aşa zicea.

— Era frumos. Ministrul de război vorbi plin de regret şi amărăciune ca un iubit care a pierdut. Dacă porcul n-ar fi ajuns la timp, la si... Dar presupun, señor King, că în planurile dumneavoastră...

— Perechea lui e a dumneavoastră. Se făcu linişte.

— E identic în toate privinţele, domnule ministru, doar că proiectantul îmi spune că e chiar mai rapid. Şi viteza unei nave nu e o 2alitate de dispreţuit, señor, aşa cum a descoperit şi predecesorul dumneavoastră. Cine ştie? Politica ţării dumneavoastră tinde să devină oarecum instabilă.

— Señor, mă mituiţi!, replică indignat ministrul de război. Dar nu ca şi cum ar fi fost întru totul surprins. Tonul avea ceva concesiv în el. Eu vă mulţumesc pentru cadou, señor King Bendigo, dar îl refuz cu dispreţ. Acum vreau să plec.

— Băiat bun, şopti Inspectorul. A reuşit.

— După puţină luptă, zice Ellery zâmbind. Ah, Abel atrage din nou atenţia asupra timpului. Conferinţă cu uşile închise. Încearcă să-l convingă pe señor sau îl lasă în pace.

— Iar s-aude!

— Cadou?, veni vocea plină, tulburată. A zis cineva ceva despre vreun cadou, domnule ministru? Aveam în minte ceva absolut legal.

— Legal...?

— Vi-l ofer spre cumpărare. Bărbatul hărţuit râse.

— Cu un rabat de cinci la sută, probabil, pentru că suntem atât de buni prieteni, señor? E o absurditate. Eu nu sunt un om bogat.

— Sunt sigur că vă puteţi îngădui aceasta, domnule ministru.

— Eu sunt sigur că nu pot!

— N-aveţi dumneavoastră douăzeci şi cinci de dolari? Se lăsă o tăcere îndelungată.

— L-a dat gata, zise Inspectorul.

— Nu cred, señor Bendigo, zise vocea străină, pentru prima oară lipsită de mânie şi adversitate, că aceasta ar constitui o tranzacţie pe care nu mi-aş îngădui s-o ignor. Cu douăzeci şi cinci de dolari vă voi cumpăra iahtul.

— Agentul nostru va trece pe la dumneavoastră în Ciudad Zuma vinerea viitoare, domnule ministru, cu actul de vânzare şi celelalte documente necesare ca să le semnaţi. De prisos să mai spun că celelalte documente sunt deopotrivă de importante pentru transferul titlului de proprietate.

— E de prisos să mai spuneţi. Vocea străină tăcu o clipă apoi continuă curtenitoare. Familia mea are în sânge dragostea pentru mare. Am un fiu în Ministerul Marinei, señor Bendigo, care e de asemenea un pasionat după iahturi. N-o să fie nici o dificultate cu privire la celelalte documente, absolut nici una, dacă vreţi să-mi vindeţi şi Atlanta IV, care cred că a ieşit doar recent din

calele dumneavoastră. Dacă fiul meu Cristofor ar intra în posesia unui asemenea trofeu ar fi un tânăr fericit. Bineînţeles la acelaşi preţ de cumpărare.

— Aveţi fler în afaceri, domnule ministru, zise King Bendigo încet.

— Dar le şi respect, prietene.

— Ocupă-te de asta, Abel.

După o clipă auziră uşa deschizându-se şi închizându-se.

— Şi are fler, se auzi King Bendigo bombănind. Crezi că fraierul ăsta e o investiţie rentabilă, Abel?

— El este mâna de fier cultă a regimului de la Zuma.

— Ar face bine să rămână aşa. Cine e următorul?

— Problema E-L6.

— Ăla cu gura strâmba? Credeam ca e rezolvata, Abel.

— Nu este.

— Necazul cu lumea de astăzi e că are prea mulţi şarlatani mărunţi care o conduc şi trăiesc cu iluzia că sunt mari şarlatani. Tot ceea ce ştiu e să facă mai costisitoare istoria, rezultatul însă nu-l schimbă cu nimic. Trimite-l înăuntru!

Se făcu o pauză şi Ellery mormăi:

— În probleme importante îi trimit direct înăuntru. Mă întreb dacă mai există un alt ascensor spre biroul lui H. R. H. Simt că există.

— Taci, zise taică-său, întinzându-se.

— Entrez, monsieur, se auzi cordială vocea lui King Bendigo. O voce onctuoasă zise ceva rapid în limba franceză, apoi în engleză, cu un accent străin care nu era francez, dar plin de ironie.

— Haideţi să renunţăm la amabilităţi. Ce vreţi?

— Contractele semnate, monsieur.

— Nu le am.

— Aţi promis că le veţi avea.

— Asta a fost înainte ca dumneavoastră să ridicaţi preţul, monsieur Bendigo. Eu deţin portofoliul Ministerului Apărării în ţara mea, nu al clarviziunii.

— Aceasta este decizia dumneavoastră personală? Auziră degete bătând darabana.

— Nu. A întregului cabinet.

— Trădaţi, monsieur le ministre.

— N-am reuşit să-mi conving colegii.

— Evident, aţi folosit argumente greşite.

— Dv. nu mi-aţi oferit unele bune. Preţurile dv. sunt atât de ridicate că ar ruina bugetul. De noi impozite nici vorbă.

— Asta-i un necaz. Dar cuvântul dv.? Vocea era glacială. Vocea onctuoasă ezită.

— Trebuie să mi-l retrag. N-am încotro. E prea riscant. Un contract cu

Trustul Bodigen la un asemenea preţ ne-ar putea răsturna la guvern. Partidul Acţionist...

— Să fim realişti, domnule ministru, se auzi brusc vocea lui King Bendigo. Noi ştim ce influenţă aveţi dv. asupra celor de la putere în ţara dv. Recunoaştem că există riscuri. Care e preţul dv. ca să vi le asumaţi?

— Vreau să punem capăt acestei conversaţii. Vă rog trimiteţi-mă înapoi.

— La naiba...!

Vocea lui Abel zise ceva.

— Ce-i, Abel?

Fraţii cântară un alt contrapunct în şoaptă, apoi vocea puternică râse.

— Desigur. Dar înainte de a pleca, domnule ministru, îmi permiteţi să examinez acul de cravată pe care-l purtaţi?

— Acesta? Vocea europeană fu surprinsă. Bineînţeles, monsieur Bendigo. Nu înţeleg ce ar putea să vă intereseze?

— Sunt colecţionar de ace de cravată. Al dv. mi-a atras imediat atenţia... Frumos!

— E pur şi simplu o reproducere în aur şi email a stemei noastre naţionale. Sunt fericit că vă place.

— Ştiţi ce sunt colecţionarii, domnule ministru... mari idioţi. Trebuie să am acest ac în colecţia mea.

— O să vă trimit unul săptămâna aceasta. Se găsesc în multe magazine din capitală.

— Vi-l fac bucuros cadou.

— Din principiu nu primesc cadouri. Îngăduiţi-mi să vi-l cumpăr.

— Zău, monsieur, nu-i decât un fleac.

— Aţi vrea să acceptaţi două sute cincizeci de mii de dolari pentru el?

— Două su... Vocea se sufocă.

— Depuşi într-o bancă din New York, sub orice nume pe care-l indicaţi.

Cei doi Queen se priviră cu gurile căscate.

— Da... o să vi-l vând, zise ministrul apărării, după multă vreme, cu o voce atât de scăzută că aproape nu se auzea.

— Ocupă-te de asta, Abel. Vă mulţumesc că aţi venit, domnule ministru. Sunt sigur că, dacă veţi reexamina situaţia, veţi găsi mijloace ce vă va convinge distinşii compatrioţi că nici un sacrificiu nu e prea mare pentru o naţiune în această criză din istoria mondială.

— Monsieur a dat forţă nouă puterilor mele de a convinge, zise vocea străină pe un ton în care se împleteau amărăciunea, ironia şi sila faţă de sine însuşi; cei doi Queen n-o mai auziră.

Când uşa se deschise şi Abel Bendigo reapăru, inspectorul Queen era în fotoliu cu capul dat pe spate, iar Ellery fuma o ţigară lingă peretele de sticlă exterior, privind de parcă putea vedea prin el, ceea ce era imposibil.

Inspectorul se ridică imediat.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnilor. Fratele meu vă poate vedea acum. Abel se dădu la o parte.

Inspectorul intră primul, Ellery îl urmă, iar Abel închise uşa. Arhitectura emisferică a biroului lui King Bendigo fusese concepută inteligent, ca să impresioneze. Uşa de la camera de primire era la capătul peretelui drept, aşa încât vizitatorul care intra în birou dădea cu ochii, mai întâi de toate, de partea cea mai îngustă a peretelui de sticlă curbat. După ce intra, se întorcea în mod firesc jumătate spre interior şi atunci diametrul lung al încăperii îl izbea ca o lovitură. La celălalt capăt, în spatele unei mese de lucru, şedea King Bendigo. Până te apropiai de el părea o veşnicie.

În birou se găsea puţină mobilă. Câteva piese grele concepute ca să vină bine la curba peretelui exterior, mai multe scaune obişnuite şi câteva mese; asta era tot. La fel ca şi în camera de primire, nu existau tablouri, nici sculpturi, nici ornamente. Nimic nu-ţi distrăgea ochiul de la marea masă de lucru, sau de la marele fotoliu care stătea în spatele ei, sau de la boss-ul care şedea în fotoliu.

Masa de lucru era din lemn de abanos şi pe suprafaţa-i strălucitoare nu se găsea nimic.

Scaunul era făcut dintr-un material auriu.

De-abia mai târziu Ellery reuşi să observe ce era încastrat în peretele drept de lângă masa de lucru. Era uşa unui seif înalt cât camera. Uşa, groasă de un picior, era parţial deschisă. Pe suprafaţa ei interioară, în dosul sticlei, se găsea un mecanism care făcea imposibilă descuierea uşii între anumite ore.

Exact în interiorul seifului stătea aplecat un troglodit. Maxilarele-i puternice mestecau ceva... gumă de mestecat sau bomboane. Era aşa de lat că părea strivit; totuşi era mai înalt decât Ellery. Avea o faţă de gorilă şi privea la fel cum ar putea privi o gorilă. Privirea sa nu se dezlipea de feţele vizitatorilor. Era îmbrăcat într-o uniformă neagră şi aurie ţipătoare, iar pe cap purta o beretă de piele neagră cu pompon aurit. Părea ridicol şi nemilos.

Dar asta urmă mai târziu. În timpul interminabilei apropieri de Eminenţa de la masa de lucru din abanos nu văzură nimic decât pe bărbatul înscăunat în spatele ei.

King Bendigo nu se ridică. Chiar aşezat era formidabil. Era unul din cei mai chipeşi bărbaţi pe care Ellery îi văzuse vreodată, cu o figură oacheşă curată şi un aer autoritar, ochi negri îndrăzneţi şi păr negru des cu o buclă byroniană. Mâinile frumos proporţionate şi fără inele se sprijineau pe masa de lucru; păreau capabile să frângă gâtul unui om sau să bage aţa într-un ac. Purta un costum de toate zilele de o croială şi lucrătură splendide care cădea impecabil la fiecare mişcare a torsului.

Avea cute adânci pe faţă, dar nu părea mai bătrân de patruzeci de ani.

Ellery avea sentimentul ciudat că ceea ce se petrecea era ireal. Rege până în măduva oaselor, în rol de protagonist. Nu se făcură prezentări. Nu li se oferiră scaune.

Fură lăsaţi să stea în picioare în faţa mesei de lucru, fiind cercetaţi de ochii aceia deosebiţi, în timp ce Abel ocoli masa ca să-i şoptească fratelui său ceva la ureche.

Atitudinea lui Abel era interesantă. Era numai deferentă, dar fără privirea aceea piezişă de slugă. Abel, cu trupul său lipsit de grandoare, cu ochelarii strălucind intens, uşor aplecat în timp ce-i raporta fratelui, părea imaginea devotamentului.

Ellery avu senzaţia supărătoare a ceva neînţeles întru totul.

— Detectivi? Instinctiv, cei doi Queen luară o poziţie dreaptă în faţa strălucirii întunecate din ochii aceia. Deci după asta ai umblat! Abel, ţi-am spus că scrisorile acelea sunt opera unui excentric...

— Nu sunt opera unui excentric, King. Vocea lui Abel avea o tenacitate liniştită care îi trezi lui Ellery respect. Domnul Queen a fost imediat de acord asupra acestui punct.

— Domnul care? Ochii cercetară din nou.

— Queen. Acest domn este inspectorul Richard Queen de la secţia de poliţie din New York, iar dânsul este fiul său Ellery.

— Ellery Queen. Ochii deveniră interesaţi. Dumneata eşti o celebritate.

— Vă mulţumesc, domnule Bendigo, zise Ellery.

— Şi dumneata eşti tatăl dânsului, da? Ochii se întoarseră spre inspectorul Queen şi imediat reveniră la Ellery.

Şi are grijă de mine, gândi Inspectorul.

— Deci, Queen, şi dumneata crezi că ar fi ceva în treaba asta.

— Da, domnule Bendigo, şi aş vrea să discutăm...

— Nu cu mine, Queen, nu cu mine. Eu cred că-i o mare prostie. Jucaţi-vă de-a detectivii dacă vreţi, dar nu mă plictisiţi pe mine. King Bendigo se răsuci în scaun. Cine urmează, Abel?

Abel începu să şoptească în urechea regală, şi în ochii regali se văzu imediat o preocupare.

— Aţi terminat cu noi, domnule Bendigo?, zise Ellery. Chipeşul bărbat îşi ridică privirea.

— Poftim?, zise el atent.

— Păi, n-am terminat cu dv.

Regele se lăsă pe spate, încruntându-se. Abel se îndreptă şi ochii săi proeminenţi începură să treacă de la unul la altul. Inspectorul se rezemă de un scaun, încrucişându-şi braţele în aşteptare.

— Deci?, zise King Bendigo.

— Nu s-a zis nimic de onorariu. Privirea fixă scădea în intensitate.

— Nu v-am angajat eu. Fratele meu a făcut-o. Vorbiţi despre asta cu el.

— Vom discuta despre onorariul dv. În seara aceasta, domnule Queen..., zise Abel.

— Aş prefera să discutăm acum.

Regele îşi ridică ochii spre primul ministru. Primul ministru ridică uşor din umeri. Privirea fixă se întoarse la Ellery.

— Zău?, rosti tărăgănat bărbatul din fotoliul de aur şi Ellery ar fi fost în stare să sară peste birou să-l sugrume. Şi care este acest onorariu al dv., Queen?

— Serviciile mele se ridică la destul de mult, domnule Bendigo.

— Care este onorariul?

Acesta fu momentul când Ellery, ca să-şi ascundă furia din ochi, privi în altă parte şi tot atunci văzu prima oară gorila în uniformă stând în uşa seifului, cu ochii animalici aţintiţi asupra lui, cu maxilarele mestecând. Bufonul regelui... Îşi simţi tot trupul încordat şi în momentul următor întreaga presiune a ostilităţii şi a mândriei ofensate care se acumulase ajunse la punctul maxim.

— Nu vreau să vorbim despre tot onorariul, întrucât nu ştiu ce va mai aduce cercetarea. Vreau un avans, domnule Bendigo, cu balanţa deschisă.

— Cât vreţi să fie avansul?

— O sută de mii de dolari, zise Ellery.

În spatele lui se auzi o voce paternă înăbuşită.

Abel Bendigo se uita gânditor la Ellery.

King Bendigo nu se arătă nici surprins, nici preocupat.

— Ocupă-te de asta, zise el fratelui, făcându-i semn cu mâna, apoi repetă gestul spre Ellery şi inspectorul Queen zicând nerăbdător; Asta-i tot, domnilor.

— Eu nu am terminat, domnule Bendigo, zise Ellery. Vreau avansul în zece cecuri garantate, fiecare de câte zece mii de dolari. Spaţiile pentru beneficiar să rămână libere, ca eu să le pot completa cu numele a zece instituţii de binefacere.

Imediat îşi dădu seama că greşise. În materie de bani, acest om era invulnerabil. Banul era un instrument al puterii. Cine nu ştia să-l folosească drept instrument al puterii merita dispreţul.

— Dă-i-l Abel, cum poftеşte, zise King Bendigo cu indiferenţă. Orice, numai să nu mă mai deranjeze. Fără să se oprească zise pe acelaşi ton: Max' 1.

Bestia cu beretă ţâşni afară din seif, strâmbându-se într-un mod îngrozitor.

Ellery se dădu în lături. Inspectorul sări din calea lui ca un iepure.

King Bendigo îşi dădu capul pe spate şi râse cu hohote. Luptătorul râdea.

— Foarte bine, foarte bine, domnilor, zise marele om, încă râzând. La treabă.

— În ascensor, inspectorul Queen întrerupse tăcerea oarecum

apăsătoare.

— L-am luat de pe podea când am ieşit, fiule. Era lângă perete îndepărtat, vizavi de masa lui de lucru. Cred că l-a sfărâmat între degete, ca să şi le exerseze, apoi l-a azvârlit, ca omul de serviciu să îl arunce la gunoi.

— Ce este, Papa? Vocea lui Ellery tremura puţin.

Tatăl său îşi deschise mâna şovăitoare. Avea în ea rămăşiţele acului de cravată pe care, aşa cum auziseră, King Bendigo îl cumpărase de la cel de-al doilea musafir al său cu două sute cincizeci de mii de dolari.

IV.

CĂMĂŞILE ÎI AŞTEPTAU în salon. Ellery se pomeni că trece băţos pe lângă pupitrul pânzei. Cei trei bărbaţi în uniformă nu le acordară nici o atenţie.

— Pe-aici, zise Cămaşă-brună, iar Cămaşă-albastră ţinu deschisă uşa de la ieşire.

Afară, fiul şi tatăl respirară din nou. Soarele coborâse spre apus şi cerul era de culoarea căpşunii, a aramei şi a sidefului. O maşină mică neagră cu iniţialele P.R.P.D. aurii aştepta la intrare. Cămaşă-albastră urcă la volan, iar Cămaşă-brună pe bancheta din spate între ei.

Nici unul dintre cei doi Queen n-avea chef de vorbă. Fiecare privea atent prin fereastră la locurile prin care treceau. Ar fi putut la fel de bine călători pe drumul liniştit al indienilor Mohawk dacă n-ar fi fost puzderia de fabrici şi căsuţe din vale, vegetaţia aceea marină şi amintirea a ceea ce tocmai auziseră şi văzuseră.

— La dispoziţia cui suntem?, întrebă Ellery.

— Noi vă ducem la Reşedinţă, domnule Queen, răspunse Cămaşă-brună. Domnul Abel a aranjat totul.

— Cât de liberi suntem să ne deplasăm?

— Vi s-a acordat statutul A-2 temporar, domnule.

— Ce înseamnă asta?, întrebă mirat inspectorul Queen.

— Aveţi dreptul să mergeţi oriunde vreţi, domnule, cu excepţia instalaţiilor pe care scrie „Interzis”.

— Din câte am văzut, asta sună primejdios. Noi nu suntem cunoscuţi pe insulă.

— Sunteţi, îl asigură Cămaşă-albastră de pe bancheta din faţă. Inspectorul nu părea asigurat.

Maşina intră într-o zonă cu pădure deasă. Peste tot se vedeau străfulgerări de culori zburătoare, dar acestea erau semne ale sălbăticiei.

— Frumuseţe de dragul frumuseţii?, întrebă Ellery sceptic.

— Karla ţine la ele, zise Cămaşă-brună.

— Doamna Bendigo? Inspectorul cerceta cu atenţie pădurea, fără să pară că face aşa ceva.

— Regina lui King, zise Ellery.

Văzuse şi el, dar amândoi continuau să privească în altă parte, în pădure se găseau amplasamente de tragere camuflate. Tunuri mari,

din categoria artileriei de coastă. Probabil întreaga zonă împădurită era înţesată cu ele. Şi cât oare din însăşi această junglă era reală? se întrebă Ellery.

Ajunseră pe neaşteptate la locuinţa lui King Bendigo.

Văzură doar o mică parte din ea din cauza copacilor şi a arbuştilor care o năpădiseră. Peisajul era fără îndoială lăsat în voia soartei. Unii copaci erau mai înalţi decât clădirile, iar unele ramuri atingeau ferestrele. Chiar şi turnurile împărtăşiseră aceeaşi soartă. Vizibile pe fundalul cerului de pe pământ, se pierdeau probabil în verdeaţă pentru un ochi care le privea de sus.

Din nou taină. Probabil camuflajul fusese iniţial conceput de către proiectanţi, dar atunci de ce, când Bendigo luase în concesiune insula, nu dăduse dispoziţii să fie curăţat terenul de copacii şi arbuştii care năpădiseră clădirea? Îi era teamă ca nu cumva cineva să-i ia acest preţios loc de ancorare din mijlocul oceanului?

Reşedinţa, la fel ca Ministerul de Interne, avea patru etaje, dar ocupa o suprafaţă mai întinsă. Bucata de pământ care se găsea imediat în faţa lor putea fi o curte dacă n-ar fi fost năpădită de arbuşti plantaţi la întâmplare. Chiar şi drumul de acces pavat se întindea între două şiruri dezordonate de copaci ale căror ramuri superioare se împleteau formând o boltă. Toate acestea erau cuprinse între două braţe ale clădirii care porneau dintr-un corp comun. După unghiul format de braţe, Ellery presupuse că mai sunt şi altele. Cămaşă-brună, care rămăsese purtătorul de cuvânt al celor doi fraţi, confirmă supoziţia şi explică ciudăţenia arhitecturii. Clădirea fusese construită după un plan similar cu cel al Ministerului de Interne, cu deosebirea că Ministerul de Interne avea opt braţe, iar Reşedinţa cinci.

Fură primiţi în marele hol de către valeţi în livrele. Negre şi aurii. Cu pantaloni scurţi până la genunchi şi ciorapi. Inspectorul se zgâi la ei.

Aici, cel puţin, funcţionalul se adapta timpului cu modalităţi căutate. Mobila era în mare măsură modernă, dar pe pereţi se găseau tapiserii franţuzeşti şi suedeze, un număr redus de vechi şi noi maeştri, cei noi îndeosebi abstracţionişti. În hol totul era imens, holul însuşi fiind înalt cât trei etaje; şi numai ici-colo se putea vedea câte(un obiect tradiţional – ca de pildă tablourile clasice – ca şi cum cineva din casă insistase să fie măcar o spoială de atmosferă mai veche.

Un valet îi conduse într-o aripă printr-unul din cele cinci portaluri şi, în acest coridor, Cămaşă-albastră le arătă un mic ascensor. Urcară un etaj cât ai bate din palme şi, după ce ieşiră, o luară pe un hol liniştit spre o uşă. Uşa era

deschisă. În cadrul uşii, părând pitic faţă de dimensiunile ei, aştepta un bărbat scund şi chel într-un costum negru şi cămaşă cu colţurile gulerului răsfrânte. Se închină.

— Acesta este valetul dv., zise Cămaşă-brună. Domnilor, dacă aveţi nevoie de ceva, ca să vă completaţi ce-aţi adus cu dv, comunicaţi-i doar acestui om şi el vă va aduce imediat.

— Jeeves? zise Ellery cu titlu de încercare.

— Nu, domnule, răspunse valetul ca un britanic. Jones.

— Ai câştigat, Jones. Protocolul cere haine de seară la cină?

— Nu, domnule, zise valetul. Cu excepţia cazurilor stabilite, cina este neprotocolară. Costum negru şi cravată.

— O să-mi iau caftanul meu cafeniu şi-o să le placă, zise Inspectorul.

— Da, da, Papa, zise Ellery încurajator. Hei, Jones, unde mergi?

— Să vă pregătesc baia, zise Jones şi dispăru în linişte.

Când cei doi Queen se întoarseră, văzură Cămăşile îndepărtându-se umăr la umăr.

— Hei, aşteptaţi! Când o să vedem pe...?

Dar ei erau deja departe pe coridor.

Salonul era aproape o sală de recepţii, iar cele două dormitoare erau magnifice, cu tavane înalte, paturi cu baldachin şi mobilier vechi. Aici, cel puţin, *le décor* era tradiţional – *ancien régime*, plin de ornamente lipsite de gust, ca în orice apartament de la Tuileries sub Marele Monarh. Din fericire, aşa cum Ellery descoperi foarte repede, tradiţia nu se extindea la instalaţiile sanitare; dar se amuză când găsi telefoanele ascunse discret în scrinuri stilul Boule ale căror suprafeţe erau pline de încrustaţii încâlcite din aur, din baga, volute, cartuşe ornamentale şi înflorituri dintr-un metal alb, toate foarte mult îndrăgite pe vremea lui Ludovic XIV.

Inspectorul Queen nu era deloc amuzat. El trecu din cameră în cameră, examinând cu ostilitate splendoarea în care fuseseră aruncaţi;

dar cea mai ostilă privire şi-o rezervase pentru valet, care aştepta cu răbdare o ocazie ca să-l dezbrace. Ca să evite o moarte de om, Ellery îl duse pe Jones la uşă.

Făcură baie, se bărbieriră şi se îmbrăcară în haine curate din valizele lor, apoi aşteptară. N-aveau ce face altceva, pentru că nu găsiră nici un ziar, iar magnificele cărţi legate în piele îi descurajară, fiind lucrări din secolul al optsprezecelea, în limbile franceză şi latină. De la ferestre nu se vedea decât frunziş. Inspectorul îşi găsi de lucru o vreme cotrobăind prin apartament, ca să găsească vreun microfon secret, de care era sigur că fusese plantat undeva în salon; dar după o vreme se plictisi chiar şi de această distracţie şi începu să se înfurie.

— La naiba, ce fel de puşcărie e asta? Ce trebuie să facem, să putrezim

aici? Eu cobor la parter, Ellery!

— Să aşteptăm, Papa. Toate astea au un scop.

— Să murim de foame!

— Mă întreb de ce am fost aduşi pe insulă, zise Ellery, încrun-tând din sprâncene la o ţigară.

Inspectorul privi fix.

— Abel ne angajează să facem investigaţii în legătură cu două scrisori de ameninţare primite prin poştă, zice el. Fără îndoiala, poşta este adusă aici zilnic de pe continent cu avioanele lui Bendigo. Dacă scrisorile acelea au venit prin poştă, atunci au fost trimise de pe continent. De ce atunci Abel ne cere să facem cercetări pe insulă?

— Pentru că el crede că scrisorile au venit de pe insulă.

— Întocmai. Cineva le-a strecurat în sacii de poştă sau în corespondenţa deja sortată pentru Reşedinţă ori Ministerul de Interne. Ellery îşi strivi ţigara într-o scrumieră Royal Sevres care probabil valora mai mult decât toţi banii pe care îi avea el în bancă.

— Cine? Un funcţionar? Secretar? Valet? Paznic? Muncitor din fabrică? Lucrător de la laboratoare? Pentru oricare dintre aceştia primul ministru nu trebuie să facă o călătorie specială la New York şi o vizită la Washington, ca să angajeze serviciile a două persoane străine. O astfel de treabă ai” putea fi rezolvată cam în două ore de serviciul colonelului Spring.

— Deci e vorba de... ce? Ellery privi în sus. De cineva mare, Papa. Inspectorul dădu din cap dezaprobator.

— Cu cât e mai importantă chestiunea, cu atât mai mică probabilitatea solicitării ajutorului unui străin de către Bendigo.

— Asta-i adevărat.

— Adevărat? Dar adineaori ziceai...

— E-adevărat şi totodată nu e. Nici o explicaţie nu mă satisface. De fapt, şi Ellery scotoci după o altă ţigară, eu sunt, fără îndoială, coleric.

Tocmai atunci sună telefonul şi Ellery sări să răspundă, cât pe-aci să-l dărâme pe tatăl său. Cu o voce nazală calmă, Abel Bendigo îşi exprimă regretul că fratele său King nu se simţea bine şi că, după părerea lui îndelung chibzuită, ar fi mult mai înţelept să nu se forţeze lucrurile în acest moment. Dacă cei doi Queen n-ar avea nimic împotrivă, să ia cina singuri...?

— Fireşte că nu, domnule Bendigo, dar suntem nerăbdători să începem cercetările.

— Mâine va fi mai bine, zise vocea de yankeu pe tonul unui medic care vrea să liniştească un pacient agitat.

— Trebuie să vă aşteptăm telefonul în apartament?

— Oh, nu, domnule Queen. Faceţi tot ce vă place, mergeţi oriunde doriţi. O să vă găsesc eu când am nevoie de dv. Probabil, ca să treacă peste

implicaţiile ironice ale acestei afirmaţii, primul ministru zise grabnic: Noapte bună! şi închise.

Cina fu servită în apartament, în tot felul de vase, de către un majordom şi trei servitori, sub privirea cadaverică a unui funcţionar desăvârşit care se prezentă drept administratorul-şef al Reşedinţei, după care nu mai rosti un singur cuvânt.

Parcă se cina într-un mormânt şi cei doi Queen nu însufleţiră cu nimic atmosfera. Mâncară în linişte şi ceea ce şi-au putut aminti după aceea era doar că mâncarea fusese consistentă, picantă şi franţuzească, în armonie cu le decor.

Apoi, în aceeaşi tăcere nervoasă, şi pentru că nu aveau nimic altceva de făcut, se culcară.

VI.

În dimineaţa următoare nu găsiră pe tăvi nici o notă de la Abel Bendigo şi nici telefonul nu sună, aşa că după micul dejun Ellery propuse o plimbare prin Reşedinţă.

Oricum, Inspectorul era furios.

— Am de gând să văd până unde mă lasă să merg. Unde crezi că se află garajul regal?

— Garaj?

— O să împrumut o maşină.

Ieşi furios şi Ellery nu-l văzu până târziu după-amiază.

Ellery umblă singur prin clădirea cu cinci braţe. Îi trebui o dimineaţă întreagă ca să o cunoască. Bineînţeles, nu făcu cunoştinţă cu nimic mai animat, deoarece în timpul plimbării nu văzu pe nimeni din familia Bendigo, iar servitorii în livrea şi funcţionarii inferiori ai casei pe care îi întâlni întâmplător îl ignorară cu o unanimitate suspectă.

Fu oprit doar o singură dată, la ultimul etaj al clădirii principale. Aici se găseau paznici în uniformă înarmaţi şi căpitanul lor fu politicos, dar inflexibil.

— Acestea sunt apartamentele personale ale familiei, domnule. Nimeni nu are voie să intre decât cu permisiune specială.

— Păi da, desigur, n-aş vrea să fac vreo gafă nimerind în baia cuiva, dar mi s-a dat de înţeles de către domnul Abel Bendigo, că pot merge oriunde.

— Eu n-am primit nici un ordin să vă primesc la acest etaj, domnule Queen.

Aşa că Ellery se întoarse resemnat în zonele inferioare.

Trecu prin sufrageria pentru oaspeţi, prin grandioasa sală de dans, prin saloane, săli de primire, săli cu trofee, galerii, bucătării, crame, locuinţe ale servitorilor, magazii, chiar şi closete. Se găsea o bibliotecă din stejar şi piele cu

douăzeci de mii de volume, toate legate uniform în marochin de Levant, fiecare purtând pecetea cu cele două globuri şi coroana, care căpătau din ce în ce mai mult valoarea unui blazon. Standardizarea, care ajunsese până şi la cărţi, multe din ele ediţii rare despuiate de coperţile originale, îl făcu pe Ellery să se închine. Din câte încercă, nici una nu prezenta cel mai mic semn că fusese răsfoită vreodată.

Puţin înainte de amiază, Ellery ajunse într-un salon de muzică, dominat la un capăt de un podium suficient de mare ca să încapă pe el o orchestră simfonică. În centrul acestei scene strălucea un impresionant pian de concerte învelit în aur. Întrebându-se dacă acest splendid instrument era acordat, Ellery urcă pe podium, deschise pianul şi lovi un do de mijloc. Drept răspuns auzi un sunet ascuţit discordant. Lovi o coardă din registrul de mijloc. De data aceasta stridenţa sunetului produs era atât de îngrozitoare, şi-l impresiona într-o asemenea măsură, că nu-i mai găsea explicaţia într-o simplă neglijenţă, aşa că se hotărî să ridice capacul.

Şase sticle sigilate, identice din toate punctele de vedere, stăteau aranjate una lângă alta pe corzi.

Luă una din curiozitate. Avea forma unui clopot cu gât subţire, dintr-o sticlă de un verde foarte închis, atât de verde că era opacă. Eticheta învechită de timp preciza conţinutul ca fiind Segonzac V. S. O. P Cognac. Sigiliul gros era neatins, aşa cum erau ale celorlalte cinci, ceea ce-l făcu pe Ellery să ofteze. El n-avusese niciodată norocul să deguste coniac Segonzac, pentru excelentul motiv că acest coniac avea preţul – unde putea fi găsit – de aproape cincizeci de dolari sticla. Puse clopotul greu de sticlă pe armoniosul său pat şi lăsă jos, cu respect, capacul splendidului pian.

Un om care ascunde şase sticle de coniac într-un pian minunat daşi în preajmă – dar scoase o iapă arabă pe aleea pentru călărie şi nu poate fi decât alcoolic. Din discuţia Inspectorului cu Generalul reieşise că fratele mijlociu Bendigo, Judah, era alcoolic, aşa că părea o concluzie acceptabilă că aceea era ascunzătoarea lui Judah Bendigo. Incidentul de asemenea explica interesul familiei Bendigo pentru muzică, dar cum şi acesta, ca şi biblioteca, demonstra acelaşi lucru, Ellery nu fu surprins.

După câte se părea, Judah Bendigo dispreţuia podgoriile fratelui său. Dacă nu cumva eticheta Segonzac era o altă proprietate a atotputernicului King. Era o chestiune pe care Ellery n-a lămurit-o niciodată.

Descoperirea din salonul de muzică îi stârni curiozitatea lui Ellery. Un alcoolic care ascunde sticle într-un loc le va ascunde şi-n altul. Nu fu dezamăgit.

Găsi sticle de Segonzac V. S. O. P. ascunse peste tot unde căută. Şapte apărură în sala de gimnastică, patru în piscina acoperită. Ellery le găsi în sala de biliard şi în popicărie. Le descoperi în camera de jucat cărţi. Pe una dintre

terase, unde lua masa de prânz singur, Ellery simţi că lespedea de sub piciorul stâng cedează şi, când cercetă, dădu de o altă sticlă în formă de clopot cuibărită într-o gaură scobită sub lespede.

După masă se plimbă în jurul Reşedinţei. Pe unde mergea dădea peste dovada verde închis a ingeniozităţii lui Judah Bendigo. Piscina descoperită, construită cu înţelepciune, ca să semene cu un bazin natural, era un loc bun pentru opt sticle, şi Ellery nu putea fi sigur că le găsise pe toate. Nu-şi bătu capul cu grajdurile – erau prea mulţi rândaşi; se hotărî să caute în scorburile copacilor şi în ramificaţiile copacilor de sus, cu rezultate mulţumitoare. Un râu artificial populat cu peşte pentru pescuit fu o dezamăgire; dar Ellery bănuia că, dacă ar fi purtat cizme de cauciuc înalte până la şolduri, ar fi putut umbla în orice direcţie prin valurile mici şi ar fi găsit vreo sticlă vârâtă între cele mai apropiate pietre.

— Şi n-am încercat să le caut pe toate, îi spuse tatălui său în seara aceea, în salon. Cred că Judah are mereu o hartă asupra lui” având locurile marcate cu X. Asta-i un om căruia îi place coniacul.

— Ai fi putut sălta vreo două sticle, bombăni Inspectorul. Am avut o zi mizerabilă.

— Ce-ai păţit?

— Oh, mi-am pierdut vremea umblând prin insulă. Nu trebuie să facă asta un turist? Şi, în timp ce zicea aceasta pe un ton lipsit de vlagă, Inspectorul scoase, într-un fel oarecum deosebit, un sul de hârtii dintr-un buzunar interior şi le flutură spre fiul său.

— Trebuie să recunosc, zise fiul său, privind la hârtii, că vacanţa aceasta forţată începe să mă plictisească şi pe mine. Se aplecă înainte şi luă hârtiile. Când crezi că vom începe investigaţiile?

— Niciodată, după cum se prezintă lucrurile.

— Papa, cum arată insula?

Ellery derula câteva hârtii în linişte. Fiecare reprezenta schiţa unei uzine, făcută în grabă. Altele erau hărţi detaliate. Făcute cu aproximaţie.

— Nu se deosebeşte de zonele puternic industrializate din Statele Unite. Fabrici, locuinţe, şcoli, şosele, camioane, avioane, oameni... Inspectorul arătă hotărât spre hârtii.

Ellery încuviinţă din cap.

— Ce fel de fabrici?

— Cele mai multe de muniţii, presupun. La naiba, habar n-am. Foarte multe locuri aveau tăbliţe cu „Interzis”, paznici înarmaţi, garduri electrificate şi tot felul de artificii care să te impresioneze. N-am putut să mă apropii de ele.

Câteva schiţe reprezentau uzine cu aspect destul de ciudat, concepute la o scară care indica dimensiuni enorme.

— Ai întâlnit pe cineva interesant? Ellery arătă spre schiţele ciudate şi

părea curios.

— Doar băieţi de-ai colonelului Spring. Muncitorii par neprietenoşi. Sau se feresc de străini. N-au vrut să mă salute. Drept răspuns la partea tăcută a conversaţiei lor, Inspectorul răspunse ridicând din umeri şi clătinând din cap. Ellery studie schiţele încruntându-se.

— Ei, fiule, cred că o să fac o baie în locul acela de marmură pe care mi l-au dat ca să mă bălăcesc în el. Inspectorul se ridică şi îşi luă înapoi notiţele.

— Aş putea folosi şi eu una.

Tatăl său îşi băgă hârtiile în haine şi Ellery ştiu că schiţele nu-şi vor părăsi ascunzătoarea decât în urma unei percheziţii corporale.

În noaptea aceea trecură prin cortina de aur.

Isprava se făcu cu ajutorul unei bucăţi de hârtie. La ora şase, un valet cu pulpe supradezvoltate le înmână un plic purpuriu, catifelat, mare şi pătrat, cu o plecăciune cum Inspectorul nu mai văzuse decât în filmele britanice de epocă. Plecăciunea era un indiciu că aproape nu mai era necesar să deschidă plicul. Dar îl desfăcură şi înăuntru găsiră o foaie bogat gravată şi cu monogramă de aceeaşi culoare şi calitate, acoperită de un scris de mână feminin ferm cu cerneală aurie. Inspectorul Queen şi domnul Ellery Queen erau invitaţi să se prezinte în apartamentele personale ale familiei Bendigo la ora 7 seara pentru cocteil şi dineu. Ţinuta era neprotocolară. Semnătura era Karla Bendigo. Exista şi un post-scriptum: auzise atâtea lucruri despre cei doi Queen de la cumnatul ei Abel, că aştepta cu deosebită plăcere să-i cunoască şi încheia cerându-şi scuze – Într-un mod care lui Ellery i se părea plin de tâlc şi totuşi imprecis – pentru că „nu reuşise să o facă până acum”.

De-abia terminară de citit invitaţia că şi apăru valetul lor cu un costum bărbătesc albastru-închis, la două rânduri de nasturi, cu pantofi negri cu un luciu întunecat, o pereche de şosete de mătase, negre, noi şi o cravată de mătase de un albastru obişnuit. Ellery îl despovăra pe om de ele şi-l înghionti spre ieşire înainte ca Inspectorul să-l poată bombăni.

— Probează-le, Papa. Se pare că n-o să-ţi vină bine şi-o să ai o scuză ca să nu le porţi.

Îi veneau de minune, chiar şi pantofii.

— Foarte bine, isteţule, mârâi Inspectorul. În şcoala în care am fost eu educat, dacă oaspeţii vor să se prezinte în lenjeria de corp, gazda de asemenea trebuie să se dezbrace. Cine naiba se cred ăştia?

Astfel, la ora şapte fără cinci minute, Ellery în cel mai bun costum gri al său, Inspectorul jenant de elegant în zorzoanele lui părăsiră apartamentul şi urcară la etaj.

În salonul de la ultimul etaj erau de serviciu diverşi paznici sub comanda unui ofiţer mai tânăr, care examina invitaţia Karlei Bendigo cu foarte multă atenţie. Se retrase apoi un pas înapoi, salutând, şi cei doi Queen fură trecuţi

prin portaluri, având oarecum sentimentul că ar trebui să-şi scoată pantofii şi să se târască până înăuntru pe burtă.

— Capul acela va cădea, murmură Ellery.

— Ce? întrebă taică-său nervos.

— Dacă-l turnăm. Nu ne-a luat amprentele digitale. Se aflau într-o sală de primire foarte înaltă plină de fier negru, hamadriade din marmură, candelabre de cristal uriaşe şi mobilă copleşitoare în stil baroc italian. În partea cealaltă a camerei se găseau două uşi mari deschise, având de o parte şi de alta valeţi în rigor mortis. Un valet deosebit de elegant, purtând mănuşi albe, îi primi cu o plecăciune şi-i conduse spre uşa dublă.

— Domnul inspector Queen şi domnul Ellery Queen.

— O mică gustare cu familia Bendigo, mormăi Inspectorul; apoi, amândoi se opriră brusc.

O femeie, la fel de neobişnuit de frumoasă ca eroina unui film, venea repede către ei dinspre terasă. Filmele tehnicolore n-ar fi putut niciodată reproduce exact albul de zăpadă al pielii şi dinţilor ei, roşul apusului de soare al părului sau verdele tropical al ochilor. Chiar luând în considerare arta, exista o magie fundamentală a culorii care te făcea să tresari şi care însufleţea o persoană tulburătoare ca formă. Persoana îşi expunea trupul în mare măsură, întrucât purta o rochie de seară fără bretele cu un decolteu foarte deschis. Rochia, din catifea de un verde pastelat, cădea dreaptă până la genunchi; de la genunchi se lărgea ca o vază. În ciuda coloritului, nu era de origine nordică, decise Ellery, deoarece îl făcea să se gândească la Veneţia, San Marco, Marea Adriatică şi femeile dogilor. Studiind-o, pe măsură ce se apropia, văzu materie în forma ei corporală, educaţie pe faţă şi nici o nesocotinţă în pasul ei. O femeie tip Tiţian. Potrivită pentru un rege.

— Bună seara, exclamă ea, luându-le mâinile. Vocea avea aceeaşi coloratură; era un contraalto vioi, cu cel mai simplu indiciu că era din sudul Europei. Nu era atât de tânără, văzu Ellery, cum crezuse la început. Trecută puţin de treizeci? Sunt foarte fericită să vă primesc pe amândoi. Mă puteţi ierta pentru că v-am neglijat?

— După ce v-am văzut, doamnă, zise inspectorul Queen du toată seriozitatea, vă pot ierta orice.

— Şi să mă răsplătiţi cu politeţe! Zâmbi, cel mai uşor zâmbet. Şi dv., domnule Queen?

— Uluit, zise Ellery. Acum mai vedea ceva: un fel de grotă adâncă sub mările însorite ale ochilor ei, un loc umbrit, trist şi rece.

— Totdeauna am adorat aprecierile măgulitoare ale bărbaţilor din America. Nu sunt defel complicate. Râzând, îi duse în partea cealaltă a camerei.

King Bendigo stătea lângă un şemineu din marmură italiană mai înalt

decât el, ascultând la conversaţia fratelui său Abel şi a altor trei bărbaţi. Stăpânul Insulei Bendigo arăta excelent, deşi Ellery ştia că probabil stătuse toată ziua la masa de lucru. Bufonul, Max 1, era la o masă apropiată şi se servea cu sandvişuri cu mâinile lui-criminale. Din când în când, în timp ce maxilarele continuau să macine cu zel, se întorcea spre stăpân şi-l privea ca un câine.

Vizavi de King, într-un fotoliu, stătea întins un bărbat brunet, slăbuţ, într-un costum şifonat. Avea o faţă palidă cu trăsături inteligente şi purta o mustaţă neagră subţire; aceasta îi dădea o înfăţişare sumbră, aproape sinistră. Avea o faţă ciudată, cu fruntea înaltă şi lată, cu un nas ascuţit şi coroiat şi cu o bărbie ascuţită. Alături de el se găsea o sticlă verde închis în formă de clopot, iar el răsucea între palme un pahar în formă de pară plin cu coniac, în timp ce-şi odihnea capul pe spatele fotoliului. Totuşi, cu ochii adânc înfundaţi în orbite, întredeschişi, îl studia pe Ellery cu o deosebită atenţie.

King îi salută destul de binevoitor, dar după o clipă se întoarse într-o parte cu Abel, aşa că ceilalţi bărbaţi le fură prezentaţi de Karla Bendigo. Bărbatul brunet şi slăbuţ din fotoliu era Judah Bendigo, fratele mijlociu; el nu se ridică şi nici nu întinse mâna. Pur şi simplu îi privi cu ochii întredeschişi răsucind paharul între palme. Ori era deja beat, ori mojicia era o trăsătură ereditară în familia Bendigo. Ellery fu bucuros când trebuiră să se întoarcă la grupul de la şemineu.

Unul dintre cei trei era scund, voinic şi chel, cu privirea impasibilă a omului pentru care nimic n-are valoare decât momentul imediat. Gazda li-l prezentă ca dr. Storm, şeful serviciului medical de pe Insula Bendigo şi medicul personal al soţului. El locuia în aceeaşi clădire. Pentru Ellery nu fu surpriză să afle că cel de-al doilea bărbat, un individ oacheş, înalt şi uscăţiv, cu un zâmbet şiret, era de asemenea un locuitor permanent al insulei; se numea Immanuel Peabody şi era consilierul juridic principal al lui King Bendigo. Cel de-al treilea bărbat din grup arăta ca un jucător de fotbal în convalescenţă după o boală serioasă. Era tânăr, blond, lat în umeri şi palid, iar faţa îi era ridată din cauza muncii extenuante.

— Dr. Akst, zise Karla Bendigo. E o rară plăcere să-l vedem pe acest tânăr. Stă tot timpul retras în laborator, în cealaltă parte a insulei, pierzându-şi vremea cu periculoşii lui atomi.

— Cu ce?, întrebă inspectorul Queen.

— Doamna Bendigo insistă să demonstreze că dr. Akst e un fel de alchimist al secolului douăzeci, zise avocatul Peabody zâmbind. Un fizician nu poate evita atomul care nu e tocmai periculos, nu-i aşa. dr. Akst?

— Zi că-i periculos, doctore, spuse Karla veselă şi aruncă o privire fugară avocatului. Lui Ellery privirea i se păru plină de resentiment.

— Numai în sensul în care un experimentator se joacă mereu cu

necunoscutul, protestă Peabody.

— Putem vorbi despre altceva?, întrebă dr. Akst. Vorbea cu un puternic accent scandinav şi după voce părea mai tânăr decât arăta.

— Despre ochii doamnei Bendigo, sugeră Ellery. Acesta e un subiect într-adevăr periculos.

Râseră toţi, apoi Ellery şi Inspectorul luară cocteilurile în mână, Immanuel Peabody începu să vorbească despre un vechi proces penal din Anglia, în care depoziţia despre culoarea ochilor unei femei l-a trimis pe inculpat la spânzurătoare. În tot acest timp Ellery se întreba, dacă tatăl său ştia că tânărul obosit cu vocea scandinavă lipsită de umor, era unul din cei mai renumiţi fizicieni nuclearişti din lume. De asemenea, se gândi că, încercând să ascundă natura muncii doctorului Akst pe insula Bendigo, Immanuel Peabody reuşise doar să atragă atenţia asupra ei. Restul serii, Akst fu cât se poate de retras şi, pricepând jocul, Ellery îl ignoră.

Karla Bendigo nu se mai referi la el.

Masa fu somptuoasă şi interminabilă. Mâncară în camera alăturată, o încăpere de o splendoare sufocantă, şi fură serviţi de o armată de servitori. Felurile de mâncare şi vinurile veniră într-o neîntreruptă paradă, multe dintre delicatese erau flambate în farfurii fierbinţi, aşa încât iremediabilul ospăţ era ca o procesiune de torţe într-o festivitate medievală.

Immanuel Peabody povesti, cu extremă veselie, întâmplări înfiorătoare din repertoriul crimei, dar nici dr. Storm nu se lăsă mai prejos cu obscenităţile sale medicale. Max'l era cel mai aprobator ascultător la spusele doctorului; clipea din ochi, privea chiorâş şi râdea cu hohote. Între înghiţituri, nescăpând nimic. Max'l îşi ţinea şerveţelul fixat sub bărbie şi mânca apărându-şi farfuria cu coatele; îşi ridica pumnul doar să-l lovească pe Ellery în coaste la vreo vorbă de duh deosebit de picantă a doctorului Storm.

Spre dezamăgirea celor doi Queen, nici unul nu fusese aşezat lângă King sau Karla Bendigo. Inspectorul era prins ca într-o capcana între vorbăreţul avocat şi micul şi răutăciosul şef al serviciului medicali în timp ce Ellery şedea în diagonală, în partea cealaltă a mesei, între taciturnul fizician Akst şi Max'l – tatăl fiind asasinat cu vorba, fiul boicotat într-o parte şi lovit în cealaltă. Aranjamentul fusese făcut dinadins; aici, Ellery ştia, nu se petrecea nimic din întâmplare.

Întrucât cea mai mare parte a conversaţiei avocatului şi doctorului era îndreptată spre cei doi Queen, ei nu prea găsiră ocazii să stea de vorbă cu cei din familia Bendigo. Karla vorbea în şoaptă cu Abel în capul mesei mari cât un pogon, trimiţând când şi când câte un cuvânt sau un zâmbet afectat spre ei, vrând parcă să se scuze. King şedea în celălalt cap al mesei şi asculta. O dată, întorcându-se brusc, Ellery văzu ochii negri ai gazdei fixaţi asupra lui din amuzament. După aceasta încercă să pară cât mai calm.

Era un banchet ciudat, plin de dedesubturi încordate şi misterioase şi multe dintre ele se învârteau în jurul lui Judah Bendigo. Omuleţul subţirel, aşezat în stânga fratelui său King, ignora bufoneriile lui Max'l.

— Max'l şedea între Judah şi Ellery – ignora izbucnirile şi basmele avocăţeşti ale lui Peabody, ignora mâncarea... nu acorda atenţie decât sticlei de coniac Segonzac de lângă farfuria lui. Ellery observă că nici un servitor nu atingea sticla aceea; Judah îşi umplea singur paharul. Bău încontinuu, dar încet, toată seara, cea mai mare parte a timpului privind peste masă la un punct în spaţiu, deasupra capului lui Peabody. Din tot ce era pe masă nu se servi decât cu două ceşti de cafea neagră, spre sfârşit, şi acelea îndoite cu coniac. La prima ceaşcă i se goli sticla şi un servitor desfăcu repede o alta şi o puse lângă el.

Cina dură trei ore şi, când exact la ora 22,45 King Bendigo făcu un gest aproape imperceptibil şi Peabody îşi termină povestea în zece secunde, Ellery era în stare să cadă jos de recunoştinţă. De cealaltă parte a mesei taică-său era transpirat şi palid, de parcă s-ar fi extenuat într-o luptă disperată.

Vocea plină se adresă celor doi Queen:

— Domnilor, trebuie să vă cer scuze pentru mine şi Abel. Avem de lucru în noaptea aceasta. Regret că am această obligaţie, deoarece aşteptasem cu nerăbdare să aud câteva relatări despre întâmplările dv.

Atunci de ce naiba, gândi Ellery, le-ai dat ordin lui Peabody şi Storm să monopolizeze conversaţia? Oricum, doamna Bendigo vă va întreţine.

Nu aşteptă s-o audă pe Karla şoptind „Voi fi foarte fericită să o fac, iubitule”, ci îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. Abel, dr. Storm, Peabody şi dr. Akst se ridicară şi ei imediat. Abel îl urmă pe înaltul său frate printr-o uşă, iar doctorul, avocatul şi fizicianul ieşiră împreună printr-alta. Cei doi Queen îi urmăriră fascinaţi cum pleacă. Era exact ca şi cum îndelungatul dineu fusese o scenă dintr-o piesă în care fusese actor, iar o dată cu căderea cortinei fiecare îşi recăpăta identitatea şi respira uşurat în felul său.

În timp ce Ellery trăgea înapoi scaunul Karlei Bendigo, ochii îi întâlniră pe ai tatălui său peste părul ei roşu mătăsos.

În trei ore, cu toţi şefii prezenţi, nu fusese scoasă o vorbă despre motivul prezenţei celor doi Queen pe Insula Bendigo.

— Mergem, domnilor?

Soţia lui King îi luă de braţ.

De la uşă, Ellery se uita înapoi.

La masa plină de resturi, Max'l şi Jurah Bendigo şedeau unul lângă altul. Fostul luptător continua să se îndoape, iar tăcutul frate Bendigo îşi umplea încă un pahar de coniac, cu un aer de adâncă concentrare şi o mână încă sigură.

V.

APARTAMENTUL KARLEI se afla pe o altă planetă, o lume liniştită, cu păsări şi flori, cu ferestre ce dădeau spre grădini şi un mic şemineu în care ardeau butuci aromaţi. Pereţii erau împodobiţi cu acuarele, sticlăria sclipea în lumina şemineului, totul era strălucitor, cald şi prietenos.

O servitoare, nu un valet în livrea, servi cafea şi coniac. Karla nu se servi nici cu cafea, nici cu coniac; bău câte puţin lichior de la gheaţă.

— Cafeaua mă ţine trează. Coniacul – ridică din umeri – nu-mi mai place.

— Influenţa cumnatului d-voastră?, sugeră Inspectorul cu delicateţe.

— Nu putem face nimic cu Judah.

— De ce bea Judah?, întrebă Ellery.

— De ce beau oamenii?... Sprijiniţi-vă picioarele pe scăunel, inspectore Queen. Ştim că dineul a fost epuizant. Immanuel Peabody e un povestitor fascinant, dar n-a învăţat până acum când trebuie să se oprească din povestit. Doctorul Storm e un porc. Unul din cei mai ra internişti ai lumii, totuşi un porc. Sunt îngrozitoare? E aşa o uşurare să-mi permit să fiu uneori femeie şi să bârfesc.

Tristeţea din ochii ei îl interesa pe Ellery. Se întreba cât de mul ştia Karla Bendigo despre ameninţările împotriva vieţii soţului ei, dar ştia cumva ceva.

Inspectorul, după câte se părea, se întreba şi el, pentru că zise:

— Soţul d-voastră m-a surprins foarte mult, doamnă Bendigo, E unul dintre cei mai dinamici bărbaţi pe care i-am întâlnit.

— Asta-i firea lui, Inspectore. Era mulţumită. Vreau să spun câ aveţi dreptate. Este reacţia obişnuită a tuturor celor care-l cunosc pe Kane.

— Care-l cunosc pe cine?, întrebă Ellery.

— Pe Kane.

— Kane?

— Oh, am uitat. Râse. Kane este numele soţului meu. K-a-n-e.

— Atunci numele de King...

— Nu este propriu-zis numele lui. Noi suntem jucării ale presei, *n'est-ce pas*? Ziarele s-au referit atât de mult timp şi de des la Kane ca „Regele armamentului" că el a început să folosească drept nume cuvântul „rege". La început a fost o glumă în familie, dar într-un fel oarecare s-a păstrat.

— Fratele dânsului, Judah, i se adresează cu King?, întrebă Ellery. Nu cred că l-am auzit pe Judah scoţând o vorbă toată seara.

Ea ridică din umeri.

— Judah l-a adoptat cu entuziasmul pe care-l manifestă pentru orice. Afinitatea lui Judah pentru coniac îl duce adesea la ironii copilăreşti. El foloseşte „King" ca şi cum ar fi un titlu. Chiar şi Abel s-a obişnuit cu el. Eu sunt singura care mă mai adresez soţului cu numele său iniţial.

Ellery începu să-şi dea seama de existenţa unui motiv de tristeţe în ochii

ei.

Le spuse povestea cum se cunoscuseră amândoi.

Se întâmplase într-un restaurant ultraelegant din Paris în împrejurări caracteristice lui Bendigo. Erau la mese învecinate, fiecare într-un grup mare de comeseni. Observase bărbatul acela înalt, brunet, cu buclă byroniană şi cu ochii negri scânteietori când intrase împreună cu grupul său; era format din membri ai cabinetului francez, un înalt diplomat britanic, un general american faimos şi Abel Bendigo – nu era nici o femeie – dar ochii tuturor erau fixaţi asupra regelui armamentului.

Şuşotitul care umpluse restaurantul o făcuse pe Karla să întrebe cine era.

Auzise de el, bineînţeles, dar totdeauna considerase zvonurile despre el bârfă exagerată a societăţii falimentare din care ea făcea parte. Acum, când îl vedea în carne şi oase, era sigură şi ea că zvonurile sunt adevărate. În lumea în care ea trăia, bărbaţii erau fie pietrificări cinice în poziţii înalte, fie fanţi inutili, de obicei lefteri. Printre oamenii aceştia el apărea ca un foc de artificii din care ţâşneau scântei şi mingi de foc. Întreaga lui fiinţă era o energie radiantă care încălzea şi stimula particulele slabe printre care se mişca.

Fiind femeie, Karla îşi întorsese imediat privirea în altă parte.

— Îmi amintesc că mă simţeam mulţumită că întâmplător mă întorsesem spre masa cu profilul, zise Karla zâmbind. Şi mă întrebam dacă era posibil să cuceresc un asemenea bărbat. Se zicea că nu prea are de-a face cu femei. Asta, desigur, este o provocare pentru orice femeie şi eu eram teribil de plictisită de prieteni şi de viaţa pe care o duceam. Cred că aceasta se vedea şi el îşi dădea seama. Ceea ce, mă tem, era foarte mult, adăugă ea, pentru că aceasta se întâmpla imediat după război şi eu purtam o rochie deloc modestă, confecţionată la casa de mode Feike-i Emma. Totuşi, am fost surprinsă când baroneasa Herblay, poreclită „Madam Roentgen” pentru că nu-i scăpa nimic ochilor, mi-a şoptit din dosul lornietei că Monsieur le Roi mă privea fix de câtva timp, cu intensitatea cea mai insultătoare – „insultătoare” era cuvântul pe care-l folosise spre încurajarea mea.

Baroneasa i-a explicat Karlei, care o asculta ofensată, că „Monsieur le Roi” era cel pe care presa franceză de stânga îl numea domnul Bendigo, regele armamentului.

— M-am uitat în jur, zise Karla în şoaptă, şi am întâlnit ochii lui Kane. Ai mei erau foarte reci, urmărind în felul acesta să-l fac să priceapă că, nu eram manechinul vreunei case de mode care să fie privit cu insolentă. În schimb, am întâlnit o asemenea căldură în... Mi-am întors pede privirea în altă parte, simţind că mă înroşesc. Nu fusesem crescută la mănăstire. Războiul ne îmbătrânise cu o mie de ani. Totuşi, în acel moment, mă simţeam întocmai ca o fată de la mănăstire. El era atât de... atrăgător ca nimeni altul... Şi atunci am ţipat ca o slujnică, efect de altfel, la care baroneasa Herblay se aştepta, sunt

sigură, pentru că, era o bătrână răutăcioasă şi mă înţepase cu stiletul pe care-l purta în vârful tocului de la pantof. Mi-am ridicat privirea printre lacrimi de durere. L-am văzut aplecat deasupra scaunului meu, foarte autoritar şi amuzat.

— Scuzaţi-mă dacă v-am speriat, a zis el într-o franceză şcolărească. Trebuia însă să vă spun că sunteţi cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Desigur, în engleza americană asta sună – cum ziceţi d-voastră – a ceva răsuflat, continuă Karla clipind din ochi, dar limba franceză are ceva ce dă acestui soi de sentiment o nuanţă de vrajă veşnic nouă. Şi exprimată – indiferent cât de stângaci – cu vocea americană a lui Kane profundă şi plină, suna ca şi cum nu o mai spusese niciodată înainte.

Vărul meu, prinţul Claudel, era în capul mesei noastre. Înainte ca eu să-mi pot reveni, Claudel s-a ridicat şi a zis glacial: „Şi eu trebuie să-ţi spun, Monsieur, că eşti un bădăran îngâmfat. Te rog să te retragi imediat”.

— A ieşit scandal, chicoti inspectorul Queen.

— Un duel, presupuse Ellery.

— Nimic, răspunse Karla, rezemându-şi strălucitoru-i cap pe spătarul fotoliului, deşi oricare din cele două presupuneri ar fi încântat-o pe baroneasă. Baronul Herblay, care îmbătrânise în intrigările Europei, i-a şoptit ceva la ureche lui Claudel şi l-am văzut pe vărul meu pălind într-un fel care mă amuza. Claudel fusese susţinut în exil cu banii lui Bendigo, în timp ce punea la cale răsturnarea regimului revoluţionar din ţara noastră şi reîntoarcerea lui acolo, ceea ce, în cele din urmă, ar fi însemnat urcarea sa pe tron. Claudel nu-l văzuse niciodată pe Bendigo; pentru Bendigo aceasta era o chestiune minoră, rezolvată prin agenţi şi bancheri din Paris.

Între timp, Kane stătea aplecat deasupra mea fără să-i acorde vreo atenţie. Era o atitudine nepăsătoare şi în restaurant se făcuse linişte... liniştea aceea publică înspăimântătoare care te dezbracă şi nu-ţi lasă nici un loc ca să te ascunzi.

Claudel a zis nervos: „Monsieur, am vorbit, probabil, fără să mă gândesc. Dar trebuie să înţelegeţi, Monsieur, că... nu aţi fost prezentat...”

Fără să se uite la el, Kane a zis: „Prezintă-mă”.

După care, şi mai palid, prinţul Claudel a făcut prezentarea.

— Întrucât aceasta este o poveste de dragoste, zâmbi Ellery, presupun că l-aţi pălmuit şi aţi ieşit val-vârtej din restaurant.

— Nu, zise Karla visătoare, pentru că aceasta a fost o poveste de dragoste adevărată. Eu ştiam sursa din care se întreţinea familia mea şi suferisem prea multe privaţiuni în timpul războiului ca să o primejduiesc din cauza unei încălcări a etichetei. În afară de aceasta, era foarte frumos. Şi, în definitiv, încălcase eticheta pentru mine... Atunci însă mi-a fost foarte greu să rămân măgulită.

— Ce a făcut?, întrebă Inspectorul.

— A ordonat ca toate femeile care nu au părul roşu să iasă din restaurant.

— Ce a făcut?

— A dat o lege, inspectore Queen. Numai femeile cu părul roşu, a decretat o voce pătrunzătoare, au voie sărămână. L-a chemat pe Le maâtre şi i-a dat ordin bietului om să conducă afară din local pe toate doamnele brunete, blonde şi cu părul cărunt. Le maâtre şi-a frânt mâinile şi a plecat în grabă, în timp ce Kane stătea perfect calm lângă scaunul meu. Bineînţeles, restaurantul vuia.

— Eram furioasă pe el. Mă pregăteam să mă ridic şi să plec, când baroneasa şi-a înfipt ghearele în braţul meu şi, şuierând, mi-a şoptit ceva despre prinţ. I-am aruncat o privire vărului meu şi mi-am dat seama că era pe punctul de a face un act de eroism fatal. Bietul Claudel! I-a fost foarte greu. A trebuit să fac pe amuzata şi să zâmbesc autorului scenei şi să mă port ca şi cum mă distram. Cum de fapt făceam în sinea mea.

Karla râse iarăşi gutural.

Le maître s-a întors cu directorul care de asemenea şi-a frânt mâinile. Evident, Monsieur glumea... era un lucru imposibil... aceste personalităţi distinse... Monsieur însă a zis foarte calm că nu glumeşte câtuşi de puţin. În sistemul planetar, a zis el, nu este loc decât pentru un soare, care este cel mai frumos, i-a amintit directorului, când are culoare roşie. Toate femeile care nu au părul roşu trebuie să plece imediat.

Directorul şi-a pus mâinile în cap şi a trimis după proprietarul restaurantului. Proprietarul a venit şi a fost neînduplecat. Nu se putea face aşa ceva, a zis proprietarul respectuos, dar ferm. Un astfel de act n-ar fi pur şi simplu imoral şi fără precedent, ar fi de-a dreptul sinucidere comercială. Ar pierde imediat patronajul celor mai înalţi clienţi din Paris. Ar fi dat în judecată, ruinat...

În acest moment Kane s-a uitat la Abel, şi Abel, care ascultase în tăcere, s-a ridicat de la masă şi a venit la fratele său. Au discutat o clipă, apoi Abel l-a luat pe proprietar de-o parte şi din nou o discuţie care nu s-a auzit. În timp ce se întâmpla aceasta, Kane mi-a zis pe un ton liniştitor: „O mie de scuze pentru această supărare. Se va termina imediat”. A trebuit să-i zâmbesc din nou, ca să nu-l scap din mână pe Claudel...

Proprietarul a venit la noi şi era mai palid decât vărul meu. Dacă monsieur Bendigo şi oaspeţii dumnealui ar vrea să fie amabili şi să se retragă într-un salon separat doar pentru câteva momente...

Monsieur Bendigo a zâmbit şi a zis că i-ar face plăcere... dacă eu i-aş însoţi.

— Şi aţi făcut-o?

— A trebuit, domnule Queen, altfel prinţul Claudel ar fi sărit asupra lui. M-am dus la Claudel şi i-am spus că mă distrez nemaipomenit de bine – lăsându-l pe Claudel fără grai – apoi i-am îngăduit lui Kane să mă conducă afară din salon. Ultimul lucru de care îmi amintesc, râse Karla, a fost gura deschisă a baronesei Herblay.

Cincisprezece minute mai târziu, proprietarul restaurantului s-a prezentat personal la Kane, în salonul separat, l-a informat că toate doamnele, care n-aveau norocul să aibă păr roşu, fuseseră îndepărtate din local" şi s-a înclinat din nou. La aceasta, Kane a încuviinţat din cap grav, apoi mi s-a adresat mie: „Sunt sigur că d-voastră eraţi singura persoană prezentă cu părul roşu, dar dacă voi descoperi că am greşit, voi proceda în mod adecvat pe alte temeiuri. Vreţi să-mi faceţi onoarea să luaţi masa împreună cu mine şi prietenii mei? Ne-am întors în restaurant unde nu se mai găsea nici o femeie... doar câţiva bărbaţi rămăseseră din curiozitate. De prisos să mai spun că Claudel, familia Herblay şi ceilalţi plecaseră.

— Dar ce naiba l-a făcut pe proprietar să schimbe placa? întrebă Ellery. Bănuiesc că a fost plătit bine pentru asta, dar mie mi se pare că, după o figură ca asta, nici o sumă de bani nu i-ar mai menţine firma solvabilă.

— Nu mai era a lui, domnule Queen, zise Karla. Vedeţi, la ordinele lui Kane, Abel a cumpărat restaurantul pe loc.

Patru zile mai târziu – patru dintre cele mai emoţionante din viaţa ei, zise Karla – s-au căsătorit. Au petrecut o lună de miere prelungită pe continent, spre disperarea lui Abel. Dar Karla era îndrăgostită până peste cap şi doar după două luni soţul ei a adus-o, cu mare pompă, pe Insula Bendigo.

— Unde aţi mai fost de-atunci?, întrebă Inspectorul. Cred că pentru o femeie ca d-voastră, situaţia în care vă aflaţi vă face să vă simţiţi destul de singură, doamnă Bendigo.

— Oh, nu, protestă Karla. Cu Kane n-aş putea să mă simt singură niciodată.

— Dar dânsul nu munceşte prea mult?, murmură Ellery. Până noaptea târziu şi multe altele? După câte îmi dau seama, nu sunteţi prea mult împreună cu soţul d-voastră.

Karla oftă.

— N-am înţeles niciodată ca o femeie să se interpună între soţul ei şi munca lui. Probabil educaţia mea europeană... Oricum, avem şi noi interludiile noastre. Uneori îl însoţesc pe Kane în călătoriile lui de afaceri, care-l poartă în toată lumea. De pildă, cea mai mare parte a lunii trecute am petrecut-o la Buenos Aires şi Kane zice că vom pleca în curând la Londra şi Paris. Le umplu din nou paharele cu coniac, cu mâna uşor tremurândă. Nu trebuie să vă pară rău de mine, zise ea cu o voce slabă. E adevărat, uneori simt lipsa unor femei din clasa mea socială, dar trebuie să sacrifici ceva ca să fii căsătorită cu un

fenomen... Ştiaţi că soţul meu a fost un atlet faimos în vremea lui?

Totul era oarecum patetic şi, când Karla insistă să le arate camera cu trofee ale soţului, o urmară, ca nişte turişti, în ceea ce părea a fi un muzeu. Camera avea un aspect sobru grecesc, marmura lucrată în linii pure, coloane zvelte şi era plină de trofee atletice câştigate, zicea Karla Bendigo, de către extraordinarul său soţ în tinereţea lui.

— Acesta este un aspect al oamenilor mari care n-ajunge niciodată în articolele revistelor, remarcă Ellery, privind la emblemele, sulurile şi cutiile care conţineau mingi de fotbal, mingi de baseball, schiuri, statuete, cupe, crose de la crosse, florete, mănuşi de box şi o sută de alte mărturii ale unor isprăvi atletice. Toate acestea le-a câştigat într-adevăr domnul Bendigo?

— Intr-un fel, noi îi descurajăm pe cei ce scriu reviste, domnule Queen, zise Karla. Da, toate acestea au fost câştigate de Kane când era la şcoală. Nu cred că există vreun sport în care să nu fi excelat.

Ellery se opri ca să studieze o cupă din argint, pentru polo pe apă, pe a cărei suprafaţă numele de Kane apărea mai clar decât restul inscripţiei.

— Aceasta, observă Inspectorul peste umărul lui Ellery, arată de parcă numele Kane ar fi fost gravat din nou.

Se uită şi Karla şi încuviinţă din cap.

— Da, a fost. L-am întrebat şi eu pe Kane când am văzut-o prima oară.

— Ah? Judah. Ellery se întoarse brusc. Mă întrebam de ce influenţa biblică nu s-a extins la celălalt frate. S-a extins, nu-i aşa, doamnă Bendigo? Kane – K-a-n-e, nu este numele său. A fost...

— C-a-i-n. E-adevărat, domnule Queen.

— Nu pot spune că-l acuz pentru asta!

— Da, din motive clare nu l-a suportat niciodată. Când a intrat la o şcoală particulară – cred că o şcoală militară – chiar ca adolescent a insistat să i-l schimbe. Mi-a spus că acest trofeu pentru polo pe apă l-a câştigat în perioada sa de formare, cum o numesc eu, aşa că a trebuit s-o graveze din nou mai târziu sub forma K-a-n-e.

— După cum arată, doamnă Bendigo, zise Inspectorul, soţul d-voastră n-a renunţat probabil la multe din aceste sporturi. Când mai are timp?

— Ba da. Nu l-am mai văzut făcând decât puţin box şi lupte cu Max.

— Ce? Inspectorul îşi roti privirea prin camera de trofee.

— Ceea ce face e o nimica toată, râse Karla. V-am spus că Kane este unic! Îşi menţine muşchii şi trupul zvelt cu masaj de două ori pe zi. În ciuda imbecilităţii sale, Max este un masor priceput şi Kane, bineînţeles, este Dumnezeul lui. E foarte atent la mâncare – aţi văzut cât de cumpătat a mâncat în seara aceasta – restul îl face constituţia sa de oţel. Personalitatea lui Kane are foarte multe faţete! În multe privinţe este un băieţel, în altele face pe grozavul. Ştiaţi că de ani de zile e considerat unul dintre cei mai eleganţi zece

bărbaţi din lume? O să vă arăt!

Soţia lui King îi atrase într-o altă cameră. Era o sală mare; putea fi un magazin exclusiv pentru bărbaţi. Dulap după dulap, rafturi după rafturi de costume, paltoane, haine de sport, smochinguri, pantofi... avea de toate, în cantităţi mari.

— E imposibil să găsească timp ca să poată purta toate acestea, exclamă Inspectorul. Ellery aruncă o privire la grămada de cizme de călărie. Călăreşte mult, doamnă Bendigo?

— De ani de zile n-a mai fost pe un cal... Nu este extraordinar? Kane vine adesea aici, doar ca să le admire.

Inspectau această garderobă regală, cu murmurele cuvenite, când o voce profundă din spatele lor zise:

— Karla, de ce i-ar interesa pe oaspeţii noştri galanteria mea bărbătească?

Era în cadrul uşii. Frumoasa sa faţă era obosită. Vocea avea o notă de supărare şi iritare.

— Vrei să-ţi privezi soţia de plăcerea de a se lăuda cu soţul ei? Karla se duse repede la el şi îşi strecură braţul după mijlocul lui Kane. Eşti foarte obosit în seara aceasta.

Era speriată. Nu se vedea pe chipul ei sau din atitudine, dar vocea îi era pur şi simplu îngrijorată, şi Ellery putea fi sigur de asta. Era aproape cum ar fi fost prinsă într-un act de trădare, o descoperire care însemna o pedeapsă crudă.

— Am avut o zi lungă şi o parte din ea a fost grea. Domnilor, n-aţi vrea să mai bem un pahar înainte de culcare? Vocea îi era glacială.

— Nu, mulţumim. Mă tem că şi aşa am reţinut-o pe doamna Bendigo mult prea mult. Ellery îl luă pe tatăl său de braţ. Noapte bună.

Karla murmură ceva. Zâmbea, dar faţa i se ofili dintr-o dată.

Bendigo se dădu la o parte ca să-i lase să treacă. Braţul Inspectorului se mişcă brusc. Un om de pază stătea în poziţie de drepţi în faţa uşii. Erau pe punctul de a păşi în coridor când Bendigo zise:

— Un moment.

Se opriră, atenţi la vreun nou pericol. Era o situaţie dificilă şi supărătoare. Fiecare cuvânt rostit de acest om părea plin de capcane. Totuşi, King Bendigo părea pur şi simplu absent.

— Ceva ce trebuia să vă arăt. Abel mi-a spus să nu uit. Ce naiba mai era acum?

La colţ, blocând coridorul, se vedea maimuţa, Max'l. Stătea rezemată de un perete şi fuma o havană lungă. Se uită la ei cu un rânjet.

— Despre ce e vorba? Ellery încercă să se relaxeze.

— Oh. King îşi duse mâna la buzunarul de la piept. încă una din scrisorile

acelea a venit în seara aceasta. Cu ultimul avion. A fost în corespondenţa obişnuită.

Dădu drumul plicului în mâna lui Ellery. Plicul fusese desfăcut. Ellery nu-i scoase conţinutul; se uită la faţa lui Bendigo. Nu putea vedea pe ea decât indiferenţă şi oboseală.

— Aţi citit-o, domnule Bendigo?, întrebă inspectorul Queen brusc.

— A insistat Abel. Acelaşi fel de maculatură. Noapte bună.

— Kane! Ce este?, întrebă Karla, ţinându-se de el.

— Nimic care să te privească pe tine, iubito... Uşa li se închise în faţă.

Max'l îi urmări la o distanţă de şase picioare tot drumul până la uşa apartamentului lor. Apoi, spre groaza lor, se apropie de ei printr-un salt.

— Hei! Inspectorul se trase înapoi.

Max'l îl lovi pe Ellery în piept cu degetul arătător, făcându-l să se clatine.

— Nu eşti prea tare. Nu-i aşa?

— Ce?, se bâlbâi Ellery.

— Nu-u-u. Max'l se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă dispreţuitor.

— Pentru ce naiba a făcut asta?, bombăni Inspectorul. Ellery zăvorî uşa, frecându-se pe piept.

A treia scrisoare era aproape identică cu cele anterioare. Aceeaşi hârtie elegantă, acelaşi tip... de maşină de scris Winchester silenţioasă, portabilă... şi de fapt acelaşi mesaj.

Vei fi ucis joi, 21 iunie...

— Douăzeci şi unu iunie, zise Inspectorul gânditor. Adaugă data. Mai puţin de o săptămână. Şi din nou termină cu puncte de suspensie, arătând că va continua. Ce naiba ar mai putea zice?

— Cel puţin încă un lucru important. Ellery examina nu scrisoarea, ci plicul. Ora exactă, poate ora exactă şi minutul, joi, douăzeci şi unu iunie. Ai observat plicul, Papa?

— Cum să-l observ dacă tu îl strângi în mâini ca un avar.

— Dovedeşte ceea ce noi am bănuit tot timpul. King zice că a fost găsit în corespondenţa adusă de avionul de poştă din seara aceasta. În acest caz ar fi trebuit să treacă printr-un oficiu poştal. Dar n-a trecut. Priveşte.

— Nici un timbru, nici o ştampilă, mormăi taică-său. A fost strecurată în sacul poştal la sosire.

— E o treabă internă, fără nici o presupunere de data aceasta.

— Dar ăsta-i de-a dreptul tâmpit, Ellery. Nu-i pasă? Şi un copil de şcoală şi-ar da seama după plic că aceste scrisori îşi au originea pe insulă. Eu nu pricep defel.

— E straşnic, zise Ellery cu o privire distrată. Pentru că nu au nevoie de noi, Papa. Câtuşi de puţin. Şi acum chiar nu-mi pasă cât negrul sub unghie dacă aud toate astea în camera lor de spionaj.

— Ce ai de gând să faci, fiule?

— Să mă culc. Şi primul lucru mâine dimineaţă... o să mă afirm!

VI.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE Ellery se afirmă. Porni cu tot dinadinsul să facă cât mai mult necaz posibil.

După ce-l lăsă pe taică-său la Reşedinţă, Ellery comandă o maşină. Apăru una în curte cu Cămaşă albastră la volan şi cu alter ego-ul său la portieră.

— În dimineaţa aceasta n-am nevoie de însoţitori, mulţumesc, zise Ellery răstit. O să conduc singur.

— Îmi pare rău, domnule Queen, zise Cămaşă-brună. Urcaţi!

— Mi s-a spus că am voie să merg oriunde!

— Da, domnule, zise Cămaşă-brună. Vă vom duce unde doriţi.

— Tatăl meu a luat o maşină fără doică.

— În dimineaţa aceasta avem ordin să nu vă lăsăm singur.

— Cine dă aceste ordine?

— Colonelul Spring.

— Colonelul Spring de unde le primeşte?

— Nu ştiu, domnule. Bănuiesc că de la Ministerul de Interne.

— Tocmai la Ministerul de Interne vreau să merg şi eu.

— O să vă ducem noi acolo.

— Săriţi în maşină, domnule Queen, zise Cămaşă-albastră politicos.

Ellery urcă în maşină, iar Cămaşă-brună se aşează lângă el. La Ministerul de Interne Ellery intră în holul de marmură neagră cu un aer de om prost dispus. Cămăşile se aşezară pe o bancă de marmură.

— Bună dimineaţa, domnule Queen, zise unul dintre cei trei oameni de pază, cel din mijloc, din spatele pupitrului. Pe cine doriţi să vedeţi?

— Pe King Bendigo.

Omul se uită pe un tabel. Îşi ridică privirea, încurcat. Sunteţi aşteptat, domnule?

— Nu, bineînţeles. Deschide uşa ascensorului.

Cei trei paznici îl priviră fix, apoi se consultară în şoaptă.

— Mă tem că nu înţelegeţi, domnule Queen, zise după aceea bărbatul din mijloc. Nu puteţi merge sus fără să aveţi o programare.

— Atunci, fă-mi una. Nu-mi pasă cum o faci, dar eu voi vorbi stăpânului tău şi o voi face chiar acum.

Cei trei bărbaţi se holbară unul la altul.

— Nu trebuie să faceţi scandal, domnule Queen, zise Cămaşă-albastră din spatele lui. Oamenii aceştia au ordinele lor...

— Cheamă-l pe Bendigo la telefon!

Fu un moment de criză pe care Ellery îl savura întru totul. Probabil Cămaşă-brună îi făcuse semn Cămăşii-albastre, pentru că amândoi se dădură înapoi; şi, probabil, tot el îi făcuse semn din cap omului de pază din mijloc, deoarece acesta păru imediat speriat, se aşeză jos şi începu să umble încurcat la butoanele sistemului de comunicaţii. Vorbi cu o voce atât de scăzută că Ellery nu putu auzi ce zice.

— Secretarul regelui zice că e imposibil. Regele este într-o foarte importantă conferinţă, domnule. Va trebui să aşteptaţi, domnule.

— Nu aici jos. O să aştept sus.

— Domnule...

— Sus!

Bărbatul mormăi din nou în aparat. Aşteptă puţin, apoi se întoarse nervos spre Ellery:

— E în regulă, domnule. Unul din cei trei apăsă pe ceva şi uşa din coloana circulară se lăsă la podea.

— Nu e în regulă, zise Ellery ferm.

— Ce, domnule Queen? Bărbatul din mijloc era zăpăcit.

— Aţi uitat să-mi luaţi amprentele de la degetul mare. De unde ştiţi că nu sunt Waiter Winchell deghizat? Vreţi să-l informez pe colonelul Spring despre aceasta?

Ultimul lucru pe care Ellery îl văzu, înainte ca uşa ascensorului să se închidă, fu chipul îngrijorat şi oarecum nătâng al Cămăşii-brune, ceea ce-i dădu o mare satisfacţie.

Ascensorul îl lăsă în camera de primire în formă de felie de tort. De data aceasta, pupitrul negru era ocupat. Bărbatul din dosul pupitrului purta un costum negru civil, nu uniformă, şi era cel mai musculos secretar pe care Ellery îl văzuse vreodată. Vocea lui însă era blândă, de om instruit.

— E o oarecare greşeală, domnule...

— Nici o greşeală, zise Ellery sfidător. M-am săturat de toată grandoarea şi aroganţa asta. King Kong e în biroul lui?

— Luaţi loc, vă rog! Regele este într-o extrem...

— ...de importantă conferinţă. Ştiu. Ţine vreodată conferinţe neimportante? Ellery se duse la uşa din stânga şi, înainte ca secretarul să poată sări din spatele pupitrului, bătu violent pe tăblie. Tăblia bubui.

El continuă să bată. Ea bubuia înainte.

— Domnule! Secretarul se ţinea de braţul lui. Nu e voie! Este... este...

— Trădare? Nu poate fi. Eu nu sunt cetăţean de-al vostru. Deschide!

Secretarul îl imobiliza cu o mână, iar cu cealaltă îi acoperi gura şi nasul.

Situaţia începea să devină cam albastră.

Ellery se simţi ofensat. Luând în considerare propria-i lipsă de maniere în a-şi trata clienţii, felul acesta de a se purta semăna mai mult cu al unui angajat

care dă afară scandalagiii dintr-un restaurant din zona răsăriteană a Berlinului decât cu al unui funcţionar conştiincios dintr-o democrate civilizată. Ellery se lăsă jos, simulând supunere, şi, când strânsoarea secretarului musculos slăbi, Ellery execută un contraatac judo în urma căruia acesta zbură înapoi şi se prăbuşi într-un mod ruşinos pe fund.

Tocmai atunci se deschise uşa cabinetului particular al lui King Bendigo şi Max'l privi atent.

Ellery nu-şi cheltui energia ca să înceapă tratative cu gorila. Având avantajul surprizei, exista o singură modalitate de a trata cu unul ca Max'l şi Ellery procedă în consecinţă. Îl izbi pe bufonul regelui în nas şi intră înăuntru pe lângă trupul prăbuşit. Preferă să nu zăbovească cu gândurile asupra a ceea ce probabil urma să se întâmple în câteva secunde.

Camera emisferică părea plină de bărbaţi distinşi. Erau aşezaţi sau se găseau în picioare în jurul mesei de lucru a lui King şi toţi priveau fix spre uşă.

Ellery auzi în spatele lui tropot de bocanci şi pe secretar strigând. Max'l se ridicase într-un genunchi, cu nasul sângerând, cu bereta căzută pe ochiul stâng şi cu dreptul măsurându-l pe Ellery, fără cea mai mică răutate.

Ellery parcurse cu greu uriaşa distanţă până la masa de lucru a lui Bendigo, dădu la o parte pe unul din distinşii bărbaţi, îşi înfipse amândoi pumnii în perfecţiunea de abanos şi-l privi fix şi răutăcios pe bărbatul din fotoliul auriu.

Bărbatul de pe tron îi întoarse aceeaşi privire.

— Aşteaptă, Maximus. Vocea era blândă. Dumneata, Queen, ce crezi că faci?

Ellery simţi respiraţia fierbinte a lui Max'l în ceafă, ceea ce nu permitea nici mângâiere, nici bucurie.

— Caut răspunsul la o întrebare, domnule Bendigo. Sunt sătul de discuţii evazive şi nesincere şi nu mai suport amânări.

— O să te primesc mai târziu.

— O să mă primiţi acum.

Abel Bendigo se afla în grup şi privea impasibil. Cu colţul ochiului Ellery îi observă de asemenea pe Immanuel Peabody şi pe dr. Akst. Avocatul rămăsese cu gura căscată, doctorul îl privea cu un interes nevădit de noaptea trecută. Distinşii străini păreau pur şi simplu uluiţi.

— Ai vreo idee, întrebă stăpânul Insulei Bendigo, ce ai întrerupt?

— Pierdeţi vremea.

Ochii negri se întunecară. Bendigo se lăsă pe spate.

— Scuzaţi-mă, domnilor, doar un moment. Nu, rămâi unde eşti. E în ordine, paznicilor. închideţi uşa aceea. Ellery auzi târşâit de picioare mult în urma lui şi zgomotul uşii îndepărtate. Şi-acum, Queen, pune-mi întrebarea.

— Unde aş putea găsi prompt pe insula d-voastră, zise Ellery, o maşină de scris Winchester silenţioasă, portabilă?

Dacă Ellery ar fi cerut formula bombei cu hidrogen, nu ar fi auzit o tăcere mai desăvârşită. Atunci unul din distinşii oaspeţi îşi permise un chicot banal. Chicotul îl propulsa pe King Bendigo din fotoliul auriu.

— Prin investigaţia dumitale idioată şi lipsită de importanţă, tună regele, întrerupi ceea ce probabil este cea mai importantă conferinţă ce se ţine în acest moment undeva pe faţa pământului. Domnule Queen, dumneata ştii cine sunt aceşti domni? În stânga mea şade Sir Cardigan Cleets, din guvernul britanic. În dreapta mea şade Cavalerul Camille Cassebeer, din Republica Franceză. În faţa mea şade Onorabilul James Walbridge Monahew, din Comisia pentru controlul atomic al Statelor Unite. Şi dumneata îndrăzneşti să pătrunzi cu forţa în timpul dezbaterilor acestor domni – ca să nu pomenesc de mine! – cu scopul de a stabili locul unde se găseşte o maşină de scris? Dacă aceasta e o glumă, nu-i apreciez umorul.

— Vă asigur, domnule Bendigo, că nu cred că exagerez câtuşi de puţin.

— Atunci ce înseamnă toate acestea? Explică-mi!

— Bucuros, zise Ellery. Aţi împânzit insula cu atât de multe uşi încuiate, paznici înarmaţi, ordine, restricţii şi alte impedimente pentru cercetare, domnule Bendigo, că mi-ar trebui cinci ani să fac treaba cum se cuvine şi, chiar şi-atunci, n-aş fi sigur că am cuprins totul, şi eu nu dispun de cinci ani, domnule Bendigo. Eu vreau să acţionez, şi pe Insula Bendigo acest lucru nu se poate decât dacă ajungi sus de tot. Repet: unde aş putea găsi, pe insula d-voastră, o maşină de scris Winchester silenţioasă, portabilă?

Ochii negri se întunecară şi mai mult şi delicatele mâini de pe masa de lucru tremurară puţin. Dar, când boss-ul vorbi, avea o voce înceată.

— Abel...

Apoi îşi pierdu cumpătul. Mâna delicată deveni o măciucă ce izbea aerul.

— Scapă-mă de nebunul acesta!

Abel ocoli în grabă masa de lucru, ca să şoptească ceva la urechea purpurie a fratelui său...

În timp ce Abel şoptea, roşeaţa începu să dispară şi pumnul se desfăcu. În cele din urmă, King încuviinţă scurt din cap şi ochii săi negri îl priviră încă o dată pe Ellery.

Abel se îndreptă.

— Nu avem astfel de informaţii la îndemână, domnule Queen. Era ceva misterios şi totuşi amuzant în vocea sa nazală lipsită de grabă. Îţi pot spune că toate maşinile de scris din Ministerul de Interne sunt electrice, având mărimea şi greutatea standard; nu folosim deloc portabile în această clădire. Bineînţeles, s-ar putea să fie câteva în alta parte pe insulă, proprietate personală a salariaţilor...

— Dacă nu-mi puteţi da mai multe informaţii concrete decât aceasta, zise Ellery, am nevoie de permisiunea dumneavoastră de a cerceta apartamentele

personale ale Reşedinţei. Mai precis, apartamentele celor din familia Bendigo. Privindu-l în ochi pe Abel adaugă cu asprime: Aşa ceva nu se începe de la iesle. Abel, nu-i aşa? Abel clipi. Într-adevăr clipi foarte des şi continuu. Acolo o s-o găsesc, gândi Ellery.

— Foarte bine, Queen, rosti sec King Bendigo, ai permisiunea noastră. Şi-acum ieşi afară înainte să-l las pe Max'l să te scoată.

Ellery îl găsi pe taică-său în apartamentul lor.

— M-am făcut cât se poate de antipatic, îşi încheie el relatarea despre aventurile sale în Ministerul de Interne, şi am făcut o descoperire, Papa... nu, două.

— Pe prima o ştiu, mormăi taică-său. Că te-ai născut cu norocul unui spiriduş.

— Vom găsi portabila criminală undeva în apartamentele celor din familia Bendigo, zise Ellery. Asta-i una. Cealaltă este că King e chiar mai periculos decât am crezut eu. El are nu numai puterea, ci şi capriciile unui tiran. Şi va deveni foarte capricios când va constata că şi alţii au putere. E o trăsătură în care nu am încredere. Să vedem dacă Abel a îndeplinit porunca stăpânului său.

Abel o îndeplinise. Nu fură opriţi de către paznici. Ofiţerul comandant părea mâhnit, dar îi salută şi se dădu la o parte fără o vorbă.

Fiecare membru al familiei avea un apartament personal şi cei doi Queen căutară în ele pe rând. Nu găsiră nici un semn al vreunei maşini de scris în apartamentul Karlei Bendigo, şi nici urmă de Karla. Găsiră o maşină de scris în camera de lucru a regelui şi una într-a lui Abel, dar ambele erau standard şi de mărci diferite. Se apropiau de apartamentul lui Judah când Ellery observă pentru prima oară, vizavi de uşa lui Judah, o uşă mare, masivă, deosebită ca formă de toate celelalte pe care le văzuse în Reşedinţă. O încercă. Era încuiată. Ciocăni. Fluieră.

— Oţel, îi zise tatălui său. Mă întreb ce-o fi aici.

— Hai să aflăm, zise Inspectorul, şi se duse după ofiţerul comandant.

— Aceasta este camera secretă, zise ofiţerul. O folosesc doar regele şi cei care-l ajută. De obicei domnul Abel.

— Unde se pun la cale cele mai mari înşelătorii, hm?, zise Ellery. Deschide-o, te rog, căpitane.

— Îmi pare rău, domnule. Nimeni n-are voie să intre în această cameră decât cu permisiune specială.

— Bine, dumneata ai ordinele dumitale. Mie mi s-a acordat permisiune specială.

— Nu s-a zis nimic despre camera secretă, domnule, răspunse ofiţerul.

— Atunci du-te şi aranjează.

— Un moment, domnule. Ofiţerul se îndepărtă. Cei doi Queen aşteptară.

— Camera secretă, mormăi Inspectorul. Mare noroc să putem ajunge

acolo. Cred că aici lucrează el şi Abel în nopţile când nu vor să se reîntoarcă la Ministerul de Interne.

Ofiţerul reveni.

— Vi se refuză permisiunea, domnule.

— Ce! explodă Ellery. După toate astea...

— Domnul Abel îl asigură pe domnul Queen că în Camera secretă nu există nici o maşină de scris Winchester silenţioasă, portabilă.

Îl urmăriră pe ofiţer îndepărtându-se.

— Papa, se pare, zise Ellery, că domnul Judah Bendigo este ales.

Şi era. În camera de lucru a lui Judah găsiră o maşină de 3cris Winchester silenţioasă, portabilă.

Judah Bendigo era încă în pat, scoţând sforăituri spasmodice cum scot oamenii foarte beţi. Inspectorul îşi rezemă spatele de uşa apartamentului în timp ce Ellery privi în jur.

În reşedinţă nu exista nici un alt apartament ca al lui Judah. Al Karlei fusese feminin, dar îi lipseau adâncimea şi lăţimea. Acesta era apartamentul dezordonat şi confortabil al unui om inteligent, cult, cu pasiuni artistice. Cărţile erau catolice, vizibil citite şi multe volume erau rare şi frumoase. Tablourile şi gravurile erau originale şi nu puteau fi adunate decât de un om cu o sensibilitate şi gust deosebite. Multe erau făcute de artişti necunoscuţi lui Ellery, ceea ce îi plăcea, deoarece era limpede că Judah nu punea preţ pe simpla reputaţie, sesizând valoarea încă nerecunoscută de alţii. În acelaşi timp, se găseau două tablouri mici de Utrillo pentru care Ellery ar fi dat foarte mult ca să le posede.

Pe un întreg perete se aflau înregistrări cu muzică. Poate două mii cinci sute de albume, o colecţie fabuloasă de discuri pentru care probabil au fost necesari mulţi ani ca să le adune. Ellery văzu numeroase înregistrări epuizate de mult timp, opere posedate de rari colecţionari. Palestöna, Pergolesi, Buxtehude, Bach, Mozart, Haydn, Händel, Scarlatti, Beethoven, Schumann, Brahms, Bruckner şi Mahler erau masiv reprezentaţi; se găseau volume întregi de imnuri gregoriene; iar un raft lung era destinat muzicii păgâne. Şi Bartök se găsea acolo, Hinde-mith, Şostakovici şi Toch. Mai era o colecţie care cuprindea marea muzică a lumii occidentale începând din secolul al nouălea încoace.

Pe o masă, într-o cutie deschisă, căptuşită cu catifea, strălucea o vioară Stradivarius. Ellery atinse corzile; instrumentul era perfect acordat.

Deschise pianul Bechstein. Aici nu se găsea nici o sticlă în formă de clopot! Aici, Judah Bendigo socotea inutil un asemenea subterfugiu. Intr-un colţ al camerei, în spatele pianului, aşezate una peste alta, se găseau şase lăzi de coniac Segonzac.

Ellery privi încruntat spre uşa dormitorului.

Clătină din cap şi se duse la masa de lucru florentină acoperită cu piele,

pe care se afla o maşină de scris portabilă marca Winchester. Nu o atinse.

Brusc se aşeză jos şi începu să cotrobăie prin sertare. Inspectorul îl urmărea în linişte.

— Iată hârtia de scris.

Era într-o cutie mare – coli simple de culoare crem, format obişnuit pentru scrisori personale, de hârtie velină fină, fără vreo monogramă sau imprimare.

— Eşti sigur, Ellery?

— E fabricată în Italia. Filigranele sunt identice. Sunt sigur.

Luă o coală din cutie, puse cutia la loc în sertar, apoi introduse coala în carul maşinii de scris.

— O să-l trezeşti, zise Inspectorul.

— Sper. Dar n-o să se trezească. E amorţit, iar asta este silenţioasă... Nu pricep. Dacă asta e aceeaşi maşină...

Ellery scoase cea de-a treia scrisoare de ameninţare, o propti de o sticlă de Segonzac de pe masa de lucru şi copie mesajul pe coala albă.

Maşina scotea un sunet asemănător cu răpăitul ploii. Era un sunet liniştitor.

Ellery scoase copia şi o aşeză lângă original. Oftă neliniştit. Dovada era concludentă: ultimul mesaj prin care era ameninţată viaţa lui King Bendigo şi se stabilea data de joi, douăzeci şi unu iunie, fusese scrisă cu maşina aceea. Uşoare nepotriviri în aliniament, scăpări de cerneală în imprimarea anumitor caractere erau identice.

— Asta este, Papa.

Se uitară unul la celălalt în camera tăcută a lui Judah.

— Nici o încercare de a se ascunde, zise Inspectorul după o vreme. Absolut nici una. Oricine – Abel, King – ar putea intra aici la orice oră din zi sau noapte şi în zece secunde ar găsi hârtia, maşina de scris, ar putea face acelaşi test şi ar ajunge la aceeaşi concluzie. Sau colonelul Spring, sau orice om de pază din clădire. Max'l ar putea-o face!

— Abel a făcut-o în mod sigur.

Un frate care-şi propune să ia viaţa fratelui şi nu ia nici o măsură de prevedere ca să nu fie descoperit. Şi un alt frate care descoperă aceasta şi – ceea ce este cel mai uimitor – caută adeverire unde nu era necesară nici cea mai vagă confirmare.

— Poate, zise Inspectorul domol, poate aruncă vina pe el, Ellery, şi Abel ştie sau bănuieşte.

— Şi asta ar constitui o problemă?, zise Ellery, muşcându-şi articulaţiile degetelor. La ultimul etaj al clădirii centrale din acest castel fortificat, în apartamentul personal al unuia din familia regală? E nevoie să aduci cu avionul „experţi” de la New York pentru un asemenea lucru? Când au aici o organizaţie

completă pentru aplicarea legilor, fără îndoială, cu cele mai avansate mijloace? Tot ceea ce această cercetare ar necesita, Papa, este cea mai simplă capcană. De fapt, o simplă verificare a amprentelor digitale. Clătină din cap. Nu are nici o noimă.

— Nici asta n-are!

Ellery ridică din umeri. Căută în buzunar şi scoase un briceag.

— Ce ai de gând să faci, Ellery?

— Reconstituirea. Ce altceva pot face? Ellery deschise briceagul cu lama cea mai ascuţită şi crestă cu grijă ambele laturi ale literei mici o din maşina de scris a lui Judah Bendigo.

— Pentru ce faci asta? Ştim doar că sunt scrise cu maşina aceasta.

— Poate au fost scrise toate odată, cu mult timp în urmă. Dacă o-urile din următoarea scrisoare vor fi intacte, aşa cum au fost, vom ajunge probabil în impas. Dacă însă vor apărea aceste crestături şi dacă vom putea verifica timp de douăzeci şi patru de ore cine intră în această cameră...

— Cheamă-l pe colonelul Spring la telefon. Vreau să-i vorbesc, zise Ellery căpitanului pazei.

Ofiţerul luă poziţia de drepţi.

— Da, domnule.

Ceilalţi paznici luară de asemenea poziţia de drepţi.

— Domnul colonel? Vorbeşte Ellery Queen. Telefonez de la...

— Ştim de unde telefonaţi, domnule Queen, zise colonelul Spring cu o voce stridentă. Vă place vizita?

— Aş prefera să răspund personal la această întrebare, domnule colonel. Dacă ştiţi unde sunt, cred c-ar fi bine să veniţi imediat aici.

— S-a întâmplat ceva? Colonelul părea alarmat.

— Vă aştept.

Faţa pierită a colonelului Spring îşi făcu apariţia după şase minute. Nu zâmbea şi nu părea lipsit de vlagă.

— Ce este?, întrebă el imediat.

— Cât de mult ne putem bizui pe aceşti oameni de pază?, întrebă Ellery.

Paznicii, inclusiv ofiţerul, stăteau rigizi în poziţie de drepţi. Ochii le erau bulbucaţi.

— Aceşti oameni? Privirea apoasă a colonelului Spring trecu peste ei. Întrutotul.

— Toate schimburile care fac de serviciu aici?

— Da. De ce?

— Sunt absolut devotaţi regelui?, întrebă Ellery.

Omuleţul în splendida uniformă neagră şi aurie îşi puse o mână în şold şi îşi ridică în sus capul ca de peşte. Vă referiţi la King Bendigo? Şi-ar da viaţa pentru el. De ce?

— Voi plăti pentru integritate, murmură Ellery. De ce?, domnule colonel. Pentru că, începând din acest minut, vreau să mi se raporteze, timp de douăzeci şi patru de ore, identitatea fiecărei persoane care intră în apartamentul personal al lui Judah Bendigo.

— Domnul Judah? Pot să întreb de ce?

— Puteţi, dar eu n-am de gând să vă răspund, domnule colonel Spring.

Omuleţul scoase o ţigară maro şi o duse imediat la buze. Căpitanul se repezi spre el cu o brichetă.

— Mulţumesc, căpitane, zise colonelul. Asta e voie, domnule Queen? Pufăi scurt norişori de fum înţepători.

— Luaţi legătura cu Abel Bendigo. Dacă el retrage autorizaţia, spuneţi-i că inspectorul Queen şi cu mine aşteptăm ca în decurs de o oră să fim duşi cu avionul la New York. Dar n-o s-o retragă... Acest raport, domnule colonel, trebuie să fie confidenţial. Nimeni – cu excepţia lui Abel Bendigo şi, în realitate, aş prefera să nu facă nici el excepţie – nimeni nu trebuie să ştie că se face această verificare. Pentru a simplifica lucrurile, împiedicaţi accesul servitoarelor şi al altor servitori, sub un oarecare pretext plauzibil, în camerele lui Judah Bendigo, până la noi ordine. Dacă se află ceva sau treaba nu e făcută serios, domnule colonel...

Verdele de pe chipul colonelului deveni mai intens, dar pur şi simplu zise:

— Niciodată n-au fost plângeri împotriva mea, domnule Queen.

În ascensor inspectorul Queen zise pe un ton sec:

— Mă întreb cât de mult ne putem încrede în el. Acelaşi lucru se întreba şi Ellery.

VII.

A PATRA SCRISOARE apăru în după-amiaza zilei următoare. Ziua începu cu un ultimatum vesel dat de şeful serviciului medical al regelui. Locuinţa din Reşedinţă a doctorului Storm era legată de o aripă a spitalului rezervat pentru uzul familiei Bendigo. Aici, la îndemână cu cel mai avansat echipament, cu concursul unui personal format din asistenţi medicali şi dentari şi tehnicieni de laborator, doctorul Storm dirija ritualul zilnic de examinare a sănătăţii stăpânului imperiului Bendigo. Examenul medical avea loc în fiecare dimineaţă, înaintea micului dejun al lui King Bendigo.

În această dimineaţă deosebită, micuţul şi robustul doctor, fluturând un teanc de hârtii, trecu legănându-se pe lângă paznici şi intră în sufrageria familiei, tocmai când King şi regina sa se ridicau de la masă ca să anunţe pe neaşteptate că în ziua aceea, eminentul său pacient nu va face nici o muncă.

— S-a întâmplat ceva?, întrebă Karla repede.

— Fleacuri, bombăni King. Mă simt foarte bine. Puţin obosit, poate...

— Puţin obosit, poate, îl imită doctorul Storm. Puţin obosit, bineînţeles! Nu-mi plăceţi în dimineaţa aceasta. Nu-mi plăceţi deloc. Şi e o zi apăsătoare şi umedă. Nepotrivită pentru d-voastră. Astăzi n-o să faceţi altceva decât să vă distraţi.

— Pleacă de aici, Stormy, zise King Bendigo încruntându-se. Abel trebuie să dea o fugă până la Washington, iar eu am o mie de treburi trecute în agendă. Nici vorbă de-aşa ceva.

— O să plec, zise şeful serviciului medical, arătându-şi dinţii mici şi ascuţiţi, şi n-o să mai revin. Credeţi că-mi place acest exil? Oh, vă cer scuze, vă cer scuze.

— De ce stai? King zâmbea.

— Pentru că detest genus homo. Pentru că le-am cucerit toatei universurile şi le-am zdruncinat toate minţile lor mici şi le-am şocaţi toate micile lor sensibilităţi etice, şi pentru că d-voastră mi-aţi dat uni spital grozav cu care să mă joc... şi materie primă din abundenţă. Şi pentru că vă iubesc, stăpâne. Astăzi nu trebuie să vă apropiaţi de birou! auziţi? Nici un pas, altfel găsiţi-vă un alt nebun.

— Dar întâlnirile mele, Stormy...

— Ce-o să se întâmple? O să se prăbuşească o dinastie? O să câştigaţi cu zece milioane mai puţin? Daţi-le naibii de întâlniri.

— Iubitule, îl imploră Karla. Mâna îi era pe braţul soţului, ochii îi străluceau.

— Şi tu, Karla? Marele om oftă şi se întoarse ca să se privească într-o oglindă. Îşi scoase limba. Aaaaa. E într-adevăr încărcată...

— Nu e vorba de limbă. E vorba de tonusul muscular şi de sistemul vascular. Rămâneţi sau plec eu?

— Bine, bine, doctore, zise King tolerant. Care-ţi sunt ordinele?

— Vi le-am dat. Faceţi orice în afară de muncă. Ridicaţi un zmeu. Chercheliţi-vă. Faceţi dragoste cu soţia. Ce-mi pasă mie?

Astfel, în după-amiaza aceea, copleşiţi de căldură, cu nervii încordaţi, umblând încoace şi încolo agitaţi, cei doi Queen nimeriră peste o scenă extraordinară. Trecând pe lângă sala de gimnastică a Reşedinţei, auziră strigăte de bărbaţi. Priviră înăuntru şi-i văzură pe membrii familiei regale jucându-se. Lângă piscină se găsea un ring de profesionişti şi în ring stăpânul insulei se lupta cu Max'l. Cei doi bărbaţi purtau ghete înalte cu şireturi şi pantaloni strimţi; amândoi erau goi de la brâu în sus. Max'l era plin de păr pe corp; torsul lui King era fără pic de păr, ca al unui băiat. Pe lângă trupul masiv al celuilalt bărbat, el părea subţire.

În momentul în care cei doi Queen intrară, Bendigo, printr-un salt înapoi, tocmai scăpa dintr-o priză incorectă şi, în momentul următor, îl răsuci pe Max'l

şi-i aplică figura nelson[4]. Max'l îşi ridică braţele, cu mâinile încleştate şi îşi concentra toată puterea într-o apăsare spre podea. Ochii lui King însă străluciră şi nu-i dădu drumul. Atunci Max'l se lăsă în jos şi începu să-şi muşte degetele furios.

— Abandonezi, Maximus?

— Da, da!

Râzând, King strânse mai tare. Ochii lui Max'l se bulbucaseră şi faţa i se contorsiona. Atunci, cu un fel de dispreţ, King îşi desfăcu mâinile şi-l părăsi. Uriaşul corp păros se prăbuşi pe rogojină şi rămase nemişcat. După o clipă se-ntoarse şi se târî spre un colţ al ringului unde se aşeză, abătut ca un animal epuizat care-şi linge rănile, frecându-şi întruna ceafa.

King îi zări şi le făcu vesel semn cu mâna, după care sări afară din ring.

— Dumneata, Queen, faci lupte?

— După ce tocmai am văzut... nu, mulţumesc! King râse.

— Karla! Oaspeţii noştri rătăcitori.

Karla îşi ridică privirea. Era într-un costum de baie franţuzesc, cu ochelari de soare la ochi şi stătea întinsă sub o lampă cu raze ultraviolete, la marginea piscinei. Se ridică repede în capul oaselor.

— Iată-vă pe amândoi. Am trimis să vă caute în toată Reşedinţa, ca să vă invite să veniţi cu noi. Unde v-aţi ascuns?

— Pe ici şi colea, doamnă Bendigo. E o zi agitată.

King Bendigo se uită la ei zâmbind. Ellery se întreba ce i s-ar întâmpla unui bărbat dacă acest potentat l-ar prinde făcând dragoste cu nevastă-sa.

Max'l era pe picioare acum şi arăta ca o curcă plouată.

În bazin se afla Judach Bendigo. Abel nu se vedea nicăieri.

Trupul alb şi emaciat al lui Judach, într-un slip verde, plutea în piscină ca o frunză de crin. Pe marginea piscinei zăceau o sticlă de Segonzac şi un pahar. Când Ellery se uită la el, Judah îşi deschise ochii. Erau injectaţi şi împăienjeniţi, dar nu clipeau. Spre stupefacţia lui Ellery, o pleoapă se mişcă în jos şi în sus într-un clipit evident. Apoi amândoi ochii se închiseră şi Judah se bălăci puţin, îndreptându-se alene spre sticlă şi pahar.

— Dumneavoastră de ce nu vă răcoriţi în piscină?, zise Karla. Sunt cabine aici jos şi avem o cameră specială cu lucruri pentru oaspeţi, se găsesc de toate în ea.

— La vârsta mea, nu mi-aş dezgoli trupul deşirat în faţa unei femei frumoase, zise Inspectorul, chiar dacă mi s-ar coace pielea. Fiul meu însă, el e mândru de fizicul lui...

— Am fost, zise Ellery, privindu-l pe King. Boss-ul râse.

— Eşti mai subţire decât mine, dar Darius – secretarul meu – mi-a spus că

[4] nelson – o prindere prin care apăsarea se aplică cefei, capului, unui braţ sau amândurora.

eşti un băiat puternic. Boxezi, Queen?

— Păi... da.

— Nu vă lăsaţi ispitit de Kane să boxaţi, domnule Queen, zise Karla. În sala cu trofee se află o fotografie – aţi observat-o seara trecută? – în care soţul meu stă deasupra unui campion culcat la podea.

— Campion? întrebă Inspectorul. Ce campion?

— Campionul mondial la categoria grea, chicoti King Bendigo. S-a întâmplat cu mult timp în urmă... abia trecusem de douăzeci de ani. Îmi ieşea mereu în cale făcând pe grozavul şi bătând tot felul de ageamii. Câţiva dintre admiratorii mei m-au convins să urc pe ring cu el. L-am trimis la podea în primele douăzeci de secunde, un crochiu de dreapta norocos. Unul din prietenii mei ziarişti a fotografiat scena. îmi amintesc că după asta am fugit amândoi mâncând pământul! Din tot ce am, cel mai mult mă mândresc cu această fotografie... Maximo! Cum te simţi?

— Ne luptăm din nou, mormăi Max. De data asta o să vă rup braţul. Haideţi!

— Nu, am chef să mă grozăvesc. Hai să ne punem mănuşile, Max'l. Am de gând să te fac pilaf.

— Oh, aceasta a fost cea mai frumoasă zi, oftă Karla. Du-te, Max'l. Dă-l „gata. Mi-ar plăcea grozav să te văd învins, iubitule...

— Ai auzit-o pe doamna, zâmbi King Bendigo. Aruncă-mi mănuşile. Pe unul din stâlpii ringului atâmau două perechi de mănuşi de box de opt uncii. O pereche avea culoarea obişnuită, cealaltă avea o nuanţă purpurie irizată. Max'l îi aruncă stăpânului său aceste mănuşi, mormăind. Ellery observă foarte multe perechi de mănuşi de box agăţate pe unul din pereţii sălii de gimnastică; nici una purpurie. Simţi că-l trec fiorii.

Se întâmplă în timp ce King îşi punea mănuşa stânga. Mâna lui mare se opri la jumătatea mănuşii şi şi-o retrase încruntându-se, apoi scormoni în ea cu degetul arătător.

Degetul veni afară agăţat de un ghemotoc de hârtie.

Hârtie de culoare crem.

Bendigo o despături. Scoase o exclamaţie de supărare şi se învârti, vrând parcă să acuze pe cineva de ceva. Când se învârti, talpa pantofului de gimnastică alunecă pe marginea piscinei şi, cu un strigăt comic, se prăbuşi pe spate în apă, stropindu-i, în cădere, până la piele pe Ellery şi pe Inspector.

Karla, care nu-l văzuse scoţând scrisoarea din mănuşa de box, strigă înspăimântată; dar apoi, văzându-l pe domnul şi stăpânul său bătând apa cu mâinile şi bălăcindu-se în piscină, izbucni în râs.

— Oh, Kane, iartă-mă, dar ai fost aşa de caraghios! Judah, nu pluti pe apă ca un mort, ajută-l!

Marele om se scufundă, ieşi la suprafaţă, ţipă, înghiţi o gură de apă şi se

scufundă din nou. Judah şedea în bazin uimit. Se îndreptă apoi înspre fratele său cu mişcări iuţi şi-l apucă de bărbia-i regală.

— Un miracol! Un miracol!, strigă Judah. Ozymandias s-a relevat!

Cine are un cârlig ca să agate acest picior de lut? Şi feriţi-vă de taifunuri.

În timp ce Ellery şi Inspectorul trăgeau afară din piscină pe omul de pe care şiroia apa, Ellery se gândea că atunci auzea pentru prima oară vocea lui Judah Bendigo.

— Kane, îmi pare rău. Iubitule, te simţi bine? Nu te-am văzut niciodată pierzându-ţi echilibrul. Micuţule! Karla râse şi râse, ţinându-i capul cu grijă.

King se descotorosi de ea, sări în picioare şi părăsi sala de gimnastică. Era negru la faţă.

Max'l, care stătuse tot acest timp în ring, ca un idiot, sări pe podea şi alergă după stăpân.

Karla se opri din râs.

— E furios, zise încet. El râde foarte mult, dar niciodată de el... Ce era bucata aceasta de hârtie? Încă o scrisoare de ameninţare?

După aceea află.

— Mă tem că da, doamnă Bendigo. Ellery luase hârtia când căzuse din mâna lui Bendigo şi o vârâse în buzunarul lui. Acum o scoase şi o citi împreună cu Karla şi cu tatăl său. Judah şedea pe marginea piscinei, turnându-şi calm băutură.

Era acelaşi tip de hârtie, scrisă cu o maşină Winchester silenţioasă, portabilă.

De data aceasta mesajul zicea:

Vei fi ucis joi, 21 iunie, exact la ora 12, 00...

— Nu pot crede, zise Karla. Ştiu despre celelalte – am aflat cu greu de la Kane – dar totul este stupid. De un melodramatism inutil, îşi puse halatul. Scuzaţi-mă, zise cu sfială. Vreau să mă îmbrac.

Alergă spre cabine.

După plecarea ei cei doi îşi întoarseră privirile spre piscină şi constatară că Judah Bendigo plecase. Cu sticla şi paharul.

Nici unul din cei doi Queen nu-şi făcu grijă ca să-şi schimbe hainele. Urcară în grabă sus şi se repeziră la ascensor.

— Crestăturile de la o, mormăi Inspectorul. Şase o mici şi fiecare are două crestături. Acum problema e...

— Raportul, căpitane, îi zise Ellery ofiţerului de gardă. Dă-mi-l, te rog!

Ofiţerul vârî o foaie de hârtie în mâna lui Ellery.

Se retrăseseră la fel de nedumeriţi precum veniseră.

În apartament, cu uşa încuiată, se aplecară asupra raportului. Era doar un nume în el.

Nimeni nu intrase sau ieşise din locuinţa lui Judah Bendigo în afară de el însuşi de când Ellery crestase litera o de la maşina de scris.

Nu numai pentru că pentru a patra scrisoare de ameninţare fusese folosită maşina de scris a lui Judah Bendigo, dar era clar că, numai el putea fi acela care o folosise.

— Perfect, zise Inspectorul, plimbându-se prin cameră. Deci ştim. În mod sigur este Judah Bendigo şi data de joi, douăzeci şi unu iunie ora douăsprezece este stabilită în mod cert, şi asta-i tot.

— Nu e tot. Care oră douăsprezece?

— Ce?

— La amiază sau la miezul nopţii? Trebuie să urmeze o a cincia scrisoare.

— Nu mă interesează asta, Ellery. Lucrul important acum este că ştim că e Judah. Dar acum că ştim, ce trebuie să facem?

— Îl informăm pe Abel.

— Care-i la Washington. Ellery ridică din umeri.

— Atunci aşteptăm până se întoarce.

— Dacă, zise tatăl său, dacă Abel nu se întoarce până vineri, douăzeci şi doi iunie?

Ellery îşi lovi buza cu muchia scrisorii.

— Sau să presupunem că se întoarce la timp. Îl informăm şi el zice: „Vă mulţumesc, domnilor, asta-i ceea ce credeam şi eu, poftiţi pălăria... luaţi-vă zborul!” Şi noi o să zburăm spre soare apune sau cine naiba ştie în ce direcţie se află New York-ul de aici..., şi te întreb, de ce? De ce a fost nevoie de noi în primul rând?

— Şi ce, mormăi Ellery, ce o să-i facă fratelui Judah? O să-l jupoaie de viu? O să-l spânzure de gât, până când n-o să mai poată nici măcar înghiţi Segonzac? O să-l bată la palmă?

— Ieşi din hainele alea ude, fiule. N-are nici un sens să faci pneumonie pe lângă o durere de cap clasa întâi.

Se dezbrăcară în linişte.

VIII.

CEEA CE A URMAT a fost insuportabil, pentru că nu s-a întâm-plat nimic. Abel nu s-a întors pe insulă a doua zi. Karla nu i-a putut primi... se spunea că e bolnavă, n-iavea nimic important, dar doctorul Storm o ţinea la pat. King Bendigo s-a dus la Ministerul de Interne şi, parcă vrând să recupereze ziua pe care o pierduse, a rămas acolo şi a lucrat împreună cu Peabody până noaptea târziu. Cei doi Queen l-au văzut pe Judah de vreo două sau trei ori; el le-a făcut amabil semn cu mâna, dar a reuşit să-i evite. Discutaseră mult despre oportunitatea de a-l aborda pe Judah din propria lor iniţiativă, fără să-l aştepte

pe Abel, dar în cele din urmă au renunţat.

Literalmente nu era nimic de făcut. Aşa că au hoinărit prin insulă.

— Poate, remarcă Inspectorul, reuşesc să-mi completez bocceluţa de note şi schiţe.

Dispăruseră chiar şi Cămăşile. Cel puţin, nu li se mai punea nici un obstacol în cale şi după câte-şi puteau da seama nu-i urmărea nimeni.

A doua zi după incidentul cu mănuşa de box, explorau o parte a insulei pe care nu o văzuse înainte. Aici nu existau nici fabrici, nici locuinţe de-ale muncitorilor. Era un loc sterp, o zonă cu dune de nisip şi arbuşti piperniciţi, cu oglinda albastră a mării prăvălindu-se şi făcându-se cioburi de pereţii falezei. Aceasta era o limbă de pământ înconjurată din trei părţi de mare şi fusese lăsată în starea ei naturală din cauza imposibilităţii unui camuflaj eficace.

— Dar nu în întregime, zise Ellery. Dacă vrei să te uiţi acolo – unde începe să crească păduricea aceea deasă – o să vezi ceva ce seamănă cu cel mai mare mesteacăn înclinat pe care l-ai văzut vreodată. Doar că e un tun de şaisprezece ţoii.

— Cine ar avea nevoie de locul ăsta uitat de Dumnezeu?, mârâi tatăl. Ce-i aceea?

— Care anume?

Inspectorul mersese puţin mai înainte, într-o parte a dunei, şi, când Ellery grăbi pasul şi-l ajunse, acesta se opri brusc.

Peretele falezei cobora la picioarele lor formând o potecă abruptă, dar accesibilă, până jos pe plajă. Între linia coastei şi baza falezei se găsea o construcţie din beton armat. Nu era o construcţie mare şi puţinele ei ferestre cu grilaj de fier erau atât de mici că părea un fort în miniatură. Fuseseră plantaţi palmieri în jurul clădirii care era brăzdată şi stropită cu vopsea de culoare cenuşie-cafenie. Probabil, de pe mare nu se distingea de fondul natural.

Întreaga zonă era înconjurată de un gard metalic înalt de douăsprezece picioare având deasupra sârmă ghimpată.

Ellery arătă spre câteva cabluri camuflate.

— Este electrificat.

În vârful clădirii se găsea un post de observaţie cu o turelă din care, printr-o ambrazură îngustă, ieşeau ţevi de mitralieră. Dincolo de gard patrulau oameni în uniformă, înarmaţi până-n dinţi.

— Soldaţi ai regatului lui Bendigo, zise Ellery printre dinţi. Cred că se simt singuri aici. S-ar putea să o lase mai moale dacă le vorbim amabil.

Ellery coborî pe potecă cu Inspectorul imediat în urma lui. De sub picioarele lor zburau bucăţi de marnă. Soarele era fierbinte.

Când ajunseră la baza falezei, dădură peste o maşină mică de la Reşedinţă. Maşina era goală şi cheia se găsea în contact. Priviră în jur. Pe plajă

nu era niciun drum. Maşina ar fi trebuit lăsată sus pe faleză la oarecare distanţă, unde se termina şoseaua.

— Cum naiba a ajuns maşina asta aici jos?

— Un tunel. Ellery arătă cu degetul. Închis... vezi uşa aceea camuflată? Cred că trece prin stâncă şi dă în şoseaua principală undeva acolo în spate. Uşi în faleză, Doamne fereşte-ne! îţi spuneam eu, Papa, că oamenii ăştia n-au trecut de vârsta de opt ani.

— Cu toate astea, nu sunt decât nişte mici scandalagii, zise tatăl pe un ton sec.

— Stai!

Poarta era încuiată. În interior se aflau doi soldaţi înarmaţi cu puşti mitraliere. Puştile erau îndreptate, prin poartă, spre burţile celor doi Queen. Între soldaţi se vedea un ofiţer cu faţa înnegrită de soare şi ochii de culoarea şi căldura unei cochilii de stridie.

Puţin mai la o parte, fumând o ţigară maro, stătea colonelul Spring.

— Bună dimineaţa, îi zise Ellery colonelului Spring. Colonelul fuma.

— Ce doriţi? Ofiţerul avea o voce aspră, mecanică.

— Nimic deosebit. Căscam şi noi gura pe aici... domnule maior, nu? Încă nu sunt obişnuit cu gradele d-voastră. Probabil lui Spring nu-i plăcea să se amestece în îndatoririle curente ale subordonaţilor săi. Stătea acolo de parcă nu-i mai văzuse până atunci. Putem să intrăm, domnule colonel, şi să privim în jur?

Colonelul Spring fuma.

— Permisele d-voastră, se răsti ofiţerul.

— Ce-i aici?, mormăi Inspectorul.

Foarte bine, domnule colonel, dacă aşa vrei... Da' cu ce vă ocupaţi aici, domnule maior?

— Permisele dumneavoastră! Nu era nici un pic de umor în vocea aceea de robot.

Cei doi Queen încetaseră să mai râdă.

— Nu avem permise, zise Ellery prudent. Domnul colonel Spring vă poate spune cine suntem.

— Eu ştiu cine sunteţi. Permisul d-voastră.

— Avem permisiunea personală a lui King şi Abel Bendigo să mergem oriunde pe insulă. Nu vi s-a transmis aici?

— Arătaţi-l!

— Ce să arătăm? Ellery începea să se înfurie. Ţi-am spus. Regele vostru a zis că putem merge oriunde vrem.

— În acest loc trebuie să arătaţi un permis scris, semnat de domnul colonel Spring. Aceasta este o zonă interzisă. Dacă nu aveţi permis, plecaţi imediat. Aveţi permis?

— Apăi, să mă ia naiba, zise Inspectorul.

Ellery se uită cu tot dinadinsul la colonel. Omuleţul şolduros şi elegant în uniformă îi privea ca pe nişte ciudăţenii dintr-o cuşcă cu purici dresaţi.

— E-n regulă, domnule colonel, noi suntem aici şi dumneata eşti acolo. Inspectorul Queen şi cu mine vrem un permis. Faceţi unul.

Micuţul colonel zâmbi.

— Desigur, domnule Queen, dar va trebui să fie contrasemnat de către King Bendigo sau Abel Bendigo. Acesta e regulamentul. Adresaţi-vă la biroul meu pe căile obişnuite. Bună dimineaţa. Prinse cu delicateţe chiştocul brun al ţigării care ardea mocnit, îi dădu drumul din mână şi-l strivi cu tocul bocancului în nisipul argilos.

— Hai, fiule, zise Inspectorul.

Patru lucruri se întâmplară aproape simultan.

Singura uşă vizibilă a clădirii de beton armat se deschise şi apăru chipul bucălat al doctorului Storm, care ducea în mână o trusă medicală; în spatele lui venea un paznic enorm.

Ellery scoase repede un binoclu din buzunar, îl duse la ochi şi-l îndreptă spre una din ferestrele zăbrelite ale clădirii.

Colonelul Spring luă o ţinută severă şi cu o voce tăioasă zise ceva ofiţerului.

Ofiţerul sări înainte, strigând la straja din turelă. După câte se părea, curentul care trecea prin gard era dirijat din turn. Ofiţerul puse mâna pe poartă şi o descuie.

— Arestează-i pe aceşti oameni, zise colonelul Spring. Ofiţerul smulse binoclul din mâinile lui Ellery şi în momentul următor doi soldaţi înarmaţi îi ţineau strâns pe cei doi Queen.

Fură traşi în interior.

— De... dragul... Inspectorul se sufocă. Unul dintre soldaţi ţinea uşor de cravata Inspectorului. Bătrânul gentleman începea încet să devină purpuriu.

O voce slabă glacială îi zicea întruna lui Ellery: Acest lucru e ridicol, e ceva ce se citeşte într-o carte, în timp ce pumnii loveau necontenit în carne şi chipuri se holbau la el şi cerul albastru, marea albastră, nisipul alb şi palmierii verzi se învârteau şi durerea îl cuprindea din toate părţile, explodând în cele din urmă în fiinţa lui. Se trezi întins pe nisip cu nasul vârât în marnă şi cu o greutate zdrobitoare în spate.

Apoi, când fu ridicat şi forţat să stea în picioare, lucrurile reveniră puţin la normal. Tatăl său stătea în apropiere, palid ca moartea, curăţindu-şi hainele cu mişcări încete, dezordonate. Uşa clădirii din beton armat era închisă din nou. Doctorul Storm, arătând ca un pinguin bătrân şi gras în costumul albastru şi cămaşa albă, vorbea vesel cu colonelul Spring.

Erau înconjuraţi de soldaţi înarmaţi. Nimeni nu părea ameninţător.

Nimeni nu privea încruntat.

Asta le e meseria. Nimic deosebit... Ellery se trezi îndoit de mijloc, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Colonelul Spring fuma o altă ţigară maro, ascultând încruntat şi cu capul în jos la doctorul Storm.

— Regulamentele mele nu sunt făcute ca să fie încălcate, domnule doctor.

Doctorul continua să vorbească bine dispus.

Bărbaţii îl ţineau în continuare. Ellery le era recunoscător. Tatăl său încă îşi curăţa hainele fără succes. Un avion de-al lui Bendigo brăzda înălţimile cerului.

— E-n regulă. Colonelul Spring ridică din umeri.

Zise ceva ofiţerului, se întoarse pe călcâie şi se duse spre clădire. Uşa se deschise imediat. Intră înăuntru. Uşa se închise cu zgomot.

— Puteţi pleca acum, domnilor.

Ellery îşi ridică privirea. Era doctorul Storm care zâmbea.

— Putem...! Auzi o voce sugrumată, care nu semăna deloc cu vocea lui.

— Ştiu, ştiu, zise şeful serviciului medical de pe Insula Bendigo. Eul d-voastră bărbătesc e ofensat.

— Ofensat, bolborosi Ellery. Îşi ţinea încă pumnii vârâţi în burtă. Vreau o explicaţie. Vreau să mi se ceară scuze. Vreau să fiu singur cu omul ăsta într-o cameră. Vreau ceva.

— N-o să obţineţi nimic, zise doctorul Storm. Aveţi noroc că s-a întâmplat să mă nimeresc eu aici. Şi dacă vreţi să-mi urmaţi sfatul, domnule Queen, nu mai veniţi niciodată aici. Micuţul şi grăsanul doctor le făcu semn cu mâna, trecu prin poartă, urcă în maşina goală, o întoarse şi intră în gaura din faleză.

O clipă mai târziu nu se mai vedea nici o gaură, doar faleza.

— Afară, zise degetul mare al ofiţerului. Ochii de stridie nu-şi schimbaseră expresia.

Ellery îşi simţi pumnii umflaţi.

— Hai fiule, zise tatăl insistent. Crezi că poţi merge până la maşina noastră?

Ellery nu porni maşina. Durerea din burtă slăbea, dar nasul îl ardea din cauza marnei în care se tăiase. Burta îl durea peste tot.

Inspectorul şedea lipsit de vlagă, cu mâinile în poală, privind la marea liniştită.

Rămaseră aşa multă vreme, fără să rostească un cuvânt.

Apoi tatăl zise:

— Pe cine ai văzut în clădirea aceea?

— Pe doctorul Akst. Ellery simţi gust amar în gură.

— Akst? Fizicianul acela tânăr, blond, solid?

— Da.

— S-ar putea ca acesta să fie laboratorul secret al lui Akst? Unde se joacă cu atomii lui? Aceasta ar explica gardul electrificat, paznicii...

— E o clădire prea mică pentru cercetări în domeniul fizicii. Oricum, doctorul Akst avea mâinile sus, pe zăbrele. Erau în cătuşe.

— În cătuşe.

— E arestat. Ellery îşi privi mâinile congestionate. Mă întrebam de ce nu-l mai văzusem. A fost îndepărtat.

— Oh, hai, zise Inspectorul cu vehemenţă. Asta-i prea de tot chiar şi pentru o asemenea cloacă. La urma urmei...

— La urma urmei ce? Ţarcul acesta este versiunea Dachaului pe Insula Bendigo. Cine-i poate spune maiestăţii sale regelui ce are voie să facă sau să nu facă? El se consideră stăpân al acestei insule din ocean, monarh absolut al ei şi al tuturor de pe ea.

— Dar Akst... un om ca Akst...

— Dispare. Sau se răspândesc ştiri false într-un mod inteligent. Asta n-ar fi o problemă, Papa.

— Dar de ce?

— Lese majesté. Trădare faţă de coroană. Sau a ajuns la concluzia că ceea ce lucrează este insuportabil chiar şi pentru stomacul lui ştiinţific. Cine ştie de ce? Probabil loialitatea lui Akst a început să dea de bănuit. A fost cercetat sau este în curs de cercetare. Ori a refuzat să continue şi acesta e un mic tratament pentru a-l convinge. Între timp e în lanţuri în lagărul de concentrare personal al regelui... Mă întreb dacă pe Insula Bendigo există tribunale.

Inspectorul îi îngriji rănile lui Ellery, îi făcu o baie fierbinte şi-i spuse să stea întins în pat. Ellery nu adormi. Îi era imposibil să adoarmă.

Inspectorul Queen măsura camera de la un capăt la altul. Simţeau o nevoie nedefinită de a rămâne împreună. Dacă tatăl s-ar fi dus în camera vecină, Ellery l-ar fi urmat.

— În cele din urmă sări din pat şi se îmbrăcă în haine noi.

— Ce-ai zice să mâncăm de prânz, fiule?

— Nu.

— Unde mergi?

Ellery însă mergea deja şchiopătând pe coridor. Inspectorul îl urmă în grabă.

Când ajunseră la Ministerul de Interne, Ellery se duse la pupitru cu aerul unui om pregătit să-şi croiască drum cu barda spre scopul său.

— Deschideţi uşa ascensorului. Vreau să-l văd pe regele vostru!

— Da, domnule, zise paznicul care stătea în mijlocul celorlalţi doi. Treizeci de secunde mai târziu, secretarul muşchiulos ţinea deschisă uşa biroului cel

mare.

— Mi se pare că singurul dumitale punct tare, Queen, este acela de a mă întrerupe, zise vocea puternică din celălalt capăt al camerei. Ei bine, intră.

Secretarul închise uşa încet după ei.

King Bendigo şedea în spatele mesei de lucru. Lângă el, într-un fotoliu, şedea Immanuel Peabody, adâncit în cercetarea unor hârtii. Un bărbat pe care nu-l văzuseră niciodată – un bărbat mare, voinic, cu obrajii fleşcăiţi – stătea cu faţa spre ei. Omul se afla între doi soldaţi înarmaţi.

Bendigo părea calm şi relaxat, cu o mână pe masa de lucru. Când Ellery şi tatăl său se apropiară, Bendigo mişcă alene un deget şi soldaţii se dădură la o parte, trăgându-l cu ei pe bărbatul voinic.

— Domnule Bendigo... Începu Ellery.

— Aţi venit după acesta?, zise regele, zâmbind. Binoclul lui Ellery apăru în mâna cealaltă. Ellery îl privi fix peste masa de abanos. Ochii negri scânteiau. Era limpede că Bendigo îl aşteptase. Vroia să se distreze şi ceea ce-l distra cel mai mult, Ellery află imediat, era furia dezlănţuită a unui om neputincios.

Singurul mijloc de a se apăra era neînsemnat, dar, neavânde ales, Ellery îl folosi. Se întinse peste masă, luă binoclul de la degetele arogante şi se întoarse pe călcâie cu o aroganţă egală.

— Un moment, Queen.

Era calm. Nu-şi va mai ieşi niciodată din fire faţă de acest om.

— Când ţi s-a dat permisiunea de a umbla prin insulă, credeam că dumneata, ca un om inteligent, vei înţelege că este doar relativă. Aceasta este o zonă interzisă de la început; nouă ne place să ne păstrăm secretele. Dumneata eşti oaspete aici. Nu ne aşteptăm ca oaspeţii noştri să-şi vâre nasul prin dulapurile noastre.

— Îndeosebi, zise Ellery, prin acelea cu schelete în ele.

— Zi-i aşa dacă-ţi place. Apropo, ai aparat de fotografiat... ceva material fotografic?

— Nu.

— Dumneata ai, inspectore Queen?

— Nu.

— Aşa, pentru orice eventualitate. Aparatele de fotografiat nu sunt permise pe Insula Bendigo. Sunt confiscate şi distruse, iar filmul ars, ori-când şi oriunde ar fi găsite. De asemenea, aceasta atrage după sine anumite... sancţiuni. Asta-i tot, domnilor.

Se întoarse spre Peabody.

— Domnule Bendigo.

Bendigo îşi întoarse brusc privirea.

— Da?

— Atât timp cit ne călăuzim după tablele lui Moise, zise Ellery, cred că ar

trebui să vă spun că tatăl meu şi cu mine avem arme la noi. Şi armele sunt pe lista obiectelor de contrabandă?

Bendigo râse.

— Nu, Queen. Nouă ne plac armele. Poţi să ai orice armă pe care eşti în stare să o porţi. Buzele i se subţiară până aproape să dispară. Dar nici un aparat de fotografiat, zise el.

Privirile li se încrucişară din nou.

De data aceasta Ellery reuşi să zâmbească.

— Înţelegem, înălţimea voastră, zise el grav.

— Aşteptaţi! King Bendigo se îndreptă pe tronul său. La tonul vocii sale, Immanuel Peabody, pentru prima oară, îşi ridică privirea de la hârtiile sale. Nu cred că înţelegeţi, Queen, zise Bendigo alene. Nu, nu cred că... Luaţi loc şi fiţi atenţi la ce aţi întrerupt. Acolo!

Degetul său mare arătă spre două scaune de lângă peretele curbat. Ellery simţi un spasm de alarmă. Pronunţarea tărăgănată fusese într-un mod cu totul neplăcut lipsită de orice inflexiune. Îi amintea de vocea ofiţerului robot din spatele gardului electrificat. În chip nedesluşit îi părea rău că venise. Ca să-şi ascundă teama, se duse imediat la unul din scaune. Inspectorul era deja la celălalt şi părea trist. Se aşezară, încordaţi, fără să ştie bine de ce.

— Poţi continua acum, îi zise scurt Bendigo lui Peabody. Peabody se ridică. Stăpânul său se lăsă pe spate şi îşi închise ochii pentru o clipă. Gestul era teatral, dar nu reuşea să te convingă că e vorba de interpretare, pentru că în următorul moment Bendigo îşi deschise ochii şi îşi întoarse privirea spre bărbatul solid dintre cei doi soldaţi. Şi ceea ce strălucea în profunzimile arctice întunecate ale acelor ochi îi făcu pe cei doi Queen să privească, pentru prima oară, cu adevărat, la bărbatul solid.

Genunchii i se îndoiseră, ca şi cum trupul îi era prea greu pentru picioarele pe care le avea. Obrajii fleşcăiţi erau palizi şi umezi, deşi aerul condiţionat din birou era foarte plăcut. Îşi strângea mereu ochii de parcă îi era greu să se concentreze; din când în când clipea. Întreaga-i înfăţişare era aceea a unui om epuizat care simte că trebuie să fie foarte atent la ceea ce se întâmplă. Ellery mai văzuse asemenea chipuri doar în cazurile celor acuzaţi de crime.

Brusc îi trecu prin minte gândul că aici şi acum i se dădea răspuns la întrebarea retorică ce şi-o pusese în maşină după întâmplarea de la lagărul de concentrare.

Da, pe Insula Bendigo existau tribunale. Acesta era unul din ele, cel mai înalt.

Bărbatul solid cu genunchi de cauciuc urma să fie judecat.

Când Immanuel Peabody începu să vorbească, nu mai rămase nici o îndoială. Vorbea cu tonul sigur şi aspru al acuzatorului cu experienţă. King

Bendigo asculta cu gravitatea distantă a judecătorului suprem.

Peabody prezenta în linii generale acuzaţiile. Era în legătură cu nereuşita bărbatului voinic de a duce la îndeplinire anumite instrucţiuni. Ellery nu le putu urmări îndeaproape, întrucât mintea îi era copleşită de impresii apăsătoare – frumoasa imobilitate a lui Bendigo, agitaţia uşor nervoasă a degetelor acuzatorului când vorbea, concentrarea disperată a bărbatului voinic, strălucirea pereţilor din cărămidă de sticlă, masticaţia puternică a fălcilor lui Max'l care se hrănea rapid cu alune decorticate, stând în uşa seifului deschis, după câte se părea locul lui preferat de-aşi petrece vremea. Oare Max'l fusese acolo tot timpul?...

Peabody deveni mai precis. Enumera date, nume, fapte. Nici una nu însemna nimic pentru Ellery, care se zăpăcea din ce în ce mai mult. Tot ce putea înţelege era că ceva sau câteva lucruri pe care acuzatul le făcuse sau nu le făcuse duseseră la întreruperea unei legături secrete importante, undeva în Asia, care la rândul ei provocase pierderea unui contract de armament. Cel puţin părea că e vorba de un contract de armament, deşi Ellery nu era sigur nici de aceasta; putea fi vorba de petrol, materii prime sau vapoare. Indiferent ce era, bărbatul voinic era acuzat de o crimă majoră împotriva imperiului Bendigo: făcuse treaba de mântuială.

Ellery îşi stăpâni un impuls de a râde.

În cele din urmă acuzatorul îşi încheie rechizitoriul, se aşează jos şi îşi aranja hârtiile în ordine într-un teanc frumos. Se lăsă apoi pe spate,

Îşi încrucişa picioarele scurte şi privi cu oarecare interes la bărbatul voinic.

— Ai ceva de spus? Evident, aceasta era vocea juridică, rece, solemnă şi autoritară a lui King.

Bărbatul voinic îşi linse buzele şi clipi rapid, luptându-se cu o mare dorinţă de a scoate un sunet. Colţurile gurii i se lăsară în jos şi tăcu neputincios.

— Vorbeşte, Norton. Vocea era mai tăioasă, mai personală. Ai ceva de spus?

Bărbatul voinic se strădui să vorbească. De data aceasta nu mai reuşi, dar eşecul se termină cu o ridicare din umeri, cea mai obosită şi mai disperată ridicare din umeri pe care Ellery o văzuse vreodată. Ellery simţi degetele tatălui său pe braţ. Se lăsă pe spate. King făcu un gest de îndepărtare cu frumoasa lui mână dreaptă. Bărbatul voinic ar fi putut fi o muscă.

Paznicii îl scoaseră afară, fiecare luptându-se cu un braţ. Genunchii i se îndoiau mereu şi, la un pas în fata uşii, se năruiră cu totul. Cei trei dispăruseră.

Splendidul birou se lumina de la sine şi înăuntru era o atmosferă odihnitoare. Nimeni nu scoase o vorbă.

King Bendigo şedea lăbărţat pe tronul său, cu bărbia gânditoare, cu ochii

negri visători.

Peabody, procurorul lui King, îşi ţinea picioarele încrucişate comod, cu o mână pe teancul de hârtii frumos aranjate. Oricum, capul îl ţinea sus.

Mişcarea rapidă a mâinii cu care se hrănea Max'l încetase. Mâna rămăsese suspendată în faţa gurii.

Ei aşteptau. Asta era situaţia. Dar pentru ce?

Un râs care ar spulbera acest vis... care l-ar trezi pe fiecare şi ar restabili sănătatea morală a lumii? O împuşcătură? O prostie, o absurditate... Oricum, pereţii erau izolaţi acustic... Ellery sări în picioare.

King Bendigo se ridicase. Avocatul Peabody îşi îndreptă picioarele. Mâna lui Max'l ridicată la gură se lăsă în jos după o nouă porţie de alune decorticate.

Se terminase.

Indiferent ce se întâmplase, se terminase.

Regele vorbea binevoitor avocatului. Este vorba de un proces de impunere fiscală pentru şaizeci de milioane de dolari, judecat de Curtea Supremă a unei ţări europene. Bendigo discuta despre veniturile judecătorilor şi cerea informaţi suplimentare de aceeaşi natură personală.

Peabody răspundea prompt şi cu grijă.

În timp ce-l aştepta pe tatăl său la uşă, Ellery aruncă o privire în urmă. Regele şi procurorul general şedeau iarăşi jos, cu capetele apropiate. Erau adânciţi în conversaţie. Peretele curbat strălucea şi biroul lung era senin. Max arunca alune în sus şi cu gura deschisă se mişca încoace şi încolo sub ele, ca o focă.

Ellery ieşi afară împleticindu-se.

IX.

VENI NOAPTEA DE MIERCURI şi nici vorbă de Abel Bendigo. Peabody, după care Ellery alergase o jumătate de zi, pur şi simplu păru uimit când îl întrebă despre misiunea lui Abel la Washington. Nici Karla nu ştia nimic despre aşa ceva.

Discuţia cu Karla îl amărî pe Ellery.

— De multă vreme nu mă mai interesează nici o ameninţare, zise ea, scuturându-şi părul roşu. Mi-am dat seama de la început că m-am căsătorit cu o personalitate unică, un om care va fi totdeauna ţinta a ceva. Zâmbi afectat. Kane este păzit mai bine decât preşedintele Statelor Unite, de oameni cel puţin la fel de devotaţi şi incoruptibili.

— Să presupunem, zise Ellery atent, să presupunem, doamnă Bendigo, că am aflat că viaţa soţului d-voastră este ameninţată de cineva foarte apropiat dânsului...

— Apropiat de el! Karla îşi răsturnă capul pe spate şi râse. Imposibil.

Nimeni nu-i este realmente apropiat lui Kane. Nici măcar Abel. Nici măcar eu.

Ellery plecă nemulţumit de această sofistică evidentă. Dacă totuşi Karla bănuia ceva, păstra bănuiala pentru sine.

Pe măsură ce noaptea trecea şi se apropia ziua de joi, Ellery era cuprins de neastâmpăr şi-i era greu să stea într-un loc mai mult de câteva minute. Cu cât devenea mai nervos, cu atât era mai supărat pe toţi... pe King, pentru că trata subiectul propriei sale morţi la început cu amuzament, apoi cu dispreţ şi în cele din urmă cu iritare, ca pe o încălcare minoră, dar persistentă a vreunei reguli a companiei; pe Abel, pentru că îi târâse în acest caz şi apoi, inexplicabil, stătea la o parte; pe Karla, pentru că era candidă când candoarea n-avea nici un sens şi enigmatică atunci când candoarea ar fi fost utilă; pe Judah, pentru că bea coniac de dimineaţă până noaptea şi zâmbea vag când îi prindeai ochii injectaţi... fără îndoială unul dintre cei mai neconvingători asasini din istorie.

Inspectorul nu era de nici un folos. El petrecu cea mai mare parte a zilei de miercuri stând îmbufnat în baie, departe de lumea lui Bendigo. Îşi copia schiţele instalaţiilor interzise de pe insulă, completându-le cât mai mult posibil cu detalii şi transcriindu-şi notele cu un scris mărunt.

Miercuri noaptea telefonul sună tocmai când cei doi Queen erau pe punctul de a se culca.

— Am aflat că mă căutaţi, domnule Queen.

— Vă caut! Era Abel Bendigo. Ultima scrisoare...

— Mi s-a spus despre ea.

— Mai este încă una? O să mai urmeze una...

— Aş prefera să nu discut despre ea la telefon, domnule Queen.

— Dar a sosit?

— Nu cred...

— Nu credeţi? Nu vă daţi seama că mâine este douăzeci şi unu? Şi aţi fost plecat...

— N-am avut încotro. O să vă văd dimineaţă.

— Aşteptaţi! Nu putem vorbi acum? De ce nu coborâţi aici pentru câteva minute, domnule Bendigo...

— Îmi pare rău, dar King şi cu mine o să fim ocupaţi jumătate de noapte cu problema pentru care am fost la Washington. Dimineaţă, domnule Queen.

— Dar am aflat...!

— Oh. Se făcu linişte pe fir. Şi ce aţi aflat?, zise Abel după aceea.

— Credeam că nu vreţi să discutăm la telefon.

— Cine este? Vocea nazală vibra în receptor.

— Fratele d-voastră Judah, zise Ellery cu brutalitate. Corespunde concluziei d-voastră?

Din nou tăcere. În cele din urmă, vocea lui Abel zise:

— Da.

— Ei bine, ce facem acum, tatăl meu şi cu mine, domnule Bendigo? Mergem acasă?

— Nu, nu, zise Abel. Vreau să-i spuneţi fratelui meu King.

— Mâine dimineaţă, la micul dejun. O să aranjez eu cu Karla. Trebuie să-i spuneţi exact ce aţi aflat şi cum. Vom continua după aceea, în funcţie de reacţia fratelui meu.

— Dar...

Dar Ellery rămase cu receptorul în mână.

Toată noaptea fu frământat de problema aparentei neîncrederi a lui Abel Bendigo şi veni la micul dejun, împreună cu tatăl său, în sufrageria personală a familiei Bendigo, fără să o fi rezolvat. De îndată însă ce-şi luă locul, găsi răspunsul. Abel, care era factotum, nu putea planifica nimic când era vorba de fratele său King. King era imprevizibil, un factor care rămânea totdeauna necunoscut. Într-un moment primejdios pentru persoana sa, ca acesta, putea să-şi ia zborul în orice direcţie. Sau putea să-şi strângă regalele sale aripi şi să refuze să zboare. Vom continua după aceea, în funcţie de reacţia fratelui meu... Din cauza aceasta, probabil, Abel, care descoperise imediat vinovăţia lui Judah, căutase o confirmare din afară, înainte de a dezvălui ceea ce ştia el. El putea doar să-şi adune dovezi şi să aştepte desfăşurarea faptelor, ca să-i spună în ce direcţie şi cum să procedeze.

Regele era într-o dispoziţie proastă în dimineaţa aceasta. Intră în sufragerie şi se uită sever la cei doi Queen, fără să-i salute. Ochii săi negri erau marcaţi de munca din timpul nopţii; arăta aproape bolnav şi Ellery presupuse că din cauza stării sale sufleteşti... King Bendigo nu era omul căruia să-i facă plăcere să fie văzut de străini când nu arăta în cea mai bună formă a sa.

Abel era acolo. Max'l. Şi Judah.

Neîndoios, Abel aranjase ca Judah să fie prezent la micul dejun... o manevră remarcabilă, judecind după înfăţişarea aproape normală a lui Judah. În ciuda orei timpurii, micuţul asasin oacheş putea şedea pe scaun destul de drept. Mina îi tremura doar puţin. Îşi înghiţea lacom a doua ceaşcă de cafea.

Abel era nervos. Lui Ellery îi plăcea oarecum această situaţie. Faţa cenuşie de director de şcoală a lui Abel era cu mult mai gravă decât de obicei. Îşi pipăi întruna puntea ochelarilor de parcă simţea că-i alunecă de pe nas. Toate gesturile îi erau bruşte şi pline de prudenţă.

— Ceva special în legătură cu ziua de astăzi? King privi întunecat în jur cu mâna întinsă să ridice şerveţelul. Cei de la New York care ne fac necazuri... şi tu, Judah! Cum ai reuşit să te scoli aşa devreme?

Ochii adânciţi ai lui Judah erau fixaţi pe mâna delicată a fratelui său.

Mâna termină mişcarea de ridicare a şerveţelului. Un plic căzu pe masă.

Max'l strigă ceva atât de brusc încât Karla apucă braţele scaunului şi se făcu albă la faţă. Max'l era în picioare, aruncând priviri ucigătoare spre plic.

— Cine a făcut asta?, răcni el, smulgându-şi şerveţelul de la gât. Cine, cine?

— Stai jos, Maxie, zise King. Se uita gânditor la plic. Proasta dispoziţie îi dispăruse. Brusc gura i se arcui într-un zâmbet scurt răutăcios. Ridică plicul. Numele lui: King Bendigo era scris la maşină. Altceva nimic. Plicul era sigilat.

— Astăzi este joi, douăzeci şi unu iunie, domnule Bendigo... şi în aceasta constă importanţa plicului. Ellery era de asemenea în picioare. Pot să-l văd, vă rog?

King aruncă plicul pe tava fratelui său Judah.

— Dă-o expertului, Judah. Pentru asta e plătit. Judah ascultă în tăcere.

Ellery luă plicul cu grijă. Tatăl său luă un cuţit şi ocoli masa în grabă. Ellery deschise plicul.

— În aceasta ce scrie, domnule Queen? Vocea Karlei era foarte slabă. Mai era încă palidă.

Era aceeaşi hârtie. Literele o erau cercetate. O altă operă a maşinii de scris Winchester portabilă a lui Judah.

— Ce zice!, tună vocea lui Abel.

— Ei, Abel, zise King în glumă. Stăpâneşte-te.

— E un duplicat al ultimului mesaj, cu două deosebiri, zise Ellery. A fost adăugat un singur cuvânt şi de data aceasta nu mai sfârşeşte cu o linie de despărţire, ci cu punct. Vei fi ucis joi 21 iunie, exact la miezul nopţii.

— Miezul nopţii, punct, murmură inspectorul Queen. Asta e. Altele n-o să mai urmeze. Nu mai are nimic de spus.

— Cine?, răcni Max'l umflându-şi pieptul de maimuţă. Îl omor! Cine?

— King se întinse spre Judah, îl prinse pe Max'l de ureche şi trase. Max'l căzu la loc pe scaun cu un urlet. Boss-ul râse. Părea că se distrează.

— Kane, hai să plecăm de pe insulă astăzi. Mâna Karlei netezea faţa de masă de damasc. Doar noi doi. Ştiu că scrisorile acestea nu sunt nimic, dar...

— Nu pot pleca. Am prea multe de făcut. O să plecăm altă dată. Hei, reveniţi-vă! Parcă aţi fi nişte bocitoare de profesie. Nu vedeţi că-i un lucru caraghios?

— King, Abel vorbi rar. Te rog ia acest lucru în serios. Nu e caraghios deloc... Domnul Queen are ceva să-ţi spună.

Ochii negri se întoarseră strălucitori spre Ellery.

— Ascult.

— Mai întâi vreau să vă întreb ceva, domnule Bendigo. Ellery nu privi în direcţia lui Judah. Unde aţi fi în mod obişnuit la miezul nopţii?

— O să-mi termin lucrările secrete de pe agenda zilei.

— Dar unde?

— Unde lucrez de obicei la ora aceea. În Camera secretă.

— Camera aceea cu uşa de oţel masiv vizavi de apartamentul fratelui d-

voastră Judah?

— Da.

Abel zise repede:

— De obicei petrecem acolo o oră sau două, domnule Queen, începând de pe la ora unsprezece. Lucrări pe care nu le putem lăsa secretarilor.

— Dacă Abel nu-i acasă, îl înlocuiesc eu, zise Karla. Soţul ei le zâmbi celor doi Queen.

— Toţi din familie. Unde se pun la cale marile comploturi. Sunt sigur că bănuieşti aceasta.

— Kane, încetează cu glumele. Diseară nu trebuie să lucrezi acolo.

— Oh, fleacuri.

— Nu trebuie!

O privi pe nevastă-sa curios.

— Eşti într-adevăr îngrijorată, dragă.

— Dacă insişti să lucrezi acolo la noapte, insist să lucrez şi eu cu tine.

— Atunci cedez, chicoti el, Abel o să fie ocupat în altă parte. Şi acum vreţi să mâncăm şi să uităm această copilărie?

Servitorii, care aşteptaseră îngheţaţi, prinseră viaţă.

— Aş vrea să vă propun, domnule Bendigo... începu Ellery.

— Se respinge. Ascultă Queen. Eu îţi apreciez devotamentul faţă de ceea ce faci, dar lucrările secrete nu pot sta pe loc, ideea asasinatului este ridicolă şi imposibilă în camera aceea. Stai jos şi mănâncă. Dumneata, de asemenea, inspectore Queen.

Cei doi Queen însă nu renunţară.

— De ce e imposibil, domnule Bendigo?, întrebă Inspectorul.

— Deoarece Camera secretă a fost construită tocmai în acest scop. Pereţii, podeaua şi tavanul au o grosime de două picioare... beton armat masiv. Nu are nici o fereastră. E aer condiţionat şi lumină artificială care vine din pereţi. Există doar o intrare – uşa. Doar o uşă şi e făcută din oţel de seif. De fapt întreaga cameră e un seif. Cum ar putea intra cineva înăuntru să mă omoare?

King îşi atacă ouăle fierte moi.

Max'l nu ştia ce să facă. Se aşeză apoi jos şi izbi masa cu pumnul. Cei doi servitori se repeziră înainte, dându-i zor.

— Instalaţia de aer condiţionat, Kane, zise Karla neliniştită. S-ar putea ajunge la ea. Să introducă vreun gaz...

Soţul ei izbucni într-un hohot de râs.

— Aceasta-i mintea ta europeană! Foarte bine, Karla, o să postăm străji la instalaţia de aer condiţionat. Orice, numai să nu te mai văd aşa.

— Domnule Bendigo, zise Ellery. Nu vă daţi seama că nu puteţi scăpa, râzând, de cel care a scris aceste scrisori? El ştie exact unde veţi fi la miezul

nopţii... şi cum va ajunge la camera sigilată şi păzită de oameni de încredere înarmaţi. Întrucât ne previne, el ştie probabil că la noapte camera aceea va fi absolut inaccesibilă. Cu alte cuvinte, după câte s-ar părea, el îşi alege foarte greşit timpul şi locul pentru planul său şi se asigură prin avertismentul dat că până şi cele mai mici crăpături vor fi complet astupate. Nu vi se pare excentric, ca să nu zic mai mult?

— Desigur, răspunse King prompt. Excentric e cuvântul potrivit, Queen. Este excentric ca Napoleon. E imposibil de realizat.

— Ba da, zise Ellery. Boss-ul făcu ochii mari.

— Cum?

— Dacă aceasta ar fi problema mea, domnule Bendigo, eu v-aş face pur şi simplu pe d-voastră să-mi daţi drumul înăuntru.

Se lăsă pe spate, zâmbind.

— Nimeni în afară de membrii familiei mele nu intră în camera aceea... Se opri, zâmbetul dispărându-i.

În cameră era linişte. Chiar şi Max'l se opri din mestecat. Karla avea o cută între ochi şi se uita atentă la Ellery.

— Ce vreţi să spuneţi? Vocea îi era aspră.

Ellery îi aruncă o privire lui Judah care era vizavi de el. Judah lovea uşor cu degetul arătător o sticlă de coniac Segonzac, fără să privească pe cineva.

— Înainte să ne cheme pe noi aici, fratele d-voastră Abel a făcut singur câteva investigaţii, zise Ellery. Am comparat concluziile, domnule Bendigo. Sunt aceleaşi.

— Nu înţeleg. Abel, ce sunt toate acestea?

Faţa cenuşie a lui Abel părea să devină mai cenuşie.

— Spuneţi-i, domnule Queen.

— Am descoperit maşina de scris la care au fost bătute toate scrisorile. De asemenea, am găsit tipul de hârtie folosit; e din acelaşi loc cu maşina de scris.

— Ca o verificare suplimentară, am aranjat ca încăperea în care se găseşte maşina să fie supravegheată de paznicii d-voastră. Rezultatul a fost concludent, domnule Bendigo: în intervalul de timp în care cea de-a patra scrisoare a fost dactilografiată o singură persoană a intrat şi a ieşit din acel apartament – persoana care locuia acolo. Fratele d-voastră Judah.

King Bendigo se întoarse încet spre omuleţul oacheş. Braţele erau cât pe-aci să li se-atingă, pe masă. Obrajii boss-ului începură să se îmbujoreze.

Max'l se uita cu gura căscată când la stăpân, când la Judah.

— Oh, prostii, prostii, zise Karla cu o voce stinsă. Asta-i una din glumele tale datorită coniacului, Judah, nu-i aşa? Nu?

Mâna lui Judah, când acesta se întinse după sticlă, era deosebit de bine stăpânită. Începu să scoată dopul de la sticlă.

— Nu-i nici o glumă, draga mea, zise el cu o voce ca din puţ. Nu e glumă.

— Vrei să spui, începu King Bendigo neîncrezător. Începu apoi din nou. Judah, vrei să spui că tu ai scris notele acelea? Tu mă ameninţi cu moartea? Tu?

— Da, King, zise Judah.

Se descurcă bine, gândi Ellery, pentru un om care e atât de încordat încât aproape poţi auzi tensiunea în el. Judah ridică sus sticla de Segonzac, apoi o duse la gură.

King îşi urmări fratele cum bea. Era atât de amuzat că-i licăreau ochii. Îi îndreptă spre Judah, spre nasul încovoiat, spre mustaţa udă căzută, gâtul aţos, spre mărul lui Adam care se ridica şi cobora. Când Judah lăsă jos sticla şi întâlni privirea fratelui său, se petrecu ceva între ei care-l făcu pe King parcă să se ambaleze.

— La miezul nopţii, hâă?, zise el. Ai calculat totul.

— La miezul nopţii, răspunse Judah cu o voce stridentă. Exact la miezul nopţii.

— Judah, tu eşti nebun.

— Nu, nu, King. Tu eşti. Boss-ul era destul de liniştit.

— Deci mi-ai copt-o toţi aceşti ani... Recunosc, Judah, că nu m-am gândit niciodată la tine. A dat cineva vreodată ceva pe tine în afară de mine? Care altul ţi-ar suporta inutilitatea alcoolică? Mie îmi datorezi faptul că poţi suge atâta băutură. Deci ai hotărât să mă ucizi. Ţi-ai ieşit cu totul din minţi? Are vreun sens, Judah... sau ar trebui să zic Judas[5]? Paloarea lui Judah se accentua. Eu sunt fratele tău, fir-ar să fie! Nu simţi nimic? Recunoştinţă? Loialitate?

— Ură, zise Judah.

— Tu mă urăşti? De ce?

— Pentru că nu eşti bun.

— Pentru că sunt puternic, zise King Bendigo.

— Pentru că eşti slab, zise Judah ferm, slab unde este important. Acum, deşi faţa îi era ca o mască de mort, ochii îi ardeau. Există putere care are şi slăbiciune. Slăbiciunea puterii tale, frate, e că puterea ta nu are nici un pic de omenie în ea.

Boss-ul privi la omuleţul cu ochii înceţoşaţi şi tainici într-un mod ce vădea retragere. Faţa ansă îi era roşie.

— Nici un pic de omenie, King, zise Judah. Ce sunt fiinţele umane pentru tine? Tu te ocupi de produsele societăţilor – metale, petrol, substanţe chimice, muniţii, vapoare. Pentru tine oamenii constituie ore de muncă, cutare şi cutare rată de amortizare. Îi adăposteşti pentru acelaşi motiv pentru care îţi pui la adăpost uneltele. Construieşti spitale pentru ei din acelaşi motiv pentru care construieşti ateliere pentru maşini.

---

[5] Judas – Iuda (apostolul care l-a vândut pe Isus).

Le trimiţi copiii la şcoală pentru acelaşi motiv pentru care îţi menţii în funcţiune laboratoarele de cercetare. Fiecare suflet de pe această insulă este trecut într-o fişă. Fiecare suflet de pe această insulă este supravegheat... În timp ce lucrează, în timp ce doarme sau face dragoste! Crezi că nu ştiu că nici unul din cei prinşi în moara ta nu mai scapă din ea? Crezi că nu ştiu ce face diavolul acela de Storm în laboratorul care i l-ai construit? Sau de ce a dispărut Akst? Sau Fingalls, Frescott, Scaniglia, Jancot, Blum înaintea lui Akst? Sau ce se petrece la instalaţia K-14? Sau de ce? zise Judah cu o voce foarte clară şi puternică.

Roşeaţa începu să dispară de pe faţa chipeşului bărbat, cedând locul dispreţului şi mâniei.

— În imperiul tău au fost lichidate, ca un lucru firesc, demnitatea individului, dreptul de a decide singur, de a exista ca om liber. Toate legile vechi care protejau individul au fost abolite. Tu, King, nu recunoşti nici o lege în afară de propria ta lege şi, în aplicarea legilor tale, tu eşti judecător, juriu şi pluton de execuţie. Şi ce fel de legi sunt acestea pe care tu le creezi, le administrezi şi le execuţi? Legi al căror scop este să-ţi perpetueze puterea?

— E o insulă aşa de mică, zise King Bendigo murmurând.

— Cuprinde planeta, îi replică uscăţivul său frate.

— Nu-i nevoie să joci rolul potentatului amuzat pentru domnii Queen. O asemenea remarcă este o insultă adusă inteligenţei lor precum şi a mele. Puterea ta, King, se extinde în toate direcţiile. Aşa după cum eşti cinic în privinţa suveranităţii indivizilor, la fel eşti de cinic în privinţa naţiunilor. Tu corupi prim-miniştri, răstorni guverne, finanţezi piraţi politici, toate acestea considerându-le fireşti. Totul ca să-ţi asiguri comenzi pentru uzinele tale de armament...

— Ah, mă întrebam când o să ajungem la asta, zise fratele său. Nelegiuitul magnat al armamentului, păianjenul internaţional... Anticristul cu o bombă în fiecare mână. Nu-i aceasta următoarea acuzaţie, Judah?

Judah strânse din pumni pe faţa de masă.

— Eşti un ticălos care ştie să inspire încredere, King. Aşa ai fost totdeauna. Răstălmăceşti adevărul, umbli cu minciuni încâlcite, tragi pe sfoară... eşti un maestru al acestei tehnici dificile. Cu toate acestea, concluzia rămâne clară. Păcatul tău nu constă în faptul că produci armament. În lumea în care trăim, armamentul din nefericire e necesar şi cineva trebuie să-l producă. Pentru tine însă uneltele războiului nu sunt un rău necesar, făcute pentru protejarea unei societăţi decente care încearcă să supravieţuiască într-o lume plină de lupi. Ele sunt un mijloc de a obţine profituri uriaşe şi puterea care se asociază cu ele.

— Următoarea acuzaţie, zise fratele, afectând un aer de gravitate, este de obicei aceea că eu provoc războaiele.

— Nu, King, nu le provoci tu, zise Judah Bendigo.

Războaiele sunt provocate de forţe care-ţi depăşesc cu mult puterea ta sau a o mie de oameni ca tine. Ceea ce faci tu, King, e să profiţi de condiţiile care provoacă războaiele. Tu le zgândări, sufli în ele, le ajuţi să ardă cu flacără. Într-o ţară sfâşiată de disensiuni, ai grijă ca disensiunile să ducă la revoltă deschisă; dacă două puteri sau două grupuri sunt în conflict, agenţii tăi sabotează negocierile şi provoacă război. Pentru tine nu are importanţă care parte are dreptate; noţiunile de dreptate şi nedreptate n-au nici un sens în dicţionarul tău, decât în | măsura în care reprezintă conflicte, ceea ce înseamnă război şi profituri. În aceasta constă responsabilitatea ta, King. Până într-atâta poate merge responsabilitatea unui om. E prea mult! Judah îşi frământă mâinile când se aplecă spre fratele său. Eşti un criminal, King. Nu mă refer pur şi simplu la crimele pe care le-ai comis pe această insulă sau la cele comise de gangsterii tăi pretutindeni în lume pentru a duce la îndeplinire o anumită politică sau afacere a momentului. Eu mă refer, frate, la crimele pe care istoricii le păstrează în statistici. Mă refer la crimele de război, frate. La crimele care rezultă din neînţelegerile şi tensiunile sociale şi economice pe care tu le încurajezi ca să ducă la războaie. Tu ştii ce eşti, King? Eşti cel mai mare ucigaş în masă din lume. Oh, da, ştiu cât de melodramatic sună ceea ce îţi spun şi câtă plăcere îţi face neputinţa mea de a nu reuşi să sune altfel! Adevărul e că, dacă tu n-ai fi existat, multe milioane de oameni n-ar fi murit pe câmpuri de luptă. Adevărul e că milioane şi milioane de oameni au fost transformaţi în sclavi jefuiţi de ultimul dram de mândrie şi demnitate, aruncaţi goi în cuptoarele tale, mărind numărul victimelor.

— Nu ale mele, Judah, nu ale mele, zise fratele său.

— Ba ale tale! Şi n-ai terminat, King. De-abia ai început. Crezi că sunt orb pentru simplul fapt că sunt beat? Crezi că sunt surd, pentru că îmi astup urechile la sirenele fabricilor tale? Crezi că nu ştiu ce planuri urzeşti în conferinţele tale din Camera secretă? Mergi prea departe, King, prea departe.

Judah se opri, buzele îi tremurau. King îi împinse mai aproape sticla de Segonzac. Judah îşi umezi buzele.

— O discuţie periculoasă, Judah, zise King domol. Când ai intrat în partidul comunist?

— Rahat, bombăni Judah. Cum aş putea să fiu membru al acestui partid când eu cred în demnitatea omului?

— Eşti împotriva comuniştilor, Judah?

— Împotriva lor şi împotriva ta. Şi tu şi ei sunteţi croiţi din aceeaşi stofă. Aceeaşi stofă de proastă calitate. Folosiţi orice mijloace pentru a vă atinge scopul. Şi ce scop? Nimeni nu ştie. Se poate însă presupune!

— Acesta-i un fel nerealist de a gândi, Judah. Nu poţi fi împotriva lor şi totodată împotriva mea. Eu sunt cel mai mare duşman al lor. Eu pregătesc

Occidentul ca să lupte împotriva lor...

— Aşa ai zis ultima dată. Şi a fost adevărat. Şi-i adevărat şi acum. Dar acesta e un adevăr răstălmăcit care se dovedeşte a nu fi defel un adevăr. Tu pregăteşti Occidentul să lupte împotriva lor, nu pentru motivul că ar fi o ameninţare pentru lumea liberă, ci pentru că întâmplător ei sunt curentul antagonist. Încă zece ani de acum înainte vei pregăti Occidentul – sau Estul, sau Nordul, sau Sudul, sau pe toţi laolaltă! – ca să lupte împotriva a ceva sau a altceva. Poate împotriva omuleţilor de pe Marte, King! Dacă nu vei fi oprit la timp.

— Şi cine mă va opri?, murmură King Bendingo. Nu tu, Judah.

— Ba eu! Te voi omorî la miezul nopţii, King. Nu vei mai vedea ziua de mâine şi miine lumea va fi un loc mai bun pentru locuit.

King Bendigo izbucni în râs. Îşi aruncă pe spate capul şi râse cu hohote până nu mai putu. Îşi puse mâinile pe marginea mesei şi se ridică în picioare. Ochii îi lăcrimaseră din cauza râsului.

Judah se ridică de pe scaun, se repezi spre colţul mesei şi se aruncă la gâtul fratelui său. Mâinile îi alunecară. Izbi pieptul acela masiv cu pumnii săi mici. În timp ce bătea darabana cu pumnii, ţipa plin de ură şi furie. King rămase surprins o clipă: râsul încetă, ochii i se deschiseră larg. Apoi însă râse şi mai tare. Nu încercă deloc să se apere. Pumnii lui Judah săreau din pieptul lui ca nişte mingi de cauciuc dintr-un zid de cărămidă.

Atunci interveni Max'l. Smulse doar cu o mână omuleţul, care ţipa şi striga, de la pieptul stăpânului său şi-l ridică sus, ţinându-l ca pe o jucărie. Judah se bălăbănea, străduindu-se să vorbească. Sunetele scoase îl făceau pe Max'l să rânjească. Îl scutură ca pe o zdreanţă până când Judah se învineţi la faţă şi ochii i se bulbucară, iar limba îi ieşi din gură.

Karla suspină şi îşi duse mâinile la faţă.

— Nu-i nimic, iubito, rosti şuierat soţul ei. Realmente nu e. Pe Judah nu-l deranjează pedeapsa. Îi place. Totdeauna i-a plăcut. Îţi face plăcere să fii bătut... nu-i aşa, Judah?

Max'l azvârli omuleţul în cealaltă parte a sufrageriei. Judah se izbi de perete, căzu cu o bufnitură pe podea şi rămase nemişcat.

— Nu vă faceţi griji, zise Max'l, rânjindu-i stăpânului. Am eu grijă de el. După ce mănânc.

Se aşeză jos şi apucă furculiţa.

— Nu fi mai tâmpit decât te-a făcut natura, Max. Când va veni timpul... miezul nopţii, a zis? o să fie beat criţă şi periculos ca o râmă. King aruncă o privire la mormanul din colţ. Acesta-i necazul cu democraţia, Queen. Dumneata faci parte din lumea intelectuală, liberală şi democratică, nu-i aşa? N-ajungeţi niciodată nicăieri. Vă scoateţi bărbia în afară şi fericiţi cereţi să vă mai dea încă o lovitură în falcă. Vă otrăviţi cu discuţii fanteziste până ajungeţi în comă, aşa

cum Judah se otrăveşte cu alcool. Nu faceţi nimic altceva decât să trăncăniţi, trăncăniţi, trăncăniţi, în timp ce istoria trece în goană pe lângă voi spre viitor.

— Eu cred c-am avut puţin de-a face cu orbita istoriei, nu cu foarte mult timp în urmă, domnule Bendigo, se pomeni Ellery zicând.

— Vrei să spui că eu am avut, chicoti regele, lăsându-se iarăşi pe scaun...

Servitorii se repeziră înainte când îşi ridică şerveţelul, dar le făcu semn cu mâna să se îndepărteze.

— Şi tu, Maxie. Lasă-l în pace pe Judah, zise el sever. A avut o dimineaţă istovitoare. Max.

Gorila sărise de pe scaun. Judah se mişcă. Avea sânge pe faţă.

— Stai jos. Gorila se aşeză.

— Hei, Judah, dă-mi voie să te ajut... Începu Inspectorul. Judah ridică o mână. Modul în care o ridică îl făcu pe Inspector să se oprească.

Fraţii lui Judah îl priveau, Abel cenuşiu ca seara, King fără o licărire de milă.

Judah se târî afară din sufragerie sub privirile celorlalţi. Îi trebui mult timp până să-şi tragă piciorul drept afară din cameră. În cele din urmă dispăru şi acesta.

— Karla dragă, zise King repede. Karla?

— Da, da, Kane.

— O să stau la Ministerul de Interne toată ziua şi cea mai mare parte a serii... o să iau masa acolo. Mă aştepţi la Camera secretă, la ora unsprezece.

— Ai de gând să lucrezi la noapte, Kane? în ciuda...? Karla se opri.

— Bineînţeles, iubito.

— Dar Judah... ameninţările lui...

— N-o să ridice nici un deget la ora aceea. Crede-mă, Karla. Îl cunosc eu pe Judah... Da, Queen? Parcă voiai să zici ceva?

Ellery îşi drese glasul.

— Eu cred, domnule Bendigo, că sunteţi înclinat să subestimaţi un intelectual liberal şi democrat când este stârnit. Nu ştiu de ce zic asta... bineînţeles, mie mi-e indiferent dacă trăiţi sau muriţi...

— Sau poate nu vă este, zise King Bendigo zâmbind. Ellery îl privi fix.

— E-n regulă, poate mi-e. Poate după ceea ce am văzut aici, aş primi vestea morţii dv. cu urale. Dar nu în felul acesta, domnule Bendigo. Sunt de mult împotriva crimei... am fost îndoctrinat cu biblia din copilărie şi întâmplător cred şi în democraţie. Ambele ne învaţă etica mijloacelor, domnule Bendigo. Şi crima e un mijloc rău...

— Ţi-ar plăcea să mă vezi murind, dar ţi-ai da viaţa ca să mi-o aperi pe a mea. King râse. Aici greşiţi voi oamenii! Ar putea fi ceva mai iremediabil prostesc?

— Credeţi într-adevăr aceasta?

— Bineînţeles.

— Atunci ar fi o pierdere din valorosul dv. timp să discutăm despre aceasta. Ellery continuă în acelaşi penibil fel. Ceea ce încerc să zic, domnule Bendigo, este că fratele dv. Judah nu vrea doar să vă ucidă, el a făcut planuri în acest sens. Aşa că probabil s-a gândit la vreo armă. S-a pregătit. Are pistol?

— Oh, da. Trage destul de bine, chiar când e luat prin surprindere. Uneori se antrenează ore în şir. La un poligon de tragere, bineînţeles, zise boss-ul sec. Nici o ţintă vie, înţelegi. I-ar face rău. Judah n-ar putea ucide un şoarece... a zis-o de nenumărate ori. Nu-ţi fă griji în ceea ce mă priveşte, Queen.

— Nu-mi fac. Îmi fac griji în legătură cu Judah. Ochii negri se îngustară.

— Nu pricep.

— Dacă îşi mânjeşte mâinile cu sânge, e un om pierdut, zise Ellery încet.

— Ei, dumneata nu eşti decât un cântăreţ de psalmi, zise King nervos. Aici ţi-ai terminat treaba. Dimineaţă o să te trimit acasă cu avionul.

— Nu! Abel sări în sus. Mai era încă agitat. Nu, King. Am nevoie de amândoi aici. Nu-i trimite...

— Abel, treaba aceasta începe să mă plictisească.

— Te cunosc eu, strigă Abel. O să-i pui un pistol în mână şi o să-l îndemni să tragă. King, eu îl cunosc şi pe Judah. Tu îl subestimezi. Lasă-i pe cei doi Queen să rămână. Cel puţin până mâine dimineaţă.

— Să se ocupe Spring de asta.

— Nu Spring, nu. Trebuie să mă laşi pe mine să rezolv lucrurile cum vreau eu, King!

Fratele său se încruntă, dar apoi zise ridicând din umeri:

— E-n regulă, cred că o să-i mai suport o zi pe democraţii ăştia cu feţe lungi. Suport orice, ca să terminăm cu flecăreala asta. Acum plecaţi, toţi, şi lăsaţi-mă să-mi termin micul dejun.

X.

CU ORDIN SCRIS de la Abel Bendigo, cei doi Queen primiră permisiunea de a vizita Camera secretă în după-amiaza aceea. Colonelul Spring însuşi, un pic iritat, le descuie marea uşă de oţel. Colonelul, ofiţerul însărcinat cu paza locuinţei şi doi paznici înarmaţi intrară cu el înăuntru şi-i supravegheară cu atâta grijă de parcă ar fi fost în subsolul cu aur al Fortului Knox.

Era o cameră mare şi goală zugrăvită într-un gri de spital. Avea o singură uşă, cea prin care intraseră. Nu existau ferestre, pereţii înşişi emanau o lumină constantă, fără umbre. De-a lungul pereţilor, lângă tavanul înalt, se întindea o friză formată dintr-un material a cărui structură metalică poroasă fusese inventată de către inginerii lui Bendigo pentru a înlocui răsuflătorile şi gratiile sistemelor de încălzire şi aerisire convenţionale.

— Este un material metalic ce respiră într-adevăr, explică colonelul Spring, şi desfiinţează deschiderile. Aerul din încăpere era proaspăt şi plăcut. Suprafaţa pereţilor nu era întreruptă de nici un tablou, draperii sau decoraţiuni. Duşumeaua era pardosită uniform cu un material elastic care amortiza sunetul. Tavanul era izolat acustic.

Exact la mijlocul camerei secrete se găsea o imensă masă de lucru din metal, cu un scaun turnat în spatele ei. Pe masă nu se afla decât un telefon. În faţa mesei de lucru se găsea o masă pentru maşina de scris, cu maşina electrică la vedere; lângă aceasta era un scaun metalic fără tapiţerie. Până la înălţimea de cinci picioare pereţii erau acoperiţi cu şiruri compacte de clasoare din oţel.

Deasupra uşii, exact în faţa celui care şedea la masa de lucru se găsea un ceas care funcţiona. Era încastrat în perete şi avea două arătătoare obişnuite din aur şi douăsprezece săgeţi aurite numerotate.

Nimic altceva nu se mai găsea în cameră.

— Cine în afară de familia Bendigo mai foloseşte această cameră, domnule colonel?, întrebă inspectorul Queen.

— Nimeni.

— Judah Bendigo vine des aici? zise Ellery.

Colonelul Spring ridică o sprinceană spre ofiţerul însărcinat cu paza.

— Nu vine des, să trăiţi, zise ofiţerul. Uneori umblă câteva minute încoace şi încolo prin cameră, dar niciodată foarte mult timp.

— Când a fost domnul Judah ultima dată în această cameră?

— Ar trebui să consult registrul, să trăiţi.

— Consultă-l!

Ofiţerul aruncă o privire la colonelul Spring. Colonelul încuviinţă din cap şi ofiţerul dispăru. Reveni după scurt timp cu un registru.

— Ultima oară a fost cam acum şase săptămâni, să trăiţi. O săptămână înainte de data aceea şi alte trei mai înainte.

— Poţi şti după aceste însemnări dacă la dăţile acelea a fost singur în această cameră?

— Da, să trăiţi.

— Şi a fost?

— Nu, să trăiţi. Nu intră niciodată aici când camera nu e ocupată. Nu poate intra. Nimeni nu poate, în afară de domnul King şi domnul Abel. Doar dumnealor au cele două chei, în afară de o cheie pentru cazuri neprevăzute păstrată în camera de gardă într-un seif din perete. Noi trebuie să deschidem uşa zilnic pentru servitoare.

— Înţeleg că servitoarele fac curăţenie sub ochii paznicilor.

— Şi ai ofiţerului de serviciu, să trăiţi.

Cei doi Queen umblară câteva minute încoace şi încolo prin Camera

secretă. Ellery încercă câteva clasoare, dar cele mai multe erau încuiate. Puţinele descuiate erau goale. Intr-unul din sertarele descuiate găsi o sticlă de coniac Segonzac şi scoase un oftat.

Ellery examina uşa de oţel. Era inexpugnabilă.

Când părăsiră camera, colonelul Spring încercă uşa cu propriile sale mâini şi dădu cheia comandantului pazei. Ofiţerul salută şi duse cheia la camera de gardă.

— Mai doriţi ceva, domnilor?, întrebă colonelul destul de tânguitor, gândi Ellery. Ordinele mele sunt să mă pun cu totul la dispoziţia d-voastră.

— Mai e doar problema instalaţiei de aer condiţionat, domnule colonel, zise Inspectorul.

— Oh, da.

Ellery îi părăsi şi traversă holul. Ciocăni la uşa lui Judah Bendigo. Nu se auzi nici un răspuns. Ciocăni din nou. De asemenea nici un răspuns, aşa că intră înăuntru.

Max'l şedea încălecat pe un scaun, cu bărbia pe mâinile-i păroase. Numai ochii i se mişcau, urmărind ca un câine de pază mişcările mâinilor lui Judah. Pe masa de lucru a lui Judah se odihnea o sticlă de coniac goală. Judah deschidea o altă sticlă. Rupsese timbrul de impozit şi tocmai atunci desfăcea pecetea de ceară tare cu lama unui briceag. Nu-i acorda nici o atenţie trogloditului şi nu-şi ridică privirea când Ellery intră înăuntru.

Ellery îşi petrecu restul zilei încercând să salveze sufletul lui Judah Bendigo. Dar Judah era osândit. Se împotrivea mântuirii; o respingea cu nepăsare. Păzea mai mult ca oricând un cadavru... un trup care murise din cauza violenţei, pentru că pometii obrajilor erau plini de contuzii, umflaţi şi purpurii de la ciocnirea cu peretele sufrageriei. O buză crăpată dădea gurii forma unui rânjet sarcastic pe care Ellery îl vedea în mod obişnuit la morgă.

— Aceasta nu-mi face nici o plăcere, Ellery, realmente nu-mi face. Nu mă atrage ideea de a-mi omorî fratele mai mult decât pe dumneata. Dar cineva trebuie să facă treaba aceasta urâtă şi eu m-am săturat să tot aştept pe Atotputernicul.

— Odată ce-i verşi sângele, cum te vei deosebi de King, Judah?

— Eu sunt călăul. Călăii se numără printre cei mai respectabili dintre funcţionarii publici.

— Călăii îşi fac munca având consimţământul legii. Cei nenumiţi prin lege sunt pur şi simplu asasini.

— Lege? Pe Insula Bendigo? Judah ridică din mustaţă. Oh, recunosc că circumstanţele sunt neobişnuite, dar tocmai acesta este esenţialul. Aici nu există legi la care să pot apela, în afară de părerile decente ale omenirii exprimate în câteva documente istorice. Conştiinţa civilizaţiei m-a desemnat pe mine.

Mai târziu – spre amurg – Judah îl întrerupse pe Ellery, pur şi simplu ca să-i spună:

— Vorbeşti în zadar, eu sunt hotărât. În acel moment Ellery îşi dădu seama că Judah vorbea ca un om, care aşteaptă să-şi ducă la îndeplinire crima.

— Fă-mă să înţeleg, Judah. În ciuda hotărârii tale ferme, nu crezi că ar trebui să renunţi o dată ce ai fost descoperit dinainte?

Să nu-ţi închipui că o să stăm lângă tine şi o să te lăsăm să-ţi execuţi planul, oricare ar fi el? Max'l singur în această cameră cu tine ar fi de-ajuns ca să-ţi zădărnicească orice planuri. N-o să se comită nici o crimă, Judah. Ellery vorbea de parcă Judah era copil. Pur şi simplu nu putem îngădui aşa ceva, să ştii.

Judah sorbi puţin coniac şi zâmbi.

— Nimic nu mă poate opri.

— Oh, lasă. Recunosc că un om înclinat spre violenţă poate, mai devreme ori mai târziu, găsi o soluţie, oricâte măsuri de precauţie s-ar lua. Dar noi ştim în mod precis timpul şi locul...

Judah îşi mişcă mâna subţire şi albă.

— Nu contează.

— Ce nu contează?

— Că ştiţi timpul şi locul. Dacă mi-ar păsa că ştiţi sau nu, n-aş fi scris scrisoarea.

— O vei face în ciuda faptului că suntem preveniţi?

— Oh, da.

— La ora aceea? În locul acela?, exclamă Ellery.

— Astăzi la miezul nopţii. În camera secretă. Ellery se uită la el.

— Deci asta este. Ai cu totul alt plan. Prin ceea ce ai făcut urmăreai să ne induci în eroare.

Judah păru ofensat.

— Nici pomeneală! Ai cuvântul meu. Asta ar strica lucrurile. Nu înţelegi?

— Nu.

Judah ridică din umeri şi deşertă din nou sticla.

— Desigur, nimic din toate acestea nu este într-adevăr necesar, zise Ellery, întrucât ai asigurarea mea personală că în noaptea aceasta nu-ţi vei părăsi camera, iar fratele tău King, nu va intra aici. Aşa că-mi pot permite să mă joc, Judah. Spune-mi: ai anunţat momentul crimei, cunoaştem locul exact – dacă rămâi la hotărârea referitoare la timp – aşa că nu te supăra dacă te întreb prin ce mijloace intenţionezi să-ţi ucizi fratele.

— Câtuşi de puţin, zise Judah. Am de gând să-l împuşc.

— Cu ce?

— Cu unul din pistoalele mele preferate.

— Prostii, zise Ellery iritat. Tatăl meu şi cu mine am făcut astăzi două

percheziţii în camerele acestea şi nici unul dintre noi nu este novice în această materie. Inclusiv dacă îţi aminteşti, o percheziţie corporală amănunţită. În această locuinţă nu există nici o:armă şi nici un fel de muniţie.

— Regret, dar chiar sub nasul tău se găseşte un pistol încărcat.

— Aici? Acum?

— Nu sunt şase picioare de unde stai până la el.

Ellery privi în jur destul de furios, dar apoi îşi reveni şi zâmbi.

— Trebuie să fiu atent la şiretlicul acesta al tău. E îngrijorător.

— Nu-i nici un şiretlic. Vorbesc serios. Ellery deveni serios.

— Consider că e foarte urât din partea ta, Judah. Acum, în eventualitatea că s-ar putea să spui adevărul, trebuie să percheziţionez apartamentul din nou.

— Te voi scuti eu de deranj. O să-ţi spun eu unde e pistolul, pentru că n-are nici o importanţă.

— N-are nici o importanţă... Unde este, Judah?, întrebă Ellery cu o voce blândă.

— În buzunarul lui Max'l unde l-am strecurat când aţi început percheziţia.

Max'l sări în picioare şi începu să-şi pipăie buzunarul hainei. Ellery se duse în fugă la el, îi aruncă mâna la o parte şi căută singur în buzunar. Era plin de bomboane, nuci şi alte obiecte pe care degetele lui Ellery nu le putură identifica; dar printre mărunţişurile lipicioase se găsea ceva rece şi tare. Îl scoase afară.

Max'l se holbă la el.

Era un pistol automat destul de aiurit. Avea ţeava atât de scurtă că putea fi ascuns în palmă, nu era mai lungă de vreun inci... toată lungimea lui de-abia dacă ajungea la patru inci. Era un Walther german calibrul 25. Cu toată mărimea lui de pistol de poşetă, Ellery ştia că, deşi era o armă mică, era mortală. După cum arăta era limpede că fusese folosit mult. Încrustaţiile de fildeş de pe mâner erau şterse şi galbene din cauza folosirii, iar pe partea dreaptă era ciupit... o bucăţică de fildeş în formă de triunghi lipsea în partea de jos.

Judah se uita la el cu dragoste.

— O frumuseţe, nu-i aşa?

Pistolul era complet încărcat. Ellery goli încărcătorul, scoase cartuşul de pe ţeava, îl băgă în buzunar şi se duse la uşă. Când descuie uşa şi o deschise, îl găsi pe inspectorul Queen în faţa uşii.

— Ce s-a întâmplat, Ellery?

— I-am extras lui Judah dinţii. Ellery puse cartuşele în palma tatălui său. Ai grijă de ele.

— Unde naiba... Poate mai are!

— Dacă mai are, nu sunt aici. O să mă mai uit eu.

Ellery încuie iarăşi uşa şi se uită gânditor la Judah. De ce dezvăluise unde

era pistolul? Era un şiretlic folosit cu scopul de a evita o altă percheziţie care putea scoate la iveală un al doilea pistol... pistolul pe care intenţionase să-l folosească de la început?

— Supraveghează-l, îi zise Ellery lui Max'l, ceea ce nu era deloc necesar, apoi făcu din nou percheziţie în cele două camere şi în baie. Judah continua să bea cu un aer de indiferenţă. Când Ellery insistă să-i facă percheziţie corporală, nu protestă defel. După aceea se îmbrăcă şi se întinse după sticlă.

Nu mai era nici un alt pistol, nici un singur cartuş.

Ellery se aşeză în faţa omuleţului firav şi-l privi cercetător. Omul era fie anormal, fie zăpăcit de alcool de nu mai putea deosebi iluzia de realitate. Pentru scopurile lui practice nu avea importanţă cum era. Dacă automatul german era arma pe care intenţionase să o folosească, nu mai putea face nimic; nu putea părăsi camera; şi cei doi Queen aranjaseră, cu consimţământul ferm al lui Abel Bendigo, ca să-l împiedice pe King, chiar prin forţă dacă va fi necesar, să treacă pragul locuinţei lui Judah.

Pur şi simplu nu exista nici o posibilitate ca asasinul hărăzit să-l ucidă pe tiran. S-a avut în vedere şi faptul că – s-au luat măsuri în acest sens – bufoneriile lui Judah mascau un plan prin care vreun asasin mituit sau mânjit urma să comită omorul.

King şi Karla Bendigo apărură în coridor, în seara aceea, exact la ora unsprezece. Erau înconjuraţi de şase paznici. Karla era palidă, dar soţul ei zâmbea.

— Hei, hei, zise el Inspectorului. Vă distraţi, domnilor?

— Nu glumi cu asta, Kane, îi zise rugător Karla. N-o să se întâmple nimic, dar... nu glumi cu asta.

O strânse de umăr cu afecţiune şi scoase o cheie dintr-o cutiuţă de aur prinsă de pantaloni cu un lănţişor de aur. Inspectorul Queen se uită în jur: doi paznici erau vizavi pe coridor, la uşa lui Judah, unul ţinând strâns clanţa în mână. De cealaltă parte a uşii, Inspectorul ştia, Judah era păzit de Max'l şi de Ellery. Chiar şi aşa, nu era dispus să rişte nimic.

— Un minut, domnule Bendigo. King descuiase uşa masivă şi Karla tocmai vroia să intre în Camera secretă înaintea lui. Trebuie să vă cer permisiunea de a controla camera înainte de a intra înăuntru.

Inspectorul era deja în cadrul uşii, barând calea. King făcu ochii mari.

— Mi s-a spus că aţi controlat-o în această după-amiază.

— Aceasta a fost după-amiază, domnule Bendigo. Inspectorul nu se mişcă.

— E-n regulă! King se trase înapoi enervat. Trei paznici reuşiră să se strecoare între el şi uşă. Stăteau acolo umăr lângă umăr. Ceva în legătură cu această manevră readuse magnatului buna dispoziţie. Ce v-a pus să faceţi astăzi, băieţi, repetiţie pentru vreun spectacol? Aţi făcut-o ca nişte fete dintr-un

cor!

Camera era exact cum o lăsase Inspectorul după-amiază. Cu toate acestea, umblă încoace şi încolo, uitându-se peste tot... la clasoare. mese de lucru, scaune, podea, pereţi, tavan.

— Domnule Bendigo, am nevoie de permisiunea d-voastră ca să mă uit în aceste mese de lucru şi în clasoare.

— Vi se refuză, veni brusc răspunsul.

— Insist, domnule Bendigo.

— Insişti?

— Domnule Bendigo. Inspectorul veni la uşă. Am primit o sarcină importantă din partea fratelui d-voastră Abel. Dacă refuzaţi să mă lăsaţi să mi-o îndeplinesc cum cred eu că se cuvine, am permisiunea fratelui d-voastră de a vă împiedica să intraţi în această cameră... prin forţă, dacă este nevoie. Domnul Abel voia să am consimţământul d-voastră de a căuta în sertare şi cutii, întrucât dânsul consideră că este necesar să o fac. Vreţi să vedeţi autorizaţia personală a domnului Abel?

Ochii negri îl înghiţiră.

— Abel ştia că nimeni din afara familiei mele – nimeni! – nu are voie să vadă conţinutul acestor sertare.

— Promit să nu citesc nici o hârtie, domnule Bendigo. Ceea ce caut eu este o posibilă mină capcană sau o bombă cu explozie întârziată. O privire aruncată într-un sertar mă va lămuri.

King Bendigo nu răspunse câteva clipe.

— Kane! Fă ceea ce-ţi spun dânşii. Te rog. Vocea Karlei sună ca şi cum avea gura încleştată.

El ridică din umeri şi desprinse cutiuţa de aur de la capătul lanţului.

— Această cheie descuie sertarele cu dosare. Aceasta unul din sertarele mesei mele de lucru. Sertarele mesei mici nu sunt încuiate.

Inspectorul luă cele două chei.

— Îmi permiteţi să închid uşa aceasta cât timp caut?

— Bineînţeles că nu!

Atunci trebuie să vă rog pe d-voastră şi pe doamna Bendigo să vă daţi la o parte din faţa uşii. Aceşti trei paznici, adăugă Inspectorul cu o anumită amărăciune, pot să /mă supravegheze.

Făcu o percheziţie amănunţită.

Când reveni în coridor zise:

— Încă un lucru, domnule Bendigo. Există în camera aceasta vreun perete ascuns, vreo uşă ascunsă, vreun panou, vreun gang sau ceva asemănător?

— Nu. Boss-ul era exasperat din cauza aşteptării. Inspectorul îi înmână cheile.

— Totul e în ordine, puteţi intra.

După ce stăpânul imperiului Bendigo intră în Camera secretă, urmat de soţia sa, şi marea uşă se închise, inspectorul Queen o încercă, dar se încuiase automat; nu putu s-o clintească.

Se propti cu spatele de uşă şi zise unuia dintre paznici:

— Ai o ţigară?

Tatăl lui Ellery recurgea la ţigară numai în situaţii de mare încordare. Pentru prima oară Inspectorului îi trecu prin minte că tocmai riscase să fie aruncat în aer pentru a salva viaţa unui om a cărui moarte în alte împrejurări poate nu i-ar fi produs nimic mai mult decât» regret umanitar.

Judah era preocupat de sticla lui obişnuită de Segonzac. Pe la 23:20 se pusese serios pe băut şi sticla era aproape goală. Întrebase politicos dacă putea să asculte muzică şi când Ellery, înainte de a-i da voie, examina din nou picupul, Judah clătină trist din cap, necăjit parcă din cauza naturii suspicioase a omului.

— Nu te apropia de albumele acelea, zise Ellery. Îţi aduc eu ce ai nevoie.

— Îmi suspectezi muzica?, exclamă Judah.

— Nu poţi ţine o armă ascunsă în albumele acelea, zise Ellery, dar s-ar putea să fie vârât vreun cartuş într-unul din ele şi a fi scăpat. Stai unde eşti, pironit de ochii strălucitori ai lui Max'l. Îţi pun eu muzică. Ce ai vrea să auzi?

— L-ai suspecta pe Mozart? Mozart!

— Într-o situaţie ca aceasta l-aş suspecta şi pe Orfeu, Judah! Mozart?

— Finalul simfoniei în Do major... acolo, a patruzeci şi una. Nu există nimic mai măreţ în exprimarea umană, cu excepţia unor părţi Shakespeare şi cele mai inspirate fugi ale lui Bach.

— Praf în ochi, murmură Ellery, poate pe nedrept; şi câteva minute ascultă în silă l'Orchestre de la Suisse Romande sub bagheta Ansermet. Judah savura totul. Stătea întins în fotoliul din spatele mesei de lucru, cu un pahar în formă de pară între palme, cu ochii larg deschişi strălucitori.

Mozart era în toi când Ellery îşi privi ceasul şi văzu că era ora 23:32. Dădu din cap spre Max'l, care era tot atât de insensibil. În contrapunct ca o reptilă, se duse încet la uşă şi o descuie. Înainte de-a o deschide, aruncă o privire înapoi spre Judah. Judah zâmbea.

La zgomotul făcut de uşă, Inspectorul traversă repede coridorul. Bloca uşa cu spatele, supraveghind mereu uşa Camerei secrete.

— E totul în ordine, Papa?

— Da.

— King şi Karla sunt încă acolo?

— Uşa n-a fost deschisă de când au intrat acolo.

Ellery încuviinţă din cap. Nu fu surprins când îl văzu pe Abel Bendigo în cealaltă parte a holului, stând în faţa uşii între paznici. Abel se uită îngrijorat la

Ellery şi veni lângă ei.

— N-am putut lucra. E ridicol, dar n-am putut. Cum se simte Judah, domnule Queen?

— E greu de priceput. Spuneţi-mi, domnule Bendigo... fratele d-voastră Judah a avut vreodată tulburări mentale?

— Pentru că l-a ameninţat pe King cu moartea?, zise Abel.

— Nu. Pentru că, deşi ştie că noi ne dăm seama de intenţiile lui, mai vorbeşte încă de parcă o va face.

— Nu poate, nu-i aşa? zise Abel repede.

— Imposibil. După cât se pare însă, acesta e un cuvânt pe care el nu-l acceptă.

— Judah a fost totdeauna puţin cam ciudat. Bineînţeles, băutura...

— De cât timp e alcoolic?

— De mulţi ani. Crezi că ar trebui să stau cu el de vorbă, domnule Queen?

— Nu.

Abel clătină din cap. Abel se întoarse la cei doi paznici.

— N-a răspuns la întrebare, remarcă Inspectorul.

Ellery ridică din umeri şi închise uşa. Întoarse cheia în broască şi o puse la loc în buzunar.

După ce simfonia se termină, Ellery luă discurile şi le puse la locul lor. Când se întoarse de la rafturile cu albume, îl văzu pe Judah privind la paharul gol. Aşa-zisul fratricid luă sticla de coniac şi o răsturnă, dar nu curse nimic din ea. Apucă ambele braţe ale scaunului şi se ridică.

— Unde mergi?, întrebă Ellery.

— Să iau o altă sticlă.

— Stai acolo. Ţi-o aduc eu.

Ellery se duse în spatele pianului şi luă o sticlă de Segonzac din lada de deasupra stivei. Judah se căută prin buzunare. În cele din urmă scoase briceagul.

— O deschid eu.

Ellery luă briceagul de la el, desfăcu timbrul de impozit şi răzui sigiliul de pe gura sticlei. Briceagul avea un tirbuşon cu care Ellery scoase dopul. Puse sticla pe masa de lucru lângă paharul gol.

— Judah, murmură el, cred că o să-ţi iau asta cu împrumut. Judah îşi urmări briceagul cu privirea spre buzunarul pantalonilor lui Ellery.

După aceea luă sticla. Ellery îşi privi ceasul. 23:46.

La 23:53 Ellery îi zise lui Max'l:

— Treci în faţa lui. Eu o să stau în spate.

Max'l se ridică şi se duse la masa de lucru, în faţa lui Judah, blocându-i câmpul vizual.

Ellery descuie uşa, se strecură afară şi încuie uşa după el. Tatăl său, Abel Bendigo şi paznicii nu-şi schimbaseră poziţia.

— E încă acolo?

— Da, fiule.

— Uşa n-a fost deloc deschisă?

— Nu.

— Hai să verificăm. Ellery ciocăni.

— Dar Judah... Abel privi spre camera lui Judah.

— Max îl supraveghează de aproape, uşa e încuiată şi cheia e în buzunarul meu... domnule Bendigo! Ellery ciocăni din nou.

După o clipă mânerul de la uşă se învârti. Paznicii luară poziţia de drepţi. Uşa se deschise şi King Bendigo apăru. Era în cămaşă şi vestă. Karla, care şedea la masa de lucru a secretarului, se întoarse şi privi puţin îngândurată spre uşă.

— Ce este?, întrebă boss-ul răstit.

— Vrem doar să fim siguri că totul e în ordine, domnule.

— Sunt încă aici. Il observă pe Abel. Ai terminat atât de repede cu oamenii aceia?

— O să termin dimineaţă. Abel nu avea chef de vorbă, înăuntru. Întoarce-te înăuntru!

— Oh!... Exclamaţia de dezgust se pierdu în zgomotul făcut de uşa trântită. Inspectorul o încercă. Încuiată.

Ellery îşi privi iarăşi ceasul. 23:56:30.

Nu trebuie să se mai deschidă uşa aceasta până după miezul nopţii, zise el. Traversă holul în fugă.

Când Ellery încuie uşa lui Judah pe dinăuntru, Max'l se trase îndărăt de la masa de lucru, spre uşă, şi îşi propti umerii de ea.

— Ce a făcut, Max? Max'l rânji.

— Am băut coniac, zise Judah visător. Ridică paharul. Ellery ocoli masa de lucru şi se aplecă asupra lui. 23:57:20.

— Timpul trece, Judah, murmură el. Se întreba ce va face Judah în momentul suprem, când va fi în cele din urmă faţă în faţă cu bătaia miezului nopţii.

Se uita mereu la figura slăbuţă de pe scaun. În ciuda voinţei lui, Ellery simţea cum i se încordează muşchii. Două minute până la miezul nopţii.

Judah îşi privi ceasul de la mână şi puse paharul gol pe masă. Se răsuci pe scaun, ridicându-şi privirea spre Ellery.

— Vrei să fii atât de amabil să-mi dai Walther-ul?, zise el.

— Acesta? Ellery scoase micul automat din buzunar. Mă tem că nu poţi face prea mult cu el, Judah.

Judah îşi întinse palma.

În ochii lui nu se citea nimic. Lumina pe care Ellery o vedea în ei putea fi batjocură, dar era mai înclinat să o atribuie coniacului. Dacă nu...

Deoarece era ceea ce era, Ellery reexamina Walther-ul, care nu-i părăsise buzunarul de când îi scosese cartuşele.

Bineînţeles, automatul era gol. Cu toate acestea, Ellery îl examina chiar cu mai mare atenţie decât înainte, pentru că putea fi un pistol trucat. Putea, într-un fel sau altul, ascunde un glonţ ce putea fi tras cu ajutorul aerului comprimat. Ellery nu auzise de o asemenea armă, dar era posibilă.

Oricum nu în acest caz. Acesta era un Walther german obişnuit şi lui Ellery îi trecuseră prin mână cu zecile. Era un Walther german obişnuit şi nu era încărcat.

Dădu drumul micului automat în mâna lui Judah.

Nu-şi putu stăpâni un sentiment jenant de milă când Judah îşi trecu arma goală în mâna dreaptă, strânse cu fermitate mânerul şi îşi îndoi degetul arătător după trăgaci. Judah era concentrat acum, ca şi cum ceea ce urma să facă era de o deosebită importanţă şi necesita cea mai mare concentrare.

— Se aplecă înainte cu mâna stângă pe masa de lucru şi se ridică în picioare.

Privirea lui Ellery nu-i părăsea mâinile.

Judah îşi ridică antebraţul stâng. Privi atent la secundarul ceasului de la mână.

Treizeci de secunde.

Mâna dreaptă, cu arma goală, era la vedere. Nu putea face nimic cu ea, nici o prestidigitaţie, nici un truc, nici o înşelătorie, absolut nimic. Şi dacă putea? Dacă, printr-un miracol inexplicabil, putea materializa un cartuş şi încărca arma cu el, ce putea face având pe Ellery alături? Să-l împuşte pe Ellery? Să-l hipnotizeze pe Max'l? Şi dacă ieşea pe coridor, ce putea face? Dădea peste o uşă de seif din oţel încuiată. Un hol plin cu oameni înarmaţi şi vigilenţi. Şi chiar şi-atunci, n-avea cheie.

Cincisprezece secunde.

Ce aştepta?

Judah ridică Walther-ul.

Max'l se mişcă convulsiv, Ellery sări ca ars. Trebui să-şi controleze reflexele. Max'l scoase un chicot ca un mârâit, înfiorător pentru auz şi, relaxat, se sprijini din nou de uşă.

Situaţia era stupidă. Judah nu putea face nimic cu pistolaşul acela gol, nimic. Ellery era stăpânit de o curiozitate nedefinită. Judah nu putea face nimic. Şi totuşi el se pregătea să facă ceva. Ce?

Şapte secunde.

Braţul drept al lui Judah se ridică până ajunse la nivelul ochilor, ca şi cum ar fi ochit ceva, pregătindu-se pentru o lovitură pe care îi era imposibil să o

realizeze. O lovitură imposibil de tras într-un perete pe care nu-l putea străpunge.

Cinci secunde.

O extensie teoretică a braţului drept al lui Judah cu Walther-ul la capătul lui descria o linie ce trecea prin peretele biroului său, prin coridor şi prin peretele Camerei secrete, ajungând aproximativ în centrul acelei camere – poate – pe torsul bărbatului de pe scaun.

Trei secunde.

Judah îl ochea pe fratele său King. Era nebun.

Două secunde.

Judah îşi privi ceasul. O secundă. Şi acum Judah?

Când bătu miezul nopţii degetul lui Judah apăsă pe trăgaci.

Dacă micul Walther ar fi scos flacără şi ar fi avut recul în clipa aceea, Ellery n-ar fi fost atât de uimit. O armă care s-ar fi descărcat, în ciuda imposibilităţii de a se descărca, ar fi justificat cel puţin jocul absurd pe care-l făcuse mai înainte. Ar fi fost un miracol fizic, dar ar fi conferit acţiunilor lui Judah demnitatea logicii.

Totuşi, micul Walther nu scoase nici o flacără, nu avu recul. Făcu pur şi simplu ţac! şi se aşternu din nou liniştea. Nici o bubuitură nu răsună în cameră, nici o gaură nu apăru în perete, nici o voce nu strigă.

Ellery privi cu coada ochiului la Judah.

Era incredibil acest Judah. Nu se manifesta ca un om care tocmai apăsase pe trăgaciul unei arme ce s-ar fi putut sau nu descărca. Se comporta ca un om care văzuse flacăra, simţise reculul şi auzise bubuitura şi ţipătul. Se manifesta ca un om care trăsese o lovitură reuşită.

Judah lăsă încet Walther-ul în jos şi-l puse cu mare grijă pe masa de lucru.

Se lăsă apoi în scaun şi se întinse după sticla de Legonzac. Îi scoase încet dopul, turnă încet câteva uncii de coniac, bău încet, fără să se oprească, ţinând încă sticla în mâna stingă. Mătură apoi cu mâna sticla şi paharul de pe masă şi, în timp ce acestea se prăbuşeau pe podea, îşi lăsă capul pe masă şi începu să plângă.

Ellery se pomeni examinând faptele plin de indignare. În pistol nu era nici un cartuş. Un perete, un coridor, apoi un alt perete făcut din beton armat şi gros de două picioare. Şi un om teafăr dincolo de el. Dacă nu... dacă nu...

Imposibil. Imposibil. Ellery auzi o voce aspră pe care cu greu şi-o recunoscu ca fiind a lui.

— Te porţi de parcă ţi-ai fi împuşcat fratele.

— L-am împuşcat.

Nu înţelese. N-ar fi putut zice...

Deci o zisese. Ellery îşi trecu mâna peste gură. Omul era nebun.

— Ce-ai făcut, Judah?

— King e mort.

— Tu l-ai auzit ce a zis? Ellery se uită cu amărăciune la Max'l. Max'l îşi ciocăni fruntea, rânjind.

Ellery îl apucă pe Judah de umăr într-un acces de furie şi-l ridică în picioare, ţinându-l sprijinit de spătarul scaunului. Plângea, foarte bine.

Îi dădu drumul. Judah se opri din plâns, ca să-şi muşte buza inferioară cu dinţii săi neregulaţi şi îngălbeniţi. Căută ceva în buzunarul de la spate. Mâna îi reapăru ţinând o batistă. Îşi suflă nasul în ea, apoi se destinse, oftând.

— Pot face ce vor cu mine, zise cu o voce monotonă. Trebuia s-o fac. Tu nu ştii cine era el. Ce punea la cale. Trebuia să-l opresc. Trebuia.

Ellery luă Walther-ul şi se uită atent la el.

Îl aruncă înapoi pe masa de lucru şi se duse spre uşă.

— Dă-te la o parte din calea mea, îi zise lui Max'l cu o voce stridentă.

Descuie uşa.

Pe coridor era linişte. Inspectorul şi Abel Bendigo stăteau rezemaţi de uşa Camerei secrete, vorbind cu însufleţire. Paznicii erau vizibil relaxaţi.

— Oh, Ellery. Inspectorul privi în jur. Ei bine, asta e... Ce s-a întâmplat? Eşti palid ca o stafie.

— Judah se simte bine?, întrebă Abel repede.

— Da. Ellery apucă braţul tatălui. S-a... Întâmplat ceva?

— Ce să se întâmple? Nimic, fiule.

— N-aţi auzit... nimic?

— Ce?

— Păi... o împuşcătură.

— Bineînţeles că nu.

— N-a intrat şi n-a ieşit nimeni din cameră?

— Nu.

— Uşa a rămas închisă... Încuiată?

— Desigur. Tatăl său îl privi atent. Abel, paznicii...

Ellery era ca un nebun. Era furios pe Judah Bendigo, care nu era pur şi simplu nebun, ci... un nebun plin de răutate. Totuşi... Se apropie de uşa masivă din oţel şi se uită la ea. Bărbaţii din jurul lui îl priveau nedumeriţi. Ellery ciocăni.

După o clipă ciocăni din nou, mai tare. Nu se întâmplă nimic.

— N-are sens să mai staţi acolo şi să aşteptaţi, zise o voce obosită. Ellery se întoarse, Judah ieşise pe coridor. Max'l îi ţinea braţele imobilizate la spate. Max'l râânjea.

— Ce înseamnă asta? întrebă Inspectorul iritat. Ellery începu să lovească uşa de oţel cu pumnii.

— Domnule Bendigo! Sunteţi teafăr?

Nu se auzi nici un răspuns. Ellery încercă să răsucească mânerul, care rămase nemişcat.

— Domnule Bendigo! strigă Ellery. Descuiaţi uşa!

Abel Bendigo îşi trosnea degetele şi bombănea. O fi preocupat de treburile lui nemaipomenite. Dar Karla de ce nu...?

— Daţi-mi careva o cheie!

— Cheie? Abel tresări. Poftim. Poftim, domnule Queen. Oh, de ce nu...?, o să răcnească, dar... poftim!

Ellery smulse cutia de aur de la Abel. Era un duplicat al lui King. Vârî cheia în broască, învârti, smuci, ridică...

Karla zăcea pe duşumea lângă masa de lucru a soţului ei. Avea ochii închişi.

King şedea în scaunul de piele rotativ în spatele mesei şi avea ochii deschişi.

Modul însă în care şedea şi privea/ făcu să-i îngheţe sângele lui Ellery.

Bendigo alunecase în scaun, cu o mână între genunchi şi cu cealaltă atârnând peste braţul scaunului.

Capul îi căzuse pe un umăr, iar gura era deschisă.

Pe albul de mătase al cămăşii, în partea stânga a pieptului, se vedea o pată circulară neregulată de un roşu strălucitor.

În centrul petei roşii se găsea o gaură de glonţ mică şi neagră.

XI.

PRIMUL LUCRU PE CARE ELLERY ÎL FĂCU, n-avea nimic de-a face cu miracolele. Se întoarse spre Abel Bendigo şi zise:

— Vreţi să-l amestecaţi pe colonelul Spring în aceasta?

Ellery bară cadrul uşii cu braţele şi picioarele desfăcute. Ochi neîncrezători priveau în cameră peste umerii săi.

— Domnule Bendigo. Atinse uşor cu mâna braţul lui Abel şi repetă întrebarea.

— Nu. Dumnezeule, nu. Abel îşi reveni. Nu-i lăsa pe paznici înăuntru! Doar...

Ellery îl trase pe Abel în cameră. Îl trase şi pe Judah; Max'l veni de parcă era tras cu undiţa. Îl trase şi pe tatăl său înăuntru. Închise uşa în nasul paznicilor, încercă uşa. Încuiată. Se închisese automat.

Ellery se duse la bărbatul de pe scaun. Inspectorul Queen se lăsă în genunchi lângă Karla. Fraţii rămaseră lângă uşă, foarte aproape unul de celălalt. Judah părea epuizat, se rezemă de un clasor. Abel bombănea ceva încet. Max'l era năucit; nu mai rămăsese nici un pic de cruzime în el. Când respira i se depuneau stropi de salivă pe buze. Se uita cu veneraţie la chipul liniştit de pe scaun.

Inspectorul îşi ridică privirea.

— Ea n-a fost lovită.

— Ce are?

— Cred că a leşinat. Nu-i găsesc nici o rană sau contuzie. Ellery se întinse după telefonul de pe masa de lucru a lui King Bendigo. Când operatoarea răspunse, zise:

— Doctorul Storm. O urgenţă.

Inspectorul îşi întoarse privirea de la Ellery la trupul de pe scaun. O ridică apoi, cu mare grijă, pe Karla, o duse la scaunul secretarului de la masa maşinii de scris şi o aşeză peste scaun cu faţa în jos. Îşi scoase haina şi o înfăşură în jurul ei, apoi îi ridică picioarele în sus, ţinând-o cu capul în jos.

— Doctorul Storm? întrebă Ellery, Queen la telefon. King Bendigo a fost împuşcat. Are o rană serioasă, în apropierea inimii. Nu e mort. Aduceţi tot ce vă trebuie... e posibil să nu-l puteţi deplasa o vreme. Puse receptorul în furcă.

— Nu e mort! Abel făcu un pas înainte.

— Vă rog nu-l atingeţi, domnule Bendigo. Nu putem face nimic până nu vine doctorul Storm.

Abel avea broboane de sudoare pe faţă. Înghiţea întruna şi se uita la fratele său Judah.

Dacă la început Judah păruse epuizat, ca după o misiune pentru a cărei îndeplinire depusese un efort deosebit, acum – când aflase că nu-i reuşise crima – era uluit. Ochii-i reflectau o oarecare stupoare pe care Ellery n-o putea înţelege întru totul. Ellery nu era în stare să ajungă la subtilităţi, dar avea sentimentul că Judah îşi epuizase toate resursele.

— Max, Ellery atinse braţul masiv. Supraveghează-l pe Judah. Max'l îşi şterse buzele cu mâneca, apoi se întoarse spre Judah. Îşi băgă capul între umeri şi făcu un pas spre el.

— Nu, Max, nu, zise Ellery calm. Să nu-l atingi. Ai doar grijă să nu se apropie de King.

Karla gemea, clătinând din cap. Inspectorul începu să-i dea palme peste faţă. După o clipă o ridică în capul oaselor.

Nu plângea. Sângele, care-i năvălise în cap, se retrase repede, lăsându-i faţa mai albă decât înainte. Se uită peste cele două mese la trupul prăbuşit în scaun.

— Nu e mort, doamnă Bendigo, zise Inspectorul. Îl aşteptăm pe doctorul Storm. Liniştiţi-vă acum. Respiraţi adânc.

După câte se părea, ceea ce-i spunea n-avea nici o semnificaţie pentru ea. Bărbatul de pe scaun părea mort.

Se auziră bătăi puternice în uşă. Ellery, care stătea în patru labe, uitându-se sub masa de metal, sări în picioare şi alergă la uşă.

— O deschid eu, îi zise lui Abel Bendigo. Staţi la o parte, vă rog. Deschise uşa. Doctorul Storm trecu în fugă pe lângă el. Coridorul era plin de paznici şi de

oameni din personalul Reşedinţei. Un bărbat îmbrăcat în alb împinse înăuntru o masă de spital pentru intervenţii de urgenţă, iar un altul aduse un aparat de sterilizare portabil. Ellery însă le interzise asistenţilor să treacă pragul uşii. Inspectorului i se înmânară şi alte lucruri în timp ce Ellery stătea de pază. Făcându-şi loc cu coatele prin mulţime, apăru şi colonelul Spring.

— Aşteptaţi, nu închideţi uşa!, strigă el.

— Spuneţi-i d-voastră, îi zise Ellery lui Abel Bendigo peste umăr. Din spatele lui Ellery, Abel clătină negativ din cap spre colonelul care dăduse buzna.

— Nu mai intră nimeni, colonele, nimeni.

Ellery închise uşa în faţa verde rigidă a lui Spring. Deşi ştia că uşa se închise automat, o încercă totuşi.

— Ajutaţi-mă să-l pun pe masă. Vocea doctorului Storm nu exprima decât îngrijorare. Aparatul de sterilizat funcţiona. Doctorul îşi scoase ustensilele din trusă şi le puse pe masă.

Sub supravegherea doctorului transferară rănitul de pe scaun pe masa de spital. Trupul greu părea lipsit de viaţă.

— Care-i pronosticul, domnule doctor?

Storm le făcu semn cu mâna să se îndepărteze. Pregătea o seringă. Ellery duse scaunul de la masa secretarului într-un colţ al camerei, iar Inspectorul o conduse pe Karla la el. Ea îl urmă docilă. Se aşeză jos, privind la chipul nemişcat al soţului şi la degetele doctorului Storm. Max'l stătea aplecat deasupra lui Judah în celălalt colţ al camerei, pe aceeaşi parte. Nici unul nu se mişca.

— Doamnă Bendigo, zise Inspectorul. O atinse. Doamnă Bendigo? Ea tresări.

— Cine l-a împuşcat?

— Nu ştiu. Brusc, începu să plângă, fără să-şi lase faţa în jos sau să-şi ducă mâinile la ea. Îi erau inerte. După o vreme se opri.

— Ei bine, cine a intrat în cameră, doamnă Bendigo? întrebă Ellery.

— Nimeni.

Abel umbla prin cameră adunând hârtii... de pe masa secretarului, de pe podea, unde fuseseră aruncate de doctorul Storm când curăţase masa de lucru a lui Bendigo. Era ceva jalnic în această activitate, o îngrămădire mecanică a secretelor unui om care probabil nu le va mai putea folosi niciodată... bunul şi credinciosul servitor care se străduia să păstreze ordinea într-o casă din care orice raţiune a ordinii dispăruse. Abel aranja cu migală documentele, apoi le puse în clasoare pe care le deschise cu o cheie şi după aceea le încuie iarăşi. Părea recunoscător că are ceva de făcut.

— N-a trecut nimeni prin uşa aceea, doamnă Bendigo? Ellery se uita întruna prin cameră, cu o privire disperată.

— Nimeni, domnule Queen.

— Nici înăuntru, nici afară?

— Nu.

— Telefonul a sunat?

— Nu.

— D-voastră sau soţul d-voastră aţi dat vreun telefon?

— Nu.

— Nu v-a întrerupt nimeni?

— O singură dată. Când? Privirea lui Ellery deveni imediat atentă. Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, domnule Queen, când aţi bătut la uşă.

— Oh, da. Ellery fu dezamăgit. Şi aceasta a fost singura întrerupere? Sunteţi sigură?

— Da.

— Ellery, zise calm tatăl său, toate acestea le-am verificat deja. Abel şi cu mine am fost în faţa uşii...

Privirea lui Ellery începu să cerceteze iarăşi.

— Şi apoi ce s-a întâmplat, doamnă Bendigo?

— Aceasta mi-a reamintit situaţia groaznică în care ne aflam, dar numai pentru o clipă. Karla aruncă din nou o privire la masa de spital şi îşi închise repede ochii. După ce Kane a închis uşa şi s-a reîntors la masa de lucru, şi-a reluat imediat activitatea. Eu eram la cealaltă masă, studiind câteva rapoarte. Spatele meu era spre uşă, unde se găseşte ceasul, aşa că nu aveam nici o idee ce oră era... că timpul era atât de aproape...!

Vocea îi slăbi. Ei aşteptară.

— Trebuia să fiu atentă la ceea ce făceam. Am uitat... din nou... Următorul lucru de care am ştiut a fost bătaia ceasului...

Bătăile! din nou.

— Bătaia ceasului? Privirea lui Ellery se îndreptă spre arătătoarele aurii ale ceasului de deasupra uşii. A bătut ceasul?

— Da. Toate orele. Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat în jur. Bătăile tocmai începuseră. Ceasul bătea ora douăsprezece. Mi-am amintit din nou.

— Ce s-a întâmplat? Acum Ellery îi acordă întreaga lui atenţie.

— M-am întors dinspre ceas ca să mă uit la Kane, întrebându-mă dacă bătaia miezului nopţii îi va aminti şi lui. Karla îşi deschise ochii, privi încă o dată la bărbatul de pe masă şi la figura aceea grasă în haine albe care lucra asupra lui, apoi continuă imediat: Dar el era adâncit în ceea ce făcea. Uitase cu totul de ameninţare. Oh, dacă s-ar fi temut măcar puţin... doar puţin! El însă şedea în spatele mesei de lucru în cămaşă şi vestă, făcând note pe marginea unui raport confidenţial. Apoi, s-a întâmplat.

— Ce? A fost ucis. Rănit. Cum?, exclamă Inspectorul.

Un moment, Papa. Ceasul încă bătea, doamnă Bendigo?

— Da... Cum? Nu ştiu. O clipă l-am văzut şezând şi scriind, apoi trupul... i s-a mişcat convulsiv şi a căzut pe spate în scaun. l-am văzut o... i-am văzut o gaură, o gaură neagră, în piept şi o pată roşie care se întindea... Gura Karlei se străduí zadarnic. Nu, mă simt bine... dacă aş putea fi de vreun folos... nu am pretenţia că înţeleg... m-am repezit de la masa mea spre el, fără nici un alt gând decât să-l iau în braţe... se petrecuse atât de neaşteptat că nu aveam sentimentul morţii... ci că pur şi simplu el avea nevoie de ajutorul meu... mi-am întins mâna să-l ating şi aceasta-i tot ce-mi amintesc până când inspectorul Queen m-a readus la viată. Cred că am leşinat când mi-am întins mâna.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, doamnă Bendigo. Ellery se aplecă deasupra scaunului, cu faţa foarte aproape de a ei. Vreau să vă gândiţi înainte de a răspunde şi vreau să-mi redactaţi cât mai fidel faptele. Ascultaţi?

— Poftim? Faţa îi era îngrijorată.

— Aţi auzit o împuşcătură?

— Nu.

— La început nu v-aţi gândit, zise Ellery cu blândeţe. Sunteţi bolnavă şi emoţionată, s-au întâmplat foarte multe lucruri în câteva minute... Gândiţi-vă, gândiţi-vă în urmă la momentul acela. D-voastră staţi jos, cu faţa spre soţ, care este la masa de lucru. Într-un moment scrie. În următorul, trupul i se zbate şi cade pe spate, iar pe cămaşă îi apar o gaură neagră şi o pată. Evident era împuşcat. Cineva trăsese în el cu o armă. Mişcarea convulsivă a trupului n-a fost cumva însoţită de un sunet? Un sunet oarecare? Poate nu a fost o detonaţie puternică. Poate a fost o pocnitură. N-a fost un ţăcănit?

— Nu-mi amintesc nici un sunet.

— Aţi simţit vreun miros în momentul acela, doamnă Bendigo? De ceva ars?

Ea dădu din cap negativ.

— Dacă a ars ceva în acel moment, nu i-am simţit mirosul.

— Fum, zise Inspectorul. Aţi văzut ceva fum, doamnă Bendigo?

— Nimic.

— Dar e imposibil!

Ellery îşi puse mâna pe braţul tatălui său.

— Desigur, înţelegeţi că, probabil, a fost cineva în această camera cu d-voastră şi soţul d-voastră, doamnă Bendigo. Trebuie să fi fost. Nu s-ar fi putut ascunde cineva aici fără să ştiţi?

— E imposibil, zise din nou Inspectorul cu îndărătnicie. Ellery îi atinse iarăşi braţul.

— Nu văd cum, zise Karla privind în gol. Eu tocmai mă uitasem la ceas, aşa cum v-am spus. Ar fi trebuit să-l văd dacă era undeva în spatele meu. După cum puteţi vedea, n-ai unde să te ascunzi în camera asta. În afară de asta, cum ar fi ajuns cineva înăuntru? Clătină: din cap. Nu înţeleg. Eu vă pot spune doar

ceea ce s-a întâmplat.

Ellery se îndreptă. Luă mâna stângă a tatălui său şi şi-o puse pe a \ lui alături.

Ceasurile lor arătau aceeaşi oră.

Amândoi îşi ridicară automat privirile spre ceasul de deasupra uşii.

Ceasul mare, ceasurile lor se sincronizau perfect.

Se întoarseră unul spre celălalt complet descumpăniţi. Ellery îi relatase deja tatălui său fantastica poveste despre acţiunile lui Judah în camera de lucru. Declaraţia Karlei satisfăcea doar imaginaţia.

Exact în momentul în care Judah ochise cu pistolul său gol în direcţia fratelui său King – cu doi pereţi groşi şi un coridor plin de oameni între ei – şi apăsase pe trăgaci... exact în acel moment, în ciuda oamenilor, a pereţilor, a uşilor încuiate şi a lipsei de muniţie, King Bendigo se prăbuşise pe spate cu un glonţ în piept!

— Am nevoie de băutură, zicea Judah. Spuneţi să-şi ia mâinile de pe mine. Vreau să beau.

— O să mă ocup eu de el, Max, zise Abel.

Max îi dădu drumul. Judah îşi părăsi locul din colţ, frecându-şi braţul şi strâmbându-se. Max se duse după el.

— Va trebui să aştepţi după băutură. Ellery merse repede de la el. Nu poţi părăsi această cameră.

Judah trecu pe lângă el. Se opri în faţa clasoarelor, lingându-şi buzele şi clipind repede din ochi, cu fruntea gânditoare. Se repezi apoi la unul dintre clasoare şi trase. Sertarul de oţel cedă şi, cu un strigăt scurt de triumf, începu să caute înăuntru. Când îşi scoase mâna afară avea în ea o sticlă de Segonzac. Începu să cotrobăie prin buzunare.

— Uitasem de asta, zise Ellery sec, dar, după cât se pare, când e vorba de comorile ascunse care te interesează ai memoria unei hărţi, Judah.

— Briceagul meu! Mi l-ai luat! Judah îşi frângea mâinile.

— O să ţi-o deschid eu. Ellery scoase briceagul. Tăie timbrul de impozit şi sigiliul de la gura sticlei şi scoase dopul cu tirbuşonul.

Judah înşfacă sticla. Mărul lui Adam i se ridica şi cobora. O uşoară culoare începu să-i păteze obrajii palizi.

— E de ajuns acum, Judah... de ajuns!, mormăi fratele său Abel. Judah luă sticla de la gură. Ochii îi erau încă strălucitori, dar această strălucire avea acum o anumită intensitate. Întinse sticla.

— Vrea careva o duşcă?, întrebă el vesel.

Când văzu că nu răspunde nimeni, se întoarse la colţ şi se lăsă pe podea. Mai trase o înghiţitură în timp ce se aşeza, apoi puse sticla jos lângă el.

— S-a făcut, totul e în ordine, zise Judah. Să nu vă reţin, domnilor. Vedeţi-vă de treaba d-voastră.

— Judah. Vocea lui Ellery sună prietenos. Cine l-a împuşcat pe King?

— Eu, zise Judah. M-ai văzut când am făcut-o. Îşi trase brusc genunchii spre piept şi-i cuprinse cu braţele lui subţiri. Îi îmbrăţişa.

— Judah! Vocea lui Abel era a unui bolnav.

— Am zis că-l voi ucide la miezul nopţii şi m-am ţinut de cuvânt. Judah se legănă puţin.

— Nu e mort, zise Inspectorul privind în jos. Judah continua să se legene.

— Un detaliu, zise nedesluşit, dând din umeri. Principiul rămâne acelaşi. Mâna îi căzu pe sticlă. Ridică din nou sticla la gură.

Ei îi întoarseră spatele. Toţi în afară de Max'l ale cărui mâini se deschideau şi se închideau la câţiva inci de gâtul lui Judah. Judah nu-i acorda nici o atenţie.

— Marele nostru om va trăi, zise doctorul Storm. Ce sunt gloanţele pentru zei? Poftim, cine vrea acesta?

Vorbea fără să se oprească din lucru, întinzându-şi mâna într-o parte. Inspectorul Queen îi luă din mână un tampon de vată pătat de sânge. Pe pată zăcea un glonţ.

Ellery veni repede la el în timp ce Abel şi Karla se apropiară sfioşi de bărbatul de pe masa de spital. Karla se întoarse imediat.

— Înapoi, trageţi-vă înapoi, zise doctorul Storm. Derula nişte bandaje. Voi nu sunteţi sterili... nici unul dintre voi nu este. Nici eu nu sunt, de altfel. Mart:,? Storm... chirurg de ţară! Sărmanul Mister se zvârcoleşte în mormânt.

— E încă inconştient, zise Abel încet.

— Bineînţeles, Abel. N-am zis că poate sări de pe masă şi sta în mâini. Împăratul nostru a scăpat ca prin minune, dar e grav bolnav. O să-şi revină însă, o să-şi revină. Are un organism de Wotan. Peste puţin timp îl ducem jos la spital. Dă-te la o parte din calea mea, Abel! Şi d-voastră, domnule Queen. Ce vreţi?

— Vreau să-i văd rana, zise Ellery.

— Bine, uitaţi-vă. N-aţi mai văzut o rană de glonţ până acum sau vă rezolvaţi cazurile logic. Micuţul şi voinicul doctor lucra repede.

— E o rană adevărată, nu-i aşa? întrebă Ellery. Se aplecă şi luă cămaşa. Storm o tăiase de pe trupul lui King. Şi nici o urmă de pulbere.

— Oh, daţi-vă înapoi!

— Perfect, zise inspectorul Queen. Se holbau la glonţul de pe vata murdară din palmă.

— Nu e deloc deformat. Ai văzut undeva vreun tub, Ellery?

— Nu, zise Ellery.

— Dacă acesta a venit dintr-un automat, tubul ar trebui să fie aici.

— Da, zise Ellery, dar nu e.

Inspectorul înfăşură glonţul în vată. Se duse la masa maşinii de scris şi

deschise sertar după sertar până găsi un plic nefolosit. Vârî tamponul de vată în plic şi îl închise, apoi îl băgă în buzunarul interior de la piept.

— Hai să ne dăm mai încolo din cale, zise el domol.

Se duseră într-un colţ liber. Ellery se vârî în colţ, iar tatăl său se întoarse cu spatele spre cameră.

— Dar tubul nu-i aici, zise Inspectorul. E în regulă, isteţule, hai să ne uităm la acest obiect ca doi oameni pricepuţi şi nu ca doi ageamii care se holbează la trucul unui prestidigitator.

— Continuă, zise Ellery. Unde vezi trucul?

— E un truc, murmură tatăl, nu un afurisit de miraj. Vârâ-ţi asta în ţeastă şi ţine-o acolo. Judah zice că el l-a împuşcat pe King. Judah minte cu neruşinare. Nu ştiu care îi este scopul, sau dacă a avut vreunul, dar acest lucru este imposibil. Glonţul pe care Storm l-a extras din pieptul lui King n-a ajuns acolo prin osmoze sau că s-au bombănit trei cuvinte sacre. A fost în pieptul lui King şi Storm i l-a scos afară... l-am văzut eu scoţându-l, n-a făcut scamatorii. L-a extras într-adevăr. Asta înseamnă că glonţul a făcut parte dintr-un cartuş care a fost tras dintr-un pistol. Al cui pistol? Care pistol? Unde s-a tras?

Ellery nu zise nimic. Inspectorul îşi trecu furios vârful arătătorului peste mustaţă.

— Nu-i al lui Judah, fiule. Sau cel puţin în mod sigur la miezul nopţii pistolul nu era în mâna lui Judah, în apartamentul lui. Pistolul acela, potrivit propriilor tale spuse, era gol... tu însuţi l-ai descărcat şi mi-ai dat mie cartuşele. Judah nu mai avea alt cartuş – i-ai făcut percheziţie în apartament de două ori – şi chiar dacă ar mai fi avut, i-ai verificat Walther-ul cu câteva secunde înainte de miezul nopţii şi era gol. Zici că din clipa aceea nu l-ai slăbit din ochi. A apăsat pe trăgaci şi s-a auzit un ţăcănit. Pistolul nu s-a descărcat, n-a împuşcat nimic. Nu putea. Faptul acesta e îngrijorător pentru domnul Judah Bendigo. Ar trebui să fie într-un azil.

— Continuă, zise Ellery.

— Deci a fost un alt pistol care s-a descărcat. De unde s-a tras? Din afara Camerei secrete? Să vedem. Pereţii acestei încăperi sunt din beton armat, groşi de două picioare. A fost practicată o gaură prin ei mai înainte? Unde este ea pe aceşti pereţi goi? N-am observat nici una şi, dacă vom verifica serios, ştii şi tu, ca şi mine, nu vom găsi o astfel de gaură. Cum putea fi dată o gaură fără ca paznicii să audă, când ei stau de pază douăzeci şi patru de ore pe zi, la numai câţiva iarzi depărtare? Uşa? Închisă şi încuiată, şi făcută din oţel masiv. În ea nu există nici o altă gaură în afară de gaura cheii, care e mult prea mică şi strimtă ca să poţi trage un glonţ prin ea; în plus, mecanismul interior al broaştei l-ar opri. Nu există nici o fereastră. Nici o grindă. Nici o vizetă. După spusele lui King, nu există ganguri secrete sau compartimente secrete, nimic secret. Sistemele de aerisire şi încălzire care sunt instalate sus lângă tavan?

Vreo structură metalică special proiectată despre care colonelul Spring zicea că „respiră”? Uită-te la ea... reţea metalică omogenă. Şi nicăieri în ea vreo gaură vizibilă. În afară de asta, o împuşcătură de acolo de sus, ar face un unghi imposibil.

— Concluzia ta este că...?

— Singura concluzie logică. S-a tras din cameră. Şi cine a fost în cameră? King Bendigo şi soţia sa... şi n-ai văzut nici o urmă de pulbere pe cămaşa lui, nu-i aşa?

Ellery se uită atent la Karla Bendigo peste umărul tatălui.

— Dar, bineînţeles, murmură Inspectorul, tu ai ştiut toate astea de la început.

— Da, zise Ellery. Spune-mi însă: unde este pistolul?

— În această cameră.

— Unde în această cameră?

— Nu ştiu unde, dar este aici.

— Am controlat toată camera, Papa.

— Nu cum ar trebui, zise tatăl acru. Nu aşa cum se va face... Nu, nu e la ea. Unde să ascundă un pistol în rochia pe care o poartă acum? În afară de asta, când am dus-o pe scaunul acela şi m-am ocupat de ea, în timpul leşinului simulat, m-am convins. Nu-mi place să-mi permit unele libertăţi cu soţia altuia, dar ce pot face? Pistolul e aici, Ellery. Trebuie să fie. Nimeni n-a părăsit încăperea. Ceea ce ne rămâne de făcut e să-l găsim. Hai să începem să-l căutăm.

— E-n regulă, zise Ellery, părăsind colţul. Haide. Zise aceasta fără cea mai mică convingere.

Percheziţionară camera de trei ori. A treia oară o împărţiră în secţiuni şi verificară fiecare inci. Luară cheia clasoarelor de la Abel şi examinară fiecare sertar. Scoaseră totul din fiecare, pornind de la bănuiala că ar putea ascunde un compartiment secret. Verificară fiecare inci cubic al interioarelor celor două mese de lucru, picioarele şi cadrele să vadă dacă erau goale pe dinăuntru. Se urcară deasupra clasoarelor şi pipăiră fiecare inci de perete. Ellery puse scaunul din metal deasupra clasoarelor şi cercetă priza metalică de sub tavan, de jur împrejurul camerei. Ceasul îl examina cu o grijă deosebită. Se convinseră că clasoarele erau definitiv fixate în pereţi. Dezmembrară telefonul. Cercetară atent maşina de scris. Examinară chiar şi masa de spital, pe care se găsea bărbatul inconştient, sterilizatorul, trusa medicală a doctorului Storm şi tot echipamentul adus înăuntru după miezul nopţii.

Nu găsiră nici un pistol. Nici un tub de cartuş.

— E la unul din ei, zise Inspectorul printre dinţi. Ridică vocea. O să facem o percheziţie corporală. Fiecăruia. Îmi pare rău, doamnă Bendigo, dar o să vă facem şi d-voastră. Primul lucru pe care vi-l cer e să vă lăsaţi jos părul... Vă

puteţi consola cu gândul că sunt un om bătrân care consideră că cea mai mare plăcere a vieţii este prima ceaşcă de cafea dimineaţa. Numai dacă nu cumva vreţi să renunţaţi la serviciul nostru... În clipa aceasta?

— Eu vreau să aflu adevărul, zise calm Abel Bendigo. Începe cu mine, Inspectore.

Inspectorul îi percheziţiona pe Abel, Karla şi Max. Ellery îi percheziţiona pe Judah, pe doctorul Storm şi pe bărbatul de pe masă asupra căruia zăbovi foarte mult timp. Se gândi chiar că bandajele de pe tors putea fi o bună ascunzătoare. Dintr-o privire însă îşi dădu seama că acest lucru era imposibil. Doctorul Storm veghea asupra lui ca un cocoş înfuriat.

— Fii atent! Oh, nătângule! Dacă moare, eşti un ucigaş, amice... Ce-mi pasă mie de pistolul nu ştiu cui!

Pistolul nu era la nici unul dintre ei. Nici tubul. Absolut nici un tub.

Inspectorul începu să se plimbe încoace şi încolo.

Karla stătea lângă masa de spital, cu machiajul stricat şi părul în dezordine, atingându-i mâna de marmură a soţului. O dată îi mângâie părul. Judah stătea ghemuit în colţ, sorbind liniştit coniac; ochii sticloşi îi erau din nou împăienjeniţi. Umerii uriaşi ai lui Max se încovoiaseră.

Doctorul Storm pregăti încă o seringă.

Cei doi Queen stăteau alături şi priveau.

Abel se gândea la ceva. În timp ce se plimba, se uita la Judah, după câte se părea luptându-se cu emoţii necunoscute şi pierzând lupta. » în cele din urmă îşi pierdu cumpătul.

Sări înainte şi-l apucă pe Judah de guler. Atacul fu neaşteptat şi I Judah ţâşni în sus ca dopul unei sticle, înhăţând sticla cu violenţă. Dinţii îi străluceau şi, timp de o clipă îngrozitoare, Ellery crezu că râdea.

— Beţivan înrăit, şopti Abel. Cum ai făcut-o? Iţi cunosc creierul acela... bolnav, nemulţumit! Noi am fost totdeauna prea simpli pentru» tine. Ne-ai urât mereu. De ce n-ai încercat să mă ucizi şi pe mine? Cum ai făcut-o?

Judah îşi duse sticla la buze. Ochii i se bulbucaseră din cauza apăsării pe gât. Abel îi smulse sticla din mână.

— În seara aceasta n-o să mai bei... deloc, dacă e după mine! Chiar crezi că o să scapi de pedeapsă? Ce bănuieşti că o să facă King când o să fie din nou pe picioare?

Judah chicoti. Fratele său îi făcu vânt pe clasoare. Judah se lăsă pe podea şi îşi ridică privirea. Râdea.

Il percheziţionară pe fiecare încă o dată înainte de a părăsi încăperea. Pe doctorul Storm. Pe King Bendigo încă inconştient pe masă. Pe Judah, care se clătina şi rânjea. Pe Max'l. Pe Karla. Pe Abel.

Inspectorul îi percheziţiona şi Ellery îi scotea afară unul câte unul, ca să nu aibă nici o posibilitate de a face vreun şiretlic. Inspectorul făcu de asemenea

o ultimă verificare a echipamentului care era scos din cameră.

Nu găsiră nici un pistol. Nici un tub de cartuş.

— Nu pricep, zise Abel, ultimul care ieşi. Şi trebuie să-l descopăr. Fratele meu va vrea să ştie... Domnilor, vă dau depline puteri.

O să-i spun colonelului Spring că atât el, cât şi întreaga unitate de pază să se pună la dispoziţia d-voastră în tot ceea ce are legătură cu această chestiune. Aruncă o privire la sticla pe care o avea în mână şi buzele i se subţiară. Nu vă faceţi probleme despre Judah. O 6ă am grijă să nu mai aibă nici o ocazie de a face cuiva vreun rău.

Ieşi afară şi Ellery verifică uşa să vadă dacă era încuiată, apoi se întoarse spre Inspector.

— Inspectore Queen, presupun că...

— Foarte nostim, zise tatăl cu amărăciune. Ce facem acum?

— Acum ne punem serios pe percheziţie, răspunse Ellery.

După patruzeci şi cinci de minute se pomeniră faţă în faţă la masa de lucru a lui Bendigo.

— Nu-i aici, zise Ellery.

— Imposibil, zise tatăl. Imposibil!

— Cum a fost împuşcat King? Din exteriorul acestei încăperi?

— Imposibil.

— Din interiorul ei?

— Imposibil!

— Imposibil, confirmă Ellery dând din cap. Imposibil din exterior şi imposibil din interior... În mod categoric în această cameră nu există nici un pistol.

Inspectorul tăcea.

După o clipă Ellery zise:

— Să ne percheziţionăm pe noi înşine.

— Ce?

— Fă-ţi percheziţie, Papa! Îşi făcu fiecare percheziţie. Se percheziţionară reciproc. Nici un pistol. Nici un tub.

Ellery îşi ridică piciorul drept şi-i trase o lovitură mesei de lucru a lui King.

— Hai să ieşim de-aici!

Trântiră uşa Camerei secrete şi Ellery o încercă pentru ultima oară. Era încuiată.

Colonelul Spring nu se vedea nicăieri. Evident, el prefera să-şi transfere autoritatea in absentia.

— Căpitane!

Comandantul pazei veni în grabă.

— Da, să trăiţi.

— Vreau nişte ceară roşie şi o lumânare.

— Da, să trăiţi.

Când i le aduse, Ellery aprinse lumânarea, topi nişte ceară şi acoperi cu un strat gros gaura cheii de la uşa de oţel. Aşteptă o clipă, apoi apăsă inelul cu sigiliul pe ceară exact în dreptul găurii cheii.

— Pune o strajă în faţa acestei uşi, zi şi noapte, în schimburi de trei ore. Sigiliul nu trebuie atins. Dacă-l găsesc rupt...

— Da, să trăiţi!

— Cred că există o cheie de rezervă de la Camera secretă, păstrată în corpul de gardă. Am nevoie de ea.

Se îndepărtară de uşă şi aşteptară să li se aducă cheia. La uşa Camerei secrete era deja postat un paznic.

— Celelalte două chei sunt la tine, Papa, nu-i aşa? Inspectorul încuviinţă din cap. Ellery îi înmână cea de a treia cheie. Inspectorul o băgă cu grijă într-unul din buzunarele pantalonilor.

— Ar fi bine să ne culcăm.

Inspectorul porni spre ascensor, dar se opri imediat şi se uită în urmă.

— Nu vii?

Ellery stătea unde îl lăsase tatăl său. Pe faţă i se vedea o expresie ciudată.

— Acum ce mai e? mârii Inspectorul şi se întoarse înapoi.

— Glonţul acela pe care Storm l-a extras din pieptul lui King, | zise Ellery încet. Ce calibru ai zice că este?

— Mic. Probabil 25.

— Da, zise Ellery. Şi pistolul lui Judah e 25.

— Oh, hai să ne culcăm. Inspectorul se întoarse să plece. Ellery îl apucă de braţ.

— Ştiu că e o aiureală, strigă el.

— Ellery... Începu taică-său.

— Mă duc să verific.

— Fir-ar să fie! Inspectorul îl urmă.

În faţa uşii lui Judah se găsea, de asemenea, un paznic, care salută, când cei doi Queen se apropiară.

— Cine te-a pus aici?, mormăi Inspectorul.

— Domnul Bendigo, să trăiţi. A dat ordinul personal.

— Judah Bendigo e în camera lui?

— Da, să trăiţi.

Ellery intră. Inspectorul trecu pe lângă el spre uşa dormitorului. Camera vibra de sforăituri. Inspectorul aprinse luminile. Judah dormea pe spate, cu gura deschisă. În cameră mirosea urât; îi fusese rău.

Inspectorul stinse luminile şi închise uşa.

— L-ai găsit?

Ellery îşi ţinea mâna pe micuţul Walther. Era pe masa de lucru, unde îl aruncase după ce Judah făcuse exhibiţiile cu asasinarea prin magie, la miezul nopţii.

— Şi acum? La ce te holbezi? Ellery arătă cu cealaltă mână.

Pe covor, în spatele mesei de lucru, zăcea un tub de cartuş.

Inspectorul se năpusti spre el. Scoase din buzunar unul din cartuşele neexplodate pe care Ellery le scosese din Walther-ul lui Judah înainte de miezul nopţii şi i le dăduse spre păstrare.

— E un tub de aceeaşi marcă de cartuş şi acelaşi calibru. Acelaşi!

— Nu l-a tras el, zise Ellery. N-a explodat niciodată. N-a sărit nici un tub din pistol când a umblat cu hocus-pocus. Îţi spun că pistolul era gol. Acesta e un truc, o parte din acelaşi truc.

— Ia să vedem pistolul!

Ellery i-l înmână lui taică-său. Inspectorul examina automatul german cu mâner de sidef încrustat şi cu ciobitura triunghiulară din colţul de jos. Dădu din cap.

— E curată nebunie, zise Ellery, dar ştii ce-o să facem înainte de a ne culca?

Inspectorul încuviinţă din cap fără nici o vlagă. Părăsiră camera în linişte, Inspectorul ducând pistolul, iar Ellery tubul. Inspectorul îşi pipăi încă o dată buzunarul de la piept, unde era umflătura făcută de plicul în care se găsea înfăşurat în vată glonţul extras din corpul lui King Bendigo.

La camera de gardă, Ellery îi zise ofiţerului comandant:

— Vreau o maşină rapidă cu şofer. Găsiţi-l pe specialistul în balistică, oricine ar fi şi oriunde s-ar găsi, chiar şi în pat, şi trimiteţi-l în zece minute la noi în laboratorul de balistică, oriunde o fi acesta!

N-au aflat niciodată numele specialistului în balistică. Şi nici nu şi-au putut aminti după aceea cum arăta. Chiar şi laboratorul în care şi-au petrecut episodul final al coşmarului a rămas pentru ei o amintire neclară. În următoarea oră şi jumătate, Inspectorul a remarcat că acesta era cel mai bun laborator de balistică pe care-l văzuse vreodată. Ulterior, a negat că ar fi spus asta, pe motivul că de fapt nu văzuse nimic. Ellery nu l-a putut contrazice, întrucât mecanismul memoriei sale părea să fi încetat a mai opera, precum şi întregul său sistem de funcţionare.

Şocul a fost prea mare. L-au urmărit pe specialistul în balistică cum lucrează asupra tubului, glonţului şi micuţului Walther – trăgând focuri comparative, spălând, tratând ou amoniac, mărind – Îl urmăreau furioşi, geloşi, plini de speranţă, atenţi să nu fie înşelaţi, presimţind încă o magie, fumând nervoşi, râzând chiar de absurditatea propriilor lor bufonerii.

Şocul a fost prea mare.

Au văzut ei înşişi rezultatele. N-a fost necesar ca specialistul în balistică

să le demonstreze ceea ce le-a demonstrat în cele mai tehnice detalii – semnele percuţiei, urmele extractorului şi ejectorului, semnele închizătorului. Acestea erau toate informaţiile despre tubul pe care-l găsiseră pe duşumeaua camerei de lucru a lui Judah. Au studiat comparativ la microscop glonţul care era să fie fatal faţă de glonţul martor, privind fără să-şi creadă ochilor imaginile suprapuse ale celor două gloanţe. Au insistat asupra coroborării fotografice şi specialistul în balistică a realizat-o în „fotografii în relief” arătând întreaga circumferinţă a glonţului într-o singură imagine. Au privit cu mare atenţie, au comparat şi au discutat, iar când totul s-a terminat, au fost puşi în faţa unei concluzii paralizante:

Glonţul pe care doctorul Storm îl extrăsese din pieptul lui King Bendigo fusese tras din pistolul neîncărcat cu care Judah Bendigo îşi ochise fratele prin doi pereţi impenetrabili şi printr-un spaţiu plin de bărbaţi voinici.

Era imposibil.

Totuşi acesta era adevărul.

XII.

A VENIT şi patru iulie.

În faţa Ministerului de Interne a avut loc o aşa-zisă ceremonie, cu steagul american înălţat alături de drapelul negru al lui Bendigo şi cu un scurt discurs rostit de Abel Bendigo. Aceasta s-a făcut însă în cinstea onorabilului James Walbridge Monahew, reprezentantul neoficial al Statelor Unite pe lângă Compania Bodigen – un gest de amabilitate, pe care o putere suverană îl face faţă de un guvern prieten. Au fost prezenţi Cleets din Marea Britanie şi Cassebeer din Franţa. După ceremonie a avut loc o petrecere în Camera de consiliu la care cei doi Queen nu au fost invitaţi. Au aflat mai târziu că s-a băut mult... În sănătatea lui King Bendigo, care era absent, a preşedintelui Statelor Unite, a regelui Angliei şi a preşedintelui Republicii Franceze, în această ordine.

Bendigo era încă în aripa spitalului de la Reşedinţă, păzit zi şi noapte. Buletinele ambigue anunţate de doctorul Storm dădeau impresia unei rapide însănătoşiri. În cinci iulie s-a anunţat că pacientul şade în capul oaselor. Totuşi, în afara soţiei şi a fratelui său Abel, nimeni nu avea voie să-l viziteze. Max'l nu era considerat vizitator; el nu părăsea niciodată salonul. Mânca acolo de trei ori pe zi şi dormea pe un pat de campanie lângă divinitatea lui.

Karla petrecea în spital cea mai mare parte din zi. Cei doi Queen nu o vedeau decât la cină, când sporovăia nefiresc de preocupată de orice altceva în afară de ceea ce îi interesa pe ei. Pe Abel îl vedeau rar; de când King zăcea neputincios în pat, primul ministru era foarte ocupat.

Judah era surpriza. În prima săptămână după tentativa de asasinat a fost ţinut sub pază în locuinţa sa, iar cele şase lăzi de coniac Segonzac din spatele

pianului au fost luate din ordinul lui Abel Bendigo. Totuşi Judah era mereu cherchelit. Apartamentul i-a fost percheziţionat în mod repetat şi, întâmplător, se găsea câte-o sticlă într-o ascunzătoare uşor de descoperit; paznicii l-au bănuit că încerca să le dea mereu satisfacţii. Sursa de aprovizionare n-a fost descoperită niciodată. Câteva zile acesta a fost un joc prin care Judah încerca să demonstreze, în felul lui sardonic, că-i place. După ce i s-a ridicat interdicţia de a nu părăsi apartamentul şi i s-a acordat libertatea de a umbla prin Reşedinţă, cu excepţia aripei în care se afla spitalul, toate încercările de a-l menţine treaz au fost abandonate. Ar fi fost nevoie de un general specialist în logistică la comanda unui corp de armată ca să descopere jumătate din ascunzătorile lui secrete.

Eliberarea lui Judah i-a mirat foarte mult pe cei doi Queen şi câteva zile s-au străduit să găsească o explicaţie. În cele din urmă au reuşit să-i întindă o cursă lui Abel. Era târziu noaptea când el intra în Reşedinţă ca să se culce.

— Vă spun cinstit, domnilor, că nu v-am evitat. N-am timp nici să respir de când King e la pat. Abel era mai cenuşiu decât de obicei şi umerii înguşti i se lăsaseră din cauza oboselii. Ce vă frământă?

— Foarte multe lucruri, zise Ellery, dar cel mai potrivit pentru început ar fi: de ce aţi dat ordin ca Judah să fie liber?

Abel oftă.

— Ar trebui să vă explic aceasta. Aveţi ceva împotrivă dacă ne aşezăm jos?... Una dintre problemele serioase care mă preocupă – poate cea mai serioasă – este de a păstra secret ceea ce s-a întâmplat în noaptea de douăzeci şi unu iunie. Aţi observat că domnul Monahew, Sir Cardigan şi Monsieur Cassebeer au impresia că King nu se simte bine din cauza gripei. Dacă s-ar afla că a fost victima unei tentative de omor, aproape reuşită, ar avea foarte serioase repercusiuni. În toată lumea. Afacerile noastre, domnilor, în mod obişnuit sunt foarte delicate şi atât de întinse încât – aşa cum remarca doar deunăzi un mare om de stat european – dacă l-am lăsa pe King Bendigo să stea în curent, lumea întreagă ar strănuta.

Abel zâmbi uşor, dar cei doi Queen rămaseră încruntaţi.

— Ce-are asta de-a face cu fratele d-voastră Judah? întrebă Inspectorul.

— Domnii din Statele Unite, Marea Britanie şi Franţa sunt isteţi. Dacă nu l-ar vedea câtva timp pe Judah, ar începe să facă speculaţii. Ar putea deduce... „boala” subită a lui King, dispariţia bruscă a lui Judah. Abel clătină din cap. E mai sigur aşa. Lui Judah îi este imposibil să ajungă la King. Este supravegheat îndeaproape fără să se observe.

O vreme cei doi Queen tăcură, apoi Inspectorul zise:

— Încă un lucru, domnule Bendigo. Am încercat să-l vedem pe pacientul doctorului Storm, dar nu ni se permite să ne apropiem de patul lui mai puţin de o sută de iarzi. Am vrea să-i punem câteva întrebări. Cum s-ar putea aranja să-l

vizităm?

— Doctorul Storm n-o să vă îngăduie. Zice că fratele meu este încă foarte bolnav.

— Am aflat că d-voastră îl vedeţi zilnic.

— Doar câteva minute. Ca să-l mai liniştesc cu privire la problemele care trebuie rezolvate; se frământă foarte mult. Asta-i tot, realmente.

— L-aţi întrebat ceva despre atentat?, zise Ellery domol.

— Bineînţeles. Nu mi-a fost de nici un folos, dar nu pot insista. Storm zice că trebuie ferit de emoţii.

— Dar probabil a zis ceva. A fost împuşcat în piept. Cum poţi fi împuşcat în piept din apropiere fără să vezi cine trage în tine?

Abel zise pe un ton serios:

— Este exact ceea ce l-am întrebat pe King, ştiind că este lucrul la care aţi vrea să vi se răspundă. El zice că nu-şi aminteşte nimic din ceea ce s-a întâmplat decât că s-a trezit în spital. Abel se ridică. Mai e ceva, domnilor?

— Da, răspunse Ellery. Cea mai importantă chestiune.

— Care?, întrebă Abel, puţin nervos.

— Ce facem noi aici?

Abel privi cu căutătura aceea inevitabilă şi indescifrabilă. Văzură cum i se netezesc trăsăturile ca sub un fier de călcat încins. Când vorbi, era primul ministru.

— V-am angajat ca să-mi confirmaţi propriile mele constatări referitoare la autorul scrisorilor. Aţi făcut-o. După aceea, v-am rugat să mai rămâneţi ca să mă ajutaţi într-o situaţie familială delicată, care încă nu e rezolvată.

— Doriţi să continuăm, domnule Bendigo? Pe faţa lui Ellery nu se putea citi nimic.

— Bineînţeles că vreau. Îndeosebi în următoarele săptămâni. Vom avea din nou pe cap problema lui Judah după ce lui King i se va: permite să părăsească patul. Nu-l pot ţine pe Judah sub cheie...

— De ce nu?, întrebă Inspectorul. O dată ce King se va pune pe picioare, nimeni nu va fi atent la ce veţi face cu Judah.

Primul ministru pieri. Abel se aşează jos din nou, clătinând din cap. Ochelarii scânteiară puţin.

— Nu vă aduc nici o vină. Probabil totul vi se pare straniu. Adevărul e că cel mai mult ne va da de furcă King, nu Judah. Contrar aşteptărilor mele, King nu vrea să permită ca Judah să fie ţinut sub cheie. Ştiţi, are şi el slăbiciunile lui. Una dintre ele este curajul dus până la nesăbuinţă. Alta este mândria exagerată. Potrivit codului lui King, punerea sub cheie a lui Judah ar constitui o înfrângere personală. Eu înţeleg aceasta. Mai sunt apoi relaţiile de familie... sunt sigur că nu trebuie să continui... Bineînţeles, rămâne problema cum a acţionat Judah. Aceasta mă nelinişteşte, domnule Queen, mă nelinişteşte foarte

mult. Şi King. Nu putem să-i dăm de capăt. Aţi făcut progrese?

Ellery îşi schimbă greutatea corpului pe celălalt picior.

— Nu prea poţi face progrese, domnule Bendigo, când eşti prins între o forţă irezistibilă şi un obiect imobil. Faptele demonstrează că atacul asupra fratelui dv. a fost o imposibilitate fizică... şi totuşi, iată că are o gaură de glonţ lângă inimă. Aţi avut timp să citiţi raportul nostru asupra testelor balistice?

— Incredibil, murmură Abel.

— Exact. De necrezut. Şi totuşi, nu există nici un motiv de îndoială. E un fapt demonstrat ştiinţific că glonţul extras din pieptul fratelui dv. a fost tras cu pistolul lui Judah, cu care ar fi fost imposibil să se tragă, în împrejurările date. După câte ştim, tatăl meu şi cu mine, aşa ceva e nou sub soare.

— Şi asta vă nelinişteşte. E firesc. Un om cu educaţia dv., cu talentele dv. excepţionale, domnule Queen... Nu-i nici o ofensă, Inspectore. Abel zâmbi. Dv. şi cu mine facem parte din aceeaşi categorie... mârţoage solide, bune. Dar pasul cailor de rasă... Clătină din cap în timp ce se ridică din nou. Continuaţi, domnule Queen! Eu ştiu că dacă cineva poate pricepe asta, dv. sunteţi acela.

Doar când uşa ascensorului personal al familiei Bendigo se închise după figura măruntă, faţa îngustă amabilă şi fruntea tulburător de înaltă ale lui Abel, cei doi Queen se surprinseră calculând rezultatele conversaţiei cu el. Suma totală era zero.

Ca de obicei, Abel nu răspunsese de fapt la nimic.

Abel le telefona în dimineaţa următoare când erau la micul dejun în apartamentul lor.

— M-am gândit aseară, când mă pregăteam de culcare, zise vocea nazală a lui Abel, la discuţia noastră, domnule Queen. Mi se pare că doctorul Storm este mult prea prudent. King se simte într-adevăr foarte bine şi nu văd nici un motiv de ce v-aţi bizui pe răspunsuri la întrebările dv. primite de la alţii când puteţi să le primiţi direct de la King. Am aranjat cu doctorul Storm ca dumneata şi Inspectorul să-mi vizitaţi fratele în dimineaţa aceasta la ora unsprezece. Storm vă acordă doar câteva minute...

— Asta-i tot ce vrem, zise Ellery repede. Vă mulţumim. Când puse însă receptorul în furcă, nu mai vorbi deloc repede. Abel a aranjat ca să-l vedem pe King în dimineaţa asta, Papa. E modul lui de a ne spune că ştie că am fost sceptici şi nemulţumiţi de ceea ce ne-a relatat cu privire la ce a zis King despre împuşcătură. Mă întreb ce înseamnă asta?

— Eu mă întreb ce înseamnă toate acestea.

Li se îngădui să intre în aripa unde era spitalul, fără să li se pună nici o întrebare, iar un paznic îi conduse până la uşa salonului lui King Bendigo. În timp ce mergeau pe frumosul coridor, îl întâlniră pe Imma-nuel Peabody. Avocatul tocmai ieşise din salonul regal cu o servietă sub braţ şi trecu grăbit pe lângă ei, încruntându-se şi făcându-le semn cu mâna.

— Iepurele alb, murmură Ellery. Oh, Dumnezeule Doamne, ce mult timp a trecut!

— Mă întreb, el unde a fost când Judah a făcut minunea, mormăi tatăl. Şi ce naiba o fi cărând în servieta aceea!

Fură apoi primiţi în audienţă de Maiestatea sa.

King arăta foarte bine, aşa după cum remarcase şi fratele său. Era mai slab şi mai palid, dar ochii negri îi erau la fel de vioi ca mai înainte, iar gesturile nu trădau aproape deloc vreun semn de slăbiciune.

Max'l mânca din nou nuci, într-un fotoliu lângă patul stăpânului. Doctorul Storm stătea, ca Napoleon, la o fereastră, cu spatele spre ei. Fără să se întoarcă spuse răstit:

— Cinci minute.

— Daţi-i drumul, zise King. Purta o pijama albă de mătase. Coroana de deasupra celor două globuri unite era brodată în fir de aur şi venea exact pe locul prin care trecuse glonţul.

— Prima întrebare, zise Inspectorul. Vă amintiţi când ceasul a bătut miezul nopţii, domnule Bendigo?

— Vag. Eram cufundat în ceea ce făceam, dar mi se pare că-mi amintesc bătăile.

— Toate douăsprezece?, întrebă Inspectorul.

— Nu ştiu.

— În momentul acela... când aţi auzit bătând miezul nopţii... şedeaţi la masa de lucru?

— Da.

— În ce poziţie, domnule Bendigo? Adică, dacă am lua muchia mesei ca linie de referinţă, şedeaţi cu faţa spre ea? Spre stânga? Spre dreapta? Cum?

— Cu faţa spre masă. Stăteam aplecat şi scriam.

— Privind în jos, desigur?

— Fireşte.

— Când aţi auzit împuşcătura...

— N-am auzit-o, inspectore Queen.

— Oh, înţeleg. N-a fost nici o împuşcătură?

— Deci aşa procedaţi? zise sec bărbatul din pat. Da, bineînţeles că a fost o împuşcătură!

— De ce spuneţi aceasta, domnule Bendigo?

— Probabil a fost. Gaura din pieptul meu nu este imaginară.

— N-aţi auzit împuşcătura. Aţi văzut ceva? O flacără? O mişcare bruscă? Chiar ceva ce nu puteţi identifica?

— N-am văzut nimic, Inspectore.

— Aţi simţit vreun miros neobişnuit?

— Nu.

— Într-un moment scriaţi, în următorul aţi fost inconştient. Aşa e, domnule Bendigo?

— Da... Queen. Dumneata n-ai deschis gura. Nu ai nici o întrebare de pus?

— Ba da, zise Ellery. Cum credeţi că s-a întâmplat, domnule Bendigo?

— Nu ştiu, zise King furios. Nu-i acesta domeniul dumitale?

— Nu-l stăpânesc prea bine. Faptele şi rezultatele sunt total contradictorii. Noi speram că vă veţi aminti ceva care să ne dea vreun indiciu referitor la ce s-a întâmplat. În mod normal, faptul că nu aţi auzit, nu aţi văzut sau nu v-a mirosit nimic în momentul în care aţi fost împuşcat ar putea pur şi simplu însemna că v-aţi pierdut imediat cunoştinţa din cauza unei răni aproape fatale. Doamna Bendigo, de asemenea, nu a auzit, nu a văzut, nu i-a mirosit nimic, şi dânsa nu a fost rănită... de fapt, a fost conştientă destul de mult timp, ca să vă vadă prăbuşindu-vă pe spate în scaun, cu o gaură în piept şi cu sângele curgând şi pătând cămaşa în jurul găurii făcute de glonţ. Aşa că declaraţia dv., domnule Bendigo, tinde doar să confirme pe a soţiei şi să mărească şi mai mult confuzia... E-n regulă, doctore, plecăm.

După patru săptămâni de la tentativa de asasinat a lui King Bendigo, Ellery luă o hotărâre care schimbă cursul cercetărilor şi deveni în cele din urmă o pistă ce putea duce la elucidarea cazului.

Amândoi erau într-una din maşinile Reşedinţei. Era o seară plăcută de vară şi plecaseră după cină ca să scape din labirintul în care erau prinşi ca într-o capcană şi din care cauză le pleznea capul de durere. Ellery conducea absent şi fu oarecum surprins când se pomeni ieşind din centura de camuflaj a pădurii care înconjura insula. Opri la marginea falezei şi întrerupse contactul. La picioarele lor se întindea portul Insulei Bendigo, cu nisipul scânteietor şi insectele bâzâind. În golful format din îmbrăţişarea braţelor portului se găsea un mare număr de vase, iar la intrarea îngustă a golfului se vedeau tunurile grele ale crucişătorului greu Bendigo, iahtul lui King Bendigo, aşezat travers pe pasă.

— Parcă au trecut zece ani de când Abel i-a spus şoferului să vireze scurt spre interiorul insulei în clipa când am zărit portul, remarcă Inspectorul după câteva momente. Mă întreb de ce nu ne mai urmăresc şi nu ne alungă de la instalaţiile secrete. Sunt săptămâni de când nu i-am mai văzut pe cei doi gemeni.

— Pe cine? Ellery pipăi maşinal Walther-ul din buzunar. Îl purta la el din noaptea de douăzeci şi unu iunie.

— Pe băieţii cu cămăşile colorate.

— Oh, sunt trimişi în misiune undeva în Statele Unite.

— Acolo mi-ar plăcea şi mie să fiu. Sunt sătul până peste cap de toate astea, fiule, cu toate instrucţiunile de la Washington.

— Potrivit zvonurilor, King va ieşi din spital sâmbăta aceasta.

— Poate Judah o să facă vrăji asupra lui şi-o să-l transforme în aur sau altceva, zise Inspectorul plin de speranţă. Orice numai să facă ceva!

Tăcură o vreme îndelungată.

— Papa!

— Ce e, fiule?

— Eu plec de-aici.

— Şi eu, dacă mai ajung ziua aceea, zise tatăl mohorât. Se întoarse apoi spre Ellery şi-l privi. Ce faci?

— Plec.

— Când?

— Mâine dimineaţă.

— Îmi convine, zise repede Inspectorul. Pe legea mea. hai să ne întoarcem chiar acum şi să ne împachetăm lucrurile.

— Tu nu, Papa. Doar eu. Tu va trebui să rămâi.

— Asta-i o figură cât se poate de urâtă, exclamă tatăl. Care-i ideea?

— Păi...

— Ce trebuie să-ţi salvezi, reputaţia? Lăsându-mă pe mine aici? De ce trebuie să rămân eu? Adică de ce trebuie să rămân eu? În notele mele de spion am tot ce s-a putut obţine, iar punga de muşama îmi provoacă mereu mâncărimi la burtă. Tu nu ţi-ai atins scopul... ţine minte.

— Unul dintre noi trebuie să continue cercetările aici, Papa. Şi să-l supravegheze pe Judah. Eu trebuie să verific ceva.

Inspectorul se uită la el.

— Ai descoperit ceva?

— Nu, mormăi Ellery. Nu, n-am descoperit nimic. Am doar o bănuială, asta-i tot. Când n-ai nimic altceva de ce să te agăţi, o bănuială poate părea foarte satisfăcătoare.

După o clipă tatăl se lăsă pe spate şi privi ursuz spre luminile portului.

— Ei bine, transmite Broadway-ului salutările mele.

— Nu mă duc pe Broadway.

— Nu? Unde te duci?

— La Wrightsville.

— Wrightsville!

— M-am hotărât în după-amiaza aceasta în timp ce tu te bălăceai în piscină. Mă plimbam prin grădină şi l-am întâlnit întâmplător pe Judah care, la fel ca taurul Ferdinand, stătea întins sub un arbust, făcându-şi vânt cu o floare pe sub nas şi sorbind ghici-ce. Am stat mult de vorbă împreună. A fost neobişnuit de volubil.

— Ce au toate astea de-a face cu Wrightsville?

— Judah zice că acolo s-au născut el, King şi Abel.

— Tu glumeşti!

— El mi-a spus asta. Şi multe altele despre copilăria lor care să mă facă al naibii de curios.

— Acolo s-a născut băiatul năzdrăvan?

Ellery se răsuci pe scaun.

— Asta mi-a ridicat moralul, Papa. Tu ştii ce-a însemnat acest oraş pentru viaţa mea până nu de mult. Am ajuns puţin superstiţios când e vorba de el. Cred că e absurd... la urma urmei, cei trei fraţi Bendigo sunt americani prin naştere... s-au născut undeva în Statele Unite... şi vocea nazală a lui Abel nu putea proveni decât din nasul unuia din Noua Anglie. La aflarea acestei veşti referitoare la bătrânul meu Wrightsville m-a cuprins nerăbdarea. În momentul în care Judah a rostit cuvântul magic – el este un magician – am ştiut că va trebui să dau o fugă până acolo ca să iau legătura cu oraşul. Probabil secretul e îngropat acolo şi aşteaptă doar să fie scos la iveală. Aşa cum se întâmplă cu secretele din Wrightsville.

Ellery privi spre marea întunecată.

— Ce secret?, întrebă tatăl nerăbdător.

— Secretul. Ellery ridică din umeri. Secretul care-i face pe aceşti oameni să trăiască. Secretul care a determinat apariţia acestui caz, Papa. Nu mă mai obsedează aflarea răspunsului la cum a izbutit Judah să ne înşele. O să ajungem şi la asta la timpul cuvenit... În Wrightsville se află ceva ce aşteaptă să fie descoperit referitor la Kane, Abel şi Judah Bendigo şi care o să-mi restabilească respectul faţă de mine însumi. Simt aceasta în fiinţa mea şi, pe Dumnezeul meu, o să plec mâine dimineaţă acolo.

XIII.

ULTIMA FIINŢA pe care Ellery a văzut-o a fost tatăl său pe acoperişul turnului de observaţie, sub un steag Bendigo fluturând, făcân-du-i semne cu pălăria. Stevardul a tras ultimul stor negru, şi Insula Bendigo a dispărut. De data aceasta îi era indiferent. Nu se mai gândea la locuri, ci la oameni.

Marele trimotor a decolat.

Mai erau încă trei pasageri – tmmanuel Peabody, cu nelipsita lui servietă; un bărbat cu nas acvilin ce purta o cămaşă cu guler înalt răsfrânt şi cravată ou buline albastre; şi o femeie în vârstă, unguroaică după chip, cu degetele foarte pătate, purtând o pălărie pariziană caraghioasă. Peabody a intrat grăbit într-un compartiment, desfăcând pe drum curelele servietei şi nu a mai apărut până când avionul – cu storurile geamurilor din nou ridicate – a ocolit Gravely Point, ca să aterizeze la Aeroportul Naţional din Washington. Bătrâna cu pălărie a fumat încontinuu ţigări turceşti cu un port-ţigaret de aur lung şi a citit o revistă tot timpul călătoriei. Când a pus-o alături ca să mănânce de prânz, Ellery a

observat că nu era un exemplar din Vogue, ci o revistă de un înalt nivel tehnic şi ştiinţific în limba germană, publicată, după câte ştia el, la Lausanne. Bătrâna cu pălăria caraghioasă a încetat imediat să mai fie o bătrână cu pălărie caraghioasă şi a devenit – Ellery şi-a amintit trăsăturile acelea ungureşti – una din cele mai renumite cercetătoare din lume în domeniul chimiei. Pe bărbatul cu guler răsfrânt nu a reuşit să-l identifice şi nici nu a încercat să intre în vorbă cu el, deşi tot timpul călătoriei s-a temut nu cumva el sau bătrâna să încerce să-i vorbească. A răsunat uşurat când au părăsit avionul, împreună cu Peabody, la Washington.

Singurele persoane care-l preocupau erau fraţii Bendigo, îndeosebi Abel. Se gândea chiar că-l neglijase oarecum pe Abel şi nu-şi putea da seama exact de ce aceasta i se părea o serioasă scăpare din vedere. Pe tot parcursul acestor afaceri, atitudinea lui Abel se înscrisese în tradiţia marilor metode politice, un amestec încurcat de vorbe cinstite şi acţiuni incorecte. La fel ca bateriile camuflate de pe ţărmul Insulei Bendigo, Abel se pierdea pe propriul său fundal; la fel ca bateriile, el ascundea un potenţial puternic. Dar pentru ce acest potenţial?

Ellery revenea mereu la întrebarea pe care şi-o pusese de la început: De ce Abel îl angajase pe el în acest caz? Aceasta era o întrebare căreia nu i se putea da nici un răspuns, întocmai ca ghicitoarei cu pistolaşul cu care n-ar fi fost posibil să se tragă, dar cu care totuşi se trăsese.

Falca lui Ellery se mişcă. Exista un răspuns; tot ceea ce trebuia el să facă era să-l găsească şi, pe măsură ce avionul zbura spre nord, avea sentimentul ciudat că se apropia de răspuns exact cu viteza arătată de instrumentele de la bord.

Era pe la jumătatea după-amiezii când marele avion Bendigo, negru-auriu, îl lăsă pe Ellery la Aeroportul Wrightsville. Făcu semn cu mâna pilotului şi copilotului şi urcă în grabă scările clădirii administraţiei, târându-şi valiza.

În faţa clădirii se găsea un şofer de taxi pe care nu-l cunoştea, un flăcăiandru cu o şapcă elegantă şi obrajii ca bujorul. Maşina era nouă, de culoare galbenă-deschisă, cu dungi negre şi albe şi un ceas de kilometraj.

S-au dus trăsurile de altădată din Wrightsville, limuzinele negre Chevvy şi Ford pline de praf, cu hărţi care indicau zonele unde o călătorie costa jumătate de dolar sau şaptezeci şi cinci de cenţi, şi şoferi ca Ed Hotchkiss, care i se adresa lui John F. Wright cu numele de botez şi Whitey Pedersen, care începuse să închirieze din nou trăsuri, când apa din fântâna de piatră a monumentului Jezreel Wright din Scuar (care era rotund) adăpa de fapt caii de la trăsurile fermierilor ce veneau la oraş, în loc să fie folosită pentru muşcate, ca acum, de către doamnele din comitetul „Păstraţi oraşul Wrightsville frumos” al Clubului pentru progresul civic.

— Unde?, întrebă flăcăiandrul cu un zâmbet.

Aeroportul Wrightsville e situat în valea care se întinde de la nord spre vest între Muntele Twin Hills – Bald şi colinele de la poalele măreţilor Mahoganies. North Hill Drive * duce aproape spre sud; apoi urcă spre sud-est până la capătul estic al lui Hill Drive şi cel de vest al lui Twin-Hill-in-the-Beechees. Hill Drive nu trebuie confundat cu North Hill Drive, unde îşi au proprietăţile „noii" milionari. „Hill Drive" este cartierul rezidenţial adevărat, aici locuiesc familiile nobile care datează din secolul al optsprezecelea... Wrigth, Bluefield, Livingstone, Granjon, F. Henry Minikin. Twin-Hill-in-the-Beechees este cel mai nou şi „prosper" cartier al oraşului (nu cel mai elegant; Skytop Road care dă spre Bald Mountain, mai spre nord, este cel mai elegant). E plin de case moderne, frumoase şi strălucitoare construite de oameni de afaceri înstăriţi, ca familia MacLean („Dune MacLean – Băuturi Fine", în Scuarul de lângă Hollis Hotel; Dune este proprietarul hotelului), oameni care n-au putut intra în nici una din proprietăţile de pe Hill Drive în ciuda banilor din seifurile lui Hallam Luck de la Societatea de credit public. Şi să nu credeţi că familia MacLean şi ceilalţi ca ea nu ştiu aceasta; dar nici măcar nu încearcă!

— Hotelul Hollis, zise Ellery, lăsându-se pe spate. Simpla pronunţare a numelui îl făcu să se simtă ca acasă.

Ellery a tras la Hotelul Hollis şi când l-a părăsit după şaisprezece zile a plătit 122, 25 dolari, din care, 80 pentru chiria camerei. Spălatul lenjeriei şi călcatul au costat cel mai mult. A mâncat o dată în sufrageria principală, dar a renunţat apoi, deoarece era plină de gălăgia doamnelor din tot soiul de comitete de organizare şi a oamenilor de afaceri.

High Village nu se schimbase mult. Singura diferenţă în Scuar era că Magazinul Bluefield, în partea de nord unde coboară Upper Dade din North Hill Drive, dispăruse, fiind înlocuit cu o frumuseţe de magazin pe a cărui firmă nouă-nouţă, luminată purpuriu cu neon, scria Ultimele noutăţi în domeniul televizoarelor. Mai erau şi alte schimbări, minore faţă de aceasta, îndeosebi pe Wright Street, care fusese totdeauna un „loc mort" pentru afaceri.

Fuseseră şi decese în ultimii ani... Andy Birobatyan de la florăria din clădirea meseriaşilor de pe Strada Washington se afla printre cei decedaţi şi Ellery s-a întristat când a aflat. Florăria pe care Andy o înjghebase cu un singur braţ (pe celălalt îl pierduse în Pădurea Argonne în 1918) era acum în ambele mâini ale fiului său Avdo care, după cum se vorbea, nu se descurca nici pe jumătate cum se descurcase tatăl lui. Ellery era înclinat să nu creadă întru totul acest zvon, întrucât Avdo fugise cu Virgie Poffenberger, fiica doctorului Emil Poffenberger, o întâmplare cu totul neplăcută, ruinându-i socrului său poziţia socială, făcându-l să-şi dea „demisia" de la Clubul proprietarilor de pământ şi după aceea să-şi vândă cabinetul dentar şi să se mute la Boston. Mama Upham de la Casa Upham murise din cauza unui atac de apoplexie şi pensiunea sa de tip revoluţionar fusese vândută Sindicatului Providenţa, ceea ce a determinat

un boicot din partea D.A.R. * şi o serie de articole violente în ziarul Record.

Ellery şi-a petrecut prima seară şi ziua următoare făcând de toate: şi-a vizitat vechii prieteni, şi-a salutat cunoştinţele, a hoinărit pe străzi cunoscute; s-a pus la curent cu bârfa şi în general s-a distrat. Doar după treizeci şi şase de ore de şedere în Wrightsville şi-a dat seama de ce se simţea atât de bine şi aceasta nu pentru simplul motiv că revedea locul care-i amintea de trecut, ci pentru că scăpase de un loc pe care îl detesta, numit Insula Bendigo, cu gardurile electrificate, cu puzderia de paznici, poliţişti cu chipuri inexpresive, funcţionari robotizaţi şi aerul acela molatic şi ciudat de viciat. Aici era Wrightsville, erau Statele Unite, unde oamenii trăiau, munceau şi mureau într-o atmosferă de independenţă şi decenţă şi omul nu avea niciodată vreun motiv să privească în urmă peste umăr. Aerul acesta, chiar dacă nu era curat, putea fi respirat.

Atmosfera aceasta îl făcea pe Ellery deosebit de curios cu privire la familia Bendigo.

În a doua dimineaţă de la sosire s-a apucat serios de treabă. Scopul său era să obţină date biografice despre King Bendigo şi fraţii săi Abel şi Judah, îndeosebi despre King, dacă era posibil de când fuseseră zămisliţi.

A consultat registrele oraşului, s-a interesat la persoane pe care nu le cunoştea, a petrecut ore întregi în arhiva ziarului Record din Wrightsville şi în sala de studii a Bibliotecii Carnegie din strada State. A închiriat o maşină de la garajul lui Homer Firadlay de pe strada Blum din Low Village şi a făcut câteva drumuri până la... Slooum Township, Fy-field, Connhaven, chiar până la mica localitate Fidelity, în al cărei cimitir părăginit trebuia să-l caute pe un bătrân gropar. O dată a mers cu avionul la Maine.

„Deosebit de folositor a fost Francis „Spec” O'Bannon, care mai era încă în Wrightsville şi conducea ziarul „Record” al Malvinei Brentiss (Malvina, eterna Rosalind Russel, care s-a retras din ziaristică după ce s-a căsătorit cu O'Bannon, păstrându-şi însă numele de fată. O'Bannon a aprovizionat din abundenţă cu burbon arhiva ziarului „Record” cât timp Ellery a făcut cercetări acolo. Bineînţeles l-a văzut şi pe şeful poliţiei, Dakin, care începuse să semene mai mult cu mumia lui Abe Lincoln decât cu Abe Lincoln; Hermione Wright, care nu fusese niciodată mai strălucitoare; Emmeline Dupre, strigătoare la licitaţia publică a oraşului, care a sporovăit o întreagă după-amiază; şi multe alte persoane.

Ellery a stat aici două săptămâni bune, adunând datele şi punându-le la punct; confruntând mărturiile, stabilind faptele, corelându-le cu evenimentele mondiale şi, în cele din urmă, aranjându-le într-o ordine cronologică aproximativă. La sfârşit, a avut o imagine a celui mai vârstnic dintre băieţii Bendigo şi a fraţilor săi care, cu tot caracterul ei caleidoscopic, îi prezenta cu o brutalitate fotografică.

Extrase din notele lui E.Q.

DR. PIERCE MINIKIN:

(Dr. Pierce Minikin are 86 de ani şi e pensionar. Semiinvalid, e îngrijit de Miz Baker, văduva bătrânului Phinny, cel mai bun ziarist pe care l-a avut şi îl va avea vreodată ziarul „Record”. Dr. Pierce este fratele bunicului lui F. Henry Minikin, dar cele două ramuri nu întreţin relaţii de mai bine de o generaţie. Dr. Minikin are un venit foarte mic de pe o proprietate situată în partea de jos a oraşului. El locuieşte încă în casa colonială Minikin de pe şoseaua Minikin între străzile Lincoln şi Slocuom, o casă dărăpănată, nezugrăvită de multă vreme etc. Construită în 1743, casa e vârâtă între Remiza pompierilor voluntari şi garajul Slocum, curtea din- spate dând spre depozitul de cherestea Van Horn. Bătrânul e un tip arţăgos cu privire glacială şi limbă ascuţită. Deşi din punct de vedere fizic e slab, are o minte foarte vioaie. Am avut câteva întâlniri extraordinare).

„King” Bendigo? Prietene dragă, l-am cunoscut pe acest mare om când era socotit pleavă de către tatăl lui. Eu i-am adus pe lume pe toţi cei trei fraţi Bendigo. Din câte am auzit despre ei, datorez lumii scuze...

Tatăl lui? Păi, nu cred că-şi aminteşte careva din Wrightsville de Bill Bendigo în afară de câţiva bătrâni ca mine. Bill mi-a plăcut mult. Bineînţeles, nu era o persoană respectabilă – nu venea dintr-o familie ilustră, nu mergea la biserică, era un tip turbulent – dar pe mine asta nu mă deranja, mie îmi plăcea ca pacienţii să fie duri şi pacientele să le vină de hac, haha! Bill era dur. Era mare băutor, mare mâncău un patron aspru – era antreprenor, el a construit blocul acela de locuinţe de pe strada Congresului lângă Marshes pe care vor să-l demoleze – şi mare afemeiat. Băieţii de la barul Hollis îi ziceau Bill Turbatul. Ţi-aş putea spune multe poveşti despre...

Păi, nu, nu pot spune că ştiu. Nu, nu italian, asta-i din partea mamei. Habar n-am cum au ajuns să se numească Bendigo, ştiu doar că cei din familia lui Wild Bill erau anglo-saxoni. Au venit din Anglia cam prin 1850.

Era un bărbat voinic, înalt de şase picioare şi trei inci, lat în spate de un iard şi avea o pereche de mâini de putea îndoi o rangă cu ele. El era cel mai bun la lupte pe terenul Green. Green? Asta înainte ca terenul să fi fost numit Memorial Park. Băieţii mergeau acolo sâmbăta după-amiază şi se luau la trântă. Nimeni nu l-a învins pe Bill Bendigo. Veneau tineri din tot ţinutul ca să-şi încerce puterile.

Era chipeş împieliţatul de Bill... avea ochi albaştri şi păr negru cârlionţat. Pieptul îi era de asemenea plin de păr. Dacă nu ştiai că e englez, ai fi zis că este irlandez...

Partea sentimentală. Păi, nu ştiam toate secretele lui Bill. Când însă s-a îndrăgostit, a făcut-o cu trup şi suflet. Adora pământul pe unde călca Dusolina. Era o fetişcană dintr-o familie italiană care locuia în Low Village.

Pentru nimic în lume nu-mi pot aminti numele ei de fată. Ba da, îmi amintesc. Cantini, ăsta era. Tatăl ei fusese revizor de cale ferată, omorât în 91 de un tren expres. Nu, în '92. A lăsat în urma lui o familie mare şi o nevastă fanatică religioasă. Dusolina – Bill îi zicea Lena – s-a îndrăgostit la fel de tare de Bill şi au trebuit să fugă împreună, întrucât doamna Cantini a ameninţat-o cu moartea dacă se va căsători cu un protestant. Oricum Dusolina a făcut-o; au fost cununaţi de Orrin Loyd, el era secretarul primăriei înaintea lui Amos Bluefield. Orrin Loyd a fost fratele lui Israel Loyd, proprietarul depozitului de cherestea pe-atunci... bunicul lui Frank Loyd care a fost proprietarul ziarului Record până acum câţiva ani... Unde am rămas?

Da. Ei bine, eu am fost doctorul familiei Bendigo şi când Dusolina a rămas însărcinată am avut grijă de ea. A avut o naştere grea şi după câteva zile a murit. Copilul a fost un băiat voinic, îmi amintesc foarte clar, cântărea treisprezece livre. Acesta a fost primul fiu al lui Bill... marele om al dumitale. Moartea micuţei Dusolina l-a afectat foarte mult pe Bill, el lua totul în serios. Slavă Domnului că nu m-a socotit pe mine vinovat, altfel m-ar fi ologit. A dat vina pe copil. De necrezut, nu-i aşa? Zicea despre copil că e un asasin din naştere! Bill a considerat că singurul nume potrivit pentru un asasin din naştere este Cain, ca acela din Biblie. Mi-a cerut să-i înregistrez copilul în registrele primăriei sub numele de Cain. A fost singurul copil din viaţa mea cu acest nume pe care l-am ajutat să vină pe lume. Asta s-a întâmplat în 1897, tinere dragă, acum cincizeci şi patru de ani şi îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri...

SARA HINCHLEY

(De la Junction Hinchleys. Infirmieră diplomată. Domnişoara Sara suferă de artrită şi a început să se senilizeze. Am întâlnit-o în Căminul de bătrâni Connhaven, un aşezământ particular, unde trăieşte. O întreţine nepotul ei, Lyman Hinchley, agentul de asigurări al oraşului Wrightsville. A fost infirmieră de zi a Jessicăi Fox în timpul bolii sale fatale în anul 1932).

E adevărat, domnule, Nellie Hinchley a fost mama mea. A murit în... În... nu-mi amintesc. În afară de fratele meu Will – acesta a fost tatăl nepotului meu Lyman – şi de mine, nici unul din copiii mamei mele n-au trăit. A avut şapte şi toţi au murit în pruncie. Eram foarte săraci şi mama făcea pe doica. A avut totdeauna mult lapte şi după ce pierdea un copil...

V-a vorbit doctorul Minikin despre asta? Desigur, a alăptat mulţi copii...Oh, acela! Să văd, acum... Soţia domnului Bendigo a murit după ce i-a născut primul copil... da... şi mama i-a alăptat pruncul un an. Avea un nume ciudat... nu-mi amintesc... Dânsa zicea că e cel mai năzdrăvan copil din câţi alăptase. Îi sugea viaţa din ea. Cum se numea?... Cain? Cain... Păi, aşa poate.

Nu mă mai ajută memoria ca altădată... Cred că mama a încetat să-l mai alăpteze când domnul Bendigo s-a recăsătorit. Sau asta s-a întâmplat cu copilul lui Newbold?

ADELAIDE PEAGUE:

(Una din primele învăţătoare ale lui Cain. Are acum 71 de ani, e pensionară şi-i face menajul lui Miliard Peague, vărul ei primar, de la atelierul de lăcătuşerie din Crasstown şi Foaming. E energică şi foarte ageră la minte, cu un maxilar ca un brăzdar.)

Bineînţeles, domnule Queen. Eu nu sunt una dintre acelea care fac plecăciuni şi uită ce s-a întâmplat doar pentru că un elev de-al meu a ajuns faimos, deşi sincer vorbind nu ştiu pentru ce e faimos, doar dacă e vorba despre ceva asemănător cu felul lui de-a fi fost.

Nu, nu şcoala de pe Piney Road unde a predat Elizabeth Schoon-maker. Cea la care am predat eu mai există încă, deşi localul nu mai e folosit pentru şcoală, ci ca sediu al P AR...

Era un copil imposibil. Pe vremea aceea aveam primele patru clase în aceeaşi sală. Băieţii erau neastâmpăraţi şi dacă o învăţătoare nu umbla înarmată cu o linie serioasă, nu rezista un trimestru... Cain Bendigo era cel mai rău, cel mai rău. El era capul tuturor răutăţilor şi unele din lucrurile pe care le făcea pur şi simplu nu le pot repeta. Sunt sigură că-şi aminteşte de mine. Sau articulaţiile degetelor lui...

Da, cred că numele lui are ceva de-a face cu firea lui, deşi eu nu fac parte dintre oamenii moderni care explică totul prin psihologie. Nu-i plăcea deloc să-l solicite să răspundă, dacă stau să mă gândesc. probabil, pentru că trebuia să-i pronunţ numele. Ai mai auzit vreodată aşa ceva? Era tare mult luat în râs pentru că îl chema Cain şi de fiecare dată când unul dintre băieţi râdea de el se ajungea la pumni. Era mare şi puternic pentru vârsta lui şi se încaieră cât ai bate din palme. În cei patru ani cât i-am fost învăţătoare, i-a bătut pe toţi afurisiţii de băieţi ca de altfel şi pe câteva fete! Nu exista nici un dram de cavalerism în copilul acela...

Oh, până la urmă i-a făcut să înceteze cu batjocura. Spre sfârşitul clasei a patra... când l-a luat Opal Marbery, slavă Domnului! – ea-i moartă de mulţi ani – spre sfârşit, cum zic, cât încă se mai încaieră, băieţii nu se mai legau de numele lui. El şi cu mine însă am rămas învrăjbiţi până la sfârşitul sfârşitului. Totdeauna am socotit că felul lui de a se purta era foarte incorect. La urma urmei, ce eram eu vinovată că pe el îl chema Cain, nu-i aşa? Trebuia să-i spun cumva împieliţatului...

URIAH SCOTT (U. S.) WHEELER:

(68 de ani, directorul Şcolii de artilerie din Fyfield. Înrudit cu familiile

Wheeler din HiU Drive. Sna referit într-ama la eroul familiei sale, Murdoch Wheeler, ultimul veteran al G. A. R. din Wrightsville, care a murit în 1939, ca şi cum acesta ar fi fost însuşi generalul Grant. Uriah i-a fost profesor lui Cain la Şcoala de artilerie în 1911, când Cain avea 14 ani).

Dimpotrivă, dragă domnule Queen, eu consider aceasta o onoare. Mi-am îngăduit totdeauna să mă laud cu contribuţia mea la formarea caracterului şi implicit a destinului domnului Bendigo. Deşi locuiesc în Fyfield de când am venit să predau la Şcoala de artilerie în 1908, foarte tânăr pe atunci, am rămas cu o slăbiciune pentru oraşul meu natal şi domnul Bendigo este fără îndoială unul dintre cei mai importanţi cetăţeni în viaţă din Wrightsville. Era într-adevăr timpul să apară cineva ca dumneavoastră, care să ofere posterităţii date referitoare la tinereţea lui printre oamenii umili, cum suntem noi...

Da, desigur, în legătură cu numele său. Un caracter excelent! Tatăl lui l-a înscris la Şcoala de artilerie sub numele de Cain Bendigo – C-a-i-n – un nume neplăcut pe seama căruia se pot face glume proaste la adresa unei viitoare personalităţi, aşa cum am auzit că ar fi, haha! Făceam şi noi glume pe seama lui în aula facultăţii, dar foarte curând el a schimbat totul. Era un simplu băiat, domnule, într-o şcoală în care disciplina a fost totdeauna predicată şi practicată ca o virtute cardinală. Ruda mea, Murdoch Wheeler, care a adus servicii deosebite ţării în timpul Războiului civil obişnuia să zică...

El personal şi-a schimbat numele! Chiar aşa. Intr-o zi s-a dus la serviciul administrativ şi a cerut să i se schimbe ortografierea numelui în registrul şcolii din C-a-i-n în K-ann-e. Începuse deja, la unele discipline, să-şi scrie pe lucrări primul nume după ortografia revizuită. A fost consemnat în cazarmă trei zile pentru ton şi atitudine lipsite de respect. Când s-a reîntors la ore, s-a dus imediat la serviciul administrativ şi şi-a repetat cererea... aş putea zice, pe acelaşi ton, haha! De data aceasta a fost pedepsit mai sever. Cu toate acestea, de îndată ce a fost eliberat, s-a înfiinţat din nou acolo. A fost chemat tatăl lui la Fyfield. Auzind ceea ce se întâmplase, domnul Bendingo senior a interzis autorităţilor şcolare să schimbe ortografia numelui fiului său. Băiatul a ascultat în tăcere. Când însă a venit la ora mea, chiar în ziua aceea, prima lui acţiune a fost să-şi semneze lucrarea de control cu K-a-n-e Bendigo. A fost o problemă destul de serioasă pentru noi!... şi trebuie să recunosc n-am rezolvat-o niciodată. Nu şi-a mai scris deloc numele C-a-i-n, după câte îmi amintesc. Când a absolvit şi a văzut că pe diplomă era scris numele C-a-i-n – înţelegeţi că şcoala nu putea face nimic – s-a dus la biroul directorului Estey, şi-a rupt diploma în patru sub nasul acestuia, a azvârlit bucăţile pe masa de lucru şi a ieşit afară!...

CAIAPHAS TRUSLOW:

(Secretar al primăriei. Aphas i-a urmat lui Amos Blureld secretar după

moartea bătrânului Bluefield în ajunul zilei lui Columb[6]).

În 1940, Aphas a fost de ajutor întru totul).

Da, domnule Queen, e aici. William M. Bendigo şi Ellen „FosâwB Wentvoorth, 2 iunie, 1898. Tatăl meu l-a cunoscut bine pe domnul Bendigo. Ellen Wentworth a fost sora bătrânului Arthur Wentworth, care a fost avocatul tatălui lui John F. Wright. Familia Wentworth una dintre familiile cu adevărat vechi. Acum sunt toţi morţi...

Păi, da, cu excepţia celor doi fraţi Bendigo, mai tineri, şi ei nu contează, nu-i aşa?...

Cât priveşte această căsătorie, ea a fost cea de-a doua a domnului Bendigo. Prima a fost...

Au fost cununaţi în prima biserică independentă din Strada West Livesey. Motivul pentru care ştiu aceasta este că am cântat în cor la ceremonie. După câte am auzit, Ellen Wentworth a insistat să se cunune religios tocmai fiindcă familia ei era împotriva căsătoriei. Pentru vremea aceea a fost un act foarte curajos pentru o fată. N-a participat nimeni... n-a fost nimeni în biserică, nici măcar familia ei! Ba nu, a fost cineva... Nellie Hinchley, care ţinea în poală primul băiat al domnului Bendigo, de la prima sa soţie...

Pe vremea aceea era pastor bătrânul domn Blancbard – e mort de patruzeci şi doi de ani – şi a fost aşa de agitat că a încurcat serviciul divin. Domnul Bendigo s-a supărat atât de tare pe bietul domn Blanchard că s-a umflat de două ori pe cât era, ca să se abţină... şi nouă copiilor ni se părea cât un uriaş!...

DR. PIERCE MINIKIN:

...am asistat şi la naşterea celui de-al doilea băiat. De data aceasta mama a fost alta şi se numea Ellen Wentworth. Nu era frumoasă ca Dusolina. Dusolina era minionă, brunetă, cu ochi negri mari şi o faţă ca un poem. Ellen era blondă cu ochi albaştri şi cam slabă... părea oarecum anemică. Dar avea educaţie fata. Şi bani, bineînţeles. I-a fost dat lui Bill Bendigo să o câştige. Mulţi băieţi din familii bune din Wrightsville au încercat să o cucerească pe Ellen, ea însă voia dragoste. Şi cred că a găsit-o, haha!...

Oh, Bill a fost înnebunit şi a doua oară. Nu fiindcă mama copilului a murit, deşi Ellen n-a fost niciodată prea puternică şi curând după naştere s-a îmbolnăvit de inimă, ajungând semiinvalidă în câţiva ani, ci fiindcă vroia ca al doilea copil să fie fată. Şi al naibii să fiu dacă copilul nu l-a păcălit şi de data asta! A fost din nou băiat. Lui Bill nu i-a trecut supărarea niciodată. Dacă pe tânărul Cain l-a urât pentru că şi-a ucis mama, pentru cel de-al doilea băiat n-a avut decât dispreţ. Nu valora pentru el nici cât o ceapă degerată. Cred că în

[6] Ziua de 12 oct. sărbătorită în unele state ale Statelor Unite în cinstea descoperirii Americii de către Columb şi debarcării pe uscat la 12 octombrie 1492.

zilele de azi un om ca Bill ar trebui trimis la un psihiatru. Pe-atunci tot ce puteai face era să-i tragi o bătaie, dar Bill era prea mare. Îţi spun că am fost îngrozit când a venit la mine şi mi-a zis: „Doctore Pierce, nevastă-mea a născut o mică secătură care şi-a petrecut nouă luni în pântecul ei, făcându-şi planuri cum să mă înşele şi pentru un asemenea copil nu există decât un nume. Du-te la Orrin Lloyd, secretarul primăriei, şi declară-l sub numele de Judas Bendigo”. Ţi-o spun, tinere, am fost îngrozit. Am zis că eu nu voi face aşa ceva şi că dacă vrea să-şi hulească propriul lui copil n-are decât s-o facă el singur. Şi a făcut-o. Bill Bendigo avea un straniu simţ al umorului şi cel mai cumplit era când se înfuria...

Nu ştiu cum s-a împăcat cu Ellen. Oricum, ea a aflat destul de repede că în casa Bill Bendigo era un singur stăpân. Bineînţeles, când eşti bolnav de inimă... M-am întrebat adesea ce s-o fi ales de al doilea copil. Imaginează-ţi să pui numele de Judas unui băiat!...

MILLICENT BROOKS CHALANSKI

(69 de ani, mătuşa lui Brooks, directorul hotelului Hollis. Căsătorită cu Harry Chalanski din Low Village. Chalanski a fost un imigrant polonez pe care Millicent Brooks l-a învăţat limba engleză, s-a îndrăgostit de el şi l-a ajutat să urmeze facultatea. Fiul lor este tânărul Jud-son Chalanski care i-a urmat lui Phil Hendrix ca procuror al ţinutului Wright, când Hendrix a intrat în Congres. Căsătoria lor a fost una din cele mai fericite mezalianţe din Wrightsville!)

Nu, n-o să-i spun Judas. I-am fost învăţătoare bietului copil, din timp în timp, vreme de patru ani, când Adelaide Peague şi cu mine ne schimbam la clasele mici, în şcoala veche de pe Ridge Road. Ni se strângea inima când îl vedeam. Era un băieţel slăbuţ cu ochi foarte frumoşi, care te pătrundeau. Unul din cei mai liniştiţi copii pe care i-am avut vreodată şi cum nu se poate mai bun. Ochii îi erau totdeauna trişti şi nu mă mir. Vroia să se joace cu ceilalţi copii, grozav de mult vroia, dar totdeauna se găsea câte unul să se ia de el. Eram convinsă că o făceau din cauza numelui pe care-l avea. Ceilalţi copii nu-l lăsau niciodată să şi-l uite. Dumneata ştii cât de răi pot fi copiii. Îl vedeam cât se făcea de mic de fiecare dată când pe terenul de joc i se arunca în faţă numele acela odios; se făcea mic şi dispărea. Nu se bătea cum se băteau ceilalţi băieţi. Când i se reproşa cu dispreţ că e „trădător” şi „laş”, pălea la faţă şi pleca. Fratele său Cain, care era mai mare decât el, se bătea în locul lui şi tot Cain îl apăra de băieţii de la şcoala parohială când aceştia se întorceau acasă de la şcoală.

...I-am spus odată tatălui său ce cred eu despre un om care-şi botează copilul cu un asemenea nume. Era şi mama copilului de faţă, şedea înfofolită într-o pătură, dar n-a scos nici o vorbă. Domnul Bendigo a râs, apoi mi-a zis: „Numele lui e Judas şi Judas o să rămână”. Am văzut faţa doamnei Bendigo şi

am înţeles totul. A doua zi, în timpul recreaţiei, l-am luat pe băiat la o parte şi i-am zis: „Ai vrea să ai un alt nume?” I s-a luminat faţa ca un pom de Crăciun. „Oh, da!”, a strigat. Apoi însă faţa i s-a întristat. „Dar tata n-o să mă lase”. „Tatăl tău nu trebuie să ştie nimic despre asta”, am zis. „Oricum, nu trebuie să-l schimbăm mult, doar o singură literă, aşa că, dacă o să vadă noul nume pe carnetul de note sau pe altceva, o să creadă că e pur şi simplu o greşeală. De acum înainte, dragul meu, vom renunţa la s şi în locul lui punem h, şi te vei numi Judah Bendigo. Ştii ce înseamnă Judah? Cineva care e preamărit. E un nume frumos şi totodată faimos, din Biblie. Copilul era atât de copleşit că nu putea vorbi. M-a privit cu ochi mari, trişti, apoi buzele au început să-i tremure şi, înainte să-mi dau seama, m-am pomenit cu el în braţe, suspinând...

Celorlalţi copii nu le-a trebuit mult ca să se obişnuiască cu noul nume. Doar un trimestru. Eu îl chemam pe noul nume cât puteam mai des. În anul următor toţi îi spuneau Judah, chiar şi fratele lui, Cain. Nu ştiu cum a reacţionat domnul Bendigo şi nici nu mi-a păsat. Pe vremea aceea îi mergeau prost afacerile, nevastă-sa era bolnavă... cred' că era prea ocupat ca să-i acorde vreo importanţă acestui fapt...

DR. PIERCE MINIKIN:

Ia să vedem. S-a recăsătorit în '98... al doilea băiat s-a născut în '99, ceea ce înseamnă că e cu doi ani mai tânăr decât Cain Bendigo. Al treilea băiat s-a născut la cinci ani după cel de-al doilea, deci cam prin 1904. Dumnezeule, Abel are patruzeci şi şapte de ani!...

Nu ştiu, nu pot spune, presupun doar. După părerea mea al treilea a fost un accident. Îmi amintesc că-l prevenisem pe Bill cu privire la sănătatea soţiei, sfătuindu-l să nu forţeze lucrurile, dar cum era el...

Nu, nu ştiu de ce pe-al treilea l-a numit Abel. Îmi închipuiam că va continua şirul numelor din Biblie. Îmi amintesc că nici Abel nu l-a interesat mai mult decât ceilalţi doi. N-a avut de-a face cu nici unul. Lui Ellen îi era tot mai rău şi de la o vreme se văicărea întruna, or, copiii numai de aşa ceva nu aveau nevoie. Adevărul e că băieţii lui Bendigo au crescut fără dragoste sau afecţiune şi ceea ce li s-a întâmplat nu mă surprinde deloc, tinere, indiferent de ce-ar fi...

MARTHA E. COOLYE:

(67 de ani, directoarea liceului din Wrightsville).

Nu sunt chiar atât de bătrână, domnule Queen. Eram foarte, foarte tânără când i-am fost profesoară lui Cain Bendigo în clasele superioare...

Nu era deloc studios. Nu cred că şi-a vârât vreodată nasul în vreo carte. Aceasta în mod sigur cât timp i-am fost profesoară. Nu-mi pot da seama cum băiatul acesta a ajuns...

Superioritatea lui Cain consta în violenţă. Dacă în timpul pauzei se

producea vreo încăierare puteai fi sigur că Bendigo Cain era nelipsit din grămadă. Dacă o fereastră era spartă, primul bănuit de ispravă era Cain. Dacă o fată venea cu ochii înlăcrimaţi, arătându-ţi o codiţă murdară de cerneală, ştiai dinainte cine i-o băgase în călimară. Dacă în timpul orei scriai ceva pe tablă şi te trezeai cu o lovitură în spate, te întorceai spre banca lui Cain ca să vezi cine a tras boabe de mazăre cu ţeava...

El era primul la toate, în afară, bineînţeles, de învăţătură. Era căpetenia celor mai răi băieţi din şcoală. Mereu trebuia să-l târăsc după mine la biroul doamnei Brindsley ca să-i pună la punct...

Atletism? Pe vremea aceea, în clasele primare, nu se făcea atletism în mod organizat, aşa cum se face astăzi. Cât timp i-am fost eu profesoară exista o probă atletică în care nu-l depăşea nimeni – Chiulul. Era campionul şcolii, domnule Queen!...

CHARLES G. EVINS:

(Directorul Y.M.C.A. din Wrightsville)

Tatăl meu, George Evins, a fost inspectorul şcolar al oraşului între anii 1900 şi 1917, însărcinat cu depistarea elevilor care lipsesc nemotivat de la şcoală. Nu l-a uitat niciodată pe Cain Bendigo. Îi zicea „cel mai bun client al meu”. Pe fraţii Bendigo îi numea „Cei trei muşchetari”, ceea ce era caraghios, deoarece Abel, cel mai mic, nu avea decât şapte ani când Cain a absolvit şcoala primară. Îmi amintesc cum Cain îi lua pe Judah şi pe Abel după terminarea orelor şi împreună umblau brambura prin împrejurimi, un lucru neobişnuit pentru un elev din clasa a opta... noi am absolvit împreună. De obicei, noi băieţii mari ne debarasam de pici, tratându-i cu picioare în fund. Cain era primul care-i trata în felul acesta, în afară de cazul când era vorba de frăţiorul lui, Abel. S-a bătut foarte mult pentru Judah şi Abel. Cred că aceasta era o modalitate de-a lui Cain de-a se răzbuna pe tatăl său. Îl ura pe tatăl său din tot sufletul şi ceea ce tatăl său ura, el îndrăgea. Bineînţeles, Cain îi ducea de nas pe băieţii mai mici, dar ei nu se supărau. Pentru Judah şi Abel el era Dumnezeu şi orice ar fi spus însemna...

M-am întrebat adesea cum a evoluat Cain Bendigo. Ştiu că e considerat multimilionar, dar pe mine mă interesează evoluţia lui ca om. Ca băiat era plin de contradicţii.

Ziarul Record din WRIGHTSVILLE, 20 iulie, 1911:

(În 1911 ziarul Record apărea doar o dată pe săptămână, joia).

Oraşul Wringhtsville a vuit săptămână aceasta datorită unui act de eroism făcut de un băiat în vârstă de 14 ani.

Cain Bendigo, fiul cel mai mare al lui William M. Bendigo, bine cunoscutul antreprenor din High Village, şi-a riscat viaţa sâmbăta trecută, pentru a-l salva

de la înec pe fratele său Abel, în vârstă de 7 ani, în timp ce, împreună cu celălalt frate al lor, Judah, în vârstă de 12 ani, hoinăreau prin pădurea Twin Hills.

Potrivit relatărilor tânărului erou, cei trei merseseră la viitoarea de la baza Cascadei Granjon, „piscina” preferată a tinerilor din Wrights viile. Băiatul de 7 ani, care nu ştia să înoate, şedea pe marginea „piscinei” privindu-şi fraţii, când, nu ştie cum, a căzut în apă, s-a lovit de o stâncă ascuţită şi inconştient a fost dus de curentul rapid spre pragurile de la poalele cascadei. Cain, care era în momentul acela pe mal, l-a văzut pe micul Abel dus vijelios de valuri. Demonstrând o rară prezenţă de spirit pentru un băiat de 14 ani, Cain nu a încercat să înoate după Abel. A luat-o la goană de-a lungul malului şi s-a aruncat în apă ca să prindă trupul fratelui său care venea năvalnic spre el. În ciuda apei învolburate şi luptându-se cu puternicul curent, Cain a reuşit sa ajungă la mal cu băieţelul unde, deşi el însuşi epuizat, nu s-a lăsat până nu l-a readus la viaţă.

După aceea Cain şi Judah au coborât cu Abel în braţe pe Drumul Indienilor până în Strada Shingle, unde cei trei băieţi au fost luaţi de către fermierul Ivor Crossby, care mergea cu căruţa la Hill Valley. Domnul Crossby i-a adus pe băieţi în oraş, unde Abel a primit îngrijiri medicale de la doctorul Pierce Minikin din Strada Minikin, medicul familiei Bendigo. Doctorul Minikin a apreciat în mod deosebit faptul că tânărul Cain a reuşit să-l readucă la viaţă pe fratele său. La puţină vreme după aceea Abel a fost dus acasă, puţin mai slăbit în urma celor întâmplate.

În iunie, Cain Bendigo a absolvit şcoala primară de pe Ridge Road...

SAMUEL R. LIVINGSTON:

(84 de ani, cel mai în vârstă politician din Wrightsville. Faţă bisericească şi toată viaţa o putere în politica locală. În 1911 era în al şaselea an ca prim membru al municipalităţii.)

Medalia a fost comandată la o casă din Boston şi primită după o lună. Ceremonia a avut loc pe treptele primăriei. A venit toată suflarea... a fost ca la 4 iulie. S-au adunat pe terenul de întruniri şi s-au revărsat până în Scuar. Bineînţeles, am ales sămbăta pentru că băiatul merita, într-adevăr merita...

Cain Bendigo stătea drept ca un soldat când i-am prins medalia pe piept. Mulţimea a cerut un discurs, pe care l-am considerat destul de nepotrivit pentru un băiat de patrusprezece ani, dar care nu l-a tulburat câtuşi de puţin. A zis că mulţumeşte celor din Wrightsville pentru medalie, dar că după părerea lui nu o merita... oricine ar fi procedat la fel. Asta i-a dat gata pe orăşeni, ţi-o spun eu, şi atunci mi-am zis: „Sam Livingston, băiatul ăsta ajunge departe”. Şi într-adevăr a ajuns!...

Ziarul Record din WRIGHTSVILLE, 17 august, 1911:

...După cum urmează: Un ceas Waltham de buzunar fără capac cu 24 de pietre, din partea lui Curtis Manadnock, bijutier în High Vilge. O uniformă completă pentru colegiu oferită de magazinul de îmbrăcăminte Gowdy Son, din Scuar. O rachetă de tenis Wright Ditson din partea magazinului universal New York. Un set de zece volume din Istoria Războiului Civil în imagini, ediţia comemorativă a semicentenarului, recent publicată de către The Review of Reviews Co., din New York, oferită cu felicitări de librăria Marcus Aikin din Aleea Jezreel. Anunţul Cofetăriei Upham de pe strada Washington din High Village, că timp de o lună va oferi tânărului erou câte o banană zilnic, a fost salutat cu veselie şi entuziasm. O bicicletă Iver Johnson a fost oferită cu felicitări de...

(Din dosarele Şcolii de artilerie din Fyfield, 1911)

COPIE

ŞCOALA DE ARTILERIE DIN FYFIELD

15 august, 1911.

Domnul Cain Bendigo Wrightsville

Îmi face o deosebită plăcere să vă informez că, întrucât aţi dat dovadă de deosebite calităţi bărbăteşti necesare înscrierii în Şcoala de artilerie din Fyfield, consiliul profesoral v-a acordat, în cadrul unei şedinţe speciale, o bursă şcolară integrală pe timp de patru ani, intrând în vigoare la deschiderea anului şcolar, luna viitoare.

Dacă vreţi să vă prezentaţi împreună cu părintele sau tutorele, în cursul săptămânii de înscriere, între 8 – 15 septembrie, cu adeverinţă că aţi absolvit şcoala primară conform prevederilor legale ale statului, vă vom înscrie imediat la şcoala de artilerie.

Cu cele mai calde urări de bine,

Al d-voastră, (Semnat) Melrose F. Estey Director

MFE/DV

BEN DANZIG

(54 de ani. proprietarul bibliotecii de împrumut şi diverse).

În perioada aceea, până la începerea şcolii de artilerie, Cain Bendigo a fost vedeta oraşului. Îmi amintesc cum îl asaltau fetele, iar noi băieţii, care absolvisem o dată cu el şcoala primară şi urma să ne înscriem la liceul din Wrightsville, eram oarecum geloşi. Era însă cineva în oraş care ar fi umblat în mâini şi în genunchi şi i-ar fi lins tălpile pantofilor lui Cain dacă l-ar fi lăsat, şi acesta era fratele lui, Abel. N-am văzut niciodată o asemenea idolatrizare. Copilul acela se ţinea peste tot de Cain, ca un căţeluş...

Judah? Păi...

EMMELINE DUPRE:

(52 de ani, cunoscută ca strigătoare la licitaţia publică a oraşului. Predă ore de dans şi artă dramatică tinerelor vlăstare ale familiilor înstărite din Hill).

Unde a fost Judah în timpul accidentului? El de ce nu a dat nici un ajutor ca să-l salveze pe Abel? Acestea erau întrebările arzătoare la ordinea zilei. Era un băiat în clasa noastră – eu eram în aceeaşi clasă cu Judah, aşa că pot discuta această problemă în cunoştinţă de cauză – care se numea Eddie Weevil şi, după câte îmi amintesc, era cam pramatie, n-a trecut multă vreme şi a fost văzut în strada Polly şi în alte locuri deocheate; el zicea că văzuse cum s-au petrecut lucrurile şi, în definitiv, chiar şi un mincinos înveterat poate spune uneori adevărul, nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Queen? Păi, Eddie spunea băieţilor din clasa a şaptea – asta după ce Cain plecase la Şcoala de artilerie – că el fusese în ziua aceea la Cascada Granjon şi că întâmplător fusese martor la accident. Eddie Weevil zicea că Judah nu făcuse nimic. Nici măcar nu încercase să facă. Un veritabil laş. Eddie zicea că Judah fusese mai aproape de Abel decât Cain şi că l-ar fi putut scoate cu uşurinţă din apă dacă ar fi avut doar pe jumătate curajul unei marmote, dar el o luase la fugă şi plângea ca un copil lăsând totul pe seama lui Cain Bendigo...

Păi, da, a fost întrebat, dar a zis că n-a vrut să vorbească atunci, pentru că nu vroia să-l pună pe Judah Bendigo într-o situaţie penibilă. Bineînţeles, eu nu ştiu, e posibil ca Weevil să fi inventat întreaga poveste, ca să facă pe interesantul, dar situaţia a fost ciudată, nu credeţi că Judah n-a zis o vorbă despre contribuţia lui la salvarea lui Abel, cum de altfel n-a zis nici Cain?

REVERENDUL ALAN BRINDSLEY:

(52 de ani, paroh al primei biserici autonome din strada West Livesey).

În clasa a şaptea am stat lângă Judah Bendigo. Cred că eram singurul băiat din clasă în care Judah avea încredere. Nu vorbea mult despre sine, nici măcar cu mine. Ştiu că timp de câteva luni după accident a suferit îngrozitor. Se răspândise zvonul că se speriase atât de tare încât, în loc să ajute la salvarea fratelui său, el o luase la fugă. Chiar dacă acesta ar fi fost adevărul, era necinstit să consideri laş un băiat de doisprezece ani, ca şi cum vitejia fizică ar fi cea mai grozavă calitate. Nu toţi oamenii au stofă de eroi, domnule Queen, şi nu cred că ar fi un lucru bun dacă ar fi aşa. Judah era un băiat deosebit de inteligent şi sensibil, stigmatizat de la naştere cu cel mai blestemat nume ce se poate da unui copil, adică Judas...

S-a ajuns la o situaţie pe care n-o mai puteam suporta. Unii băieţi au început să-i zică „laş” în faţă, să-şi bată joc de el în faţa fetelor, să-l aţâţe la bătaie, să-l provoace la întreceri de „înot”... vă puteţi imagina. Judah pur şi simplu îşi lăsa capul în jos. Nu răspundea niciodată.

Nu a întors nici unuia loviturile primite. Il rugam adesea să plece cu mine,

dar el rămănea pe loc până ceilalţi terminau şi doar atunci le întorcea spatele. De-abia acum îmi dau seama ce curaj mare şi adevărat trebuia să fi avut pentru aceasta...

DOCTORUL PIERCE MINIKIN:

Ca băiat, Judah era ceea ce astăzi unii ar numi masochist. Îi făcea plăcere să fie pedepsit...

În cele din urmă lucrurile s-au domolit. Aş zice că situaţia aceasta a durat vreo şase luni, apoi totul a fost dat uitării. De către ceilalţi, sunt sigur, în afară de Judah. Sunt convins că şi astăzi îşi aminteşte de acea Golgotă. Ziceţi că l-aţi văzut recent. E melancolic? Mai e încă însingurat? Ce i s-a întâmplat? Totdeauna am bănuit că Judah are ceva de Christ în el. Sunt sigur că atunci când va părăsi lumea o va lăsa puţin mai bună decât a găsit-o...

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 28 noiembrie 1912:

CELE PATRU ESEURI ALE LUI BENDIGO AU RIDICAT SCORUL LA 27 – 0.

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 12 iunie 1913:

da West

PUNCTUL înSCRIS DE BENDIGO ADUCE ÎNFRÂNGEREA ECHIPEI SLOCUM CU 6 – 5.

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 30 aprilie 1914:

ŞCOALA DE ARTILERIE CÂŞTIGA CONCURSUL DE ATLETISM CU 53 DE PUNCTE.

Marele Ben înscrie de 3 ori, ridicând scorul la 29 de puncte.

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 11 februarie 1915:

KANE BENDIGO îl FACE K. O. PE JETHROE în RUNDA A PATRA.

Vedeta Şcolii de artilerie câştigă titlul de campion la categoria mijlocie juniori al Statului Massachussetts.

„DOCTORUL” DOWD

(76 ani, şeful catedrei de atletism de la Şcoala de artilerie din Fyfiel între anii 1905 – 1938; pensionar, domiciliat acum în Bannock).

Kane Bendigo a fost cel mai bun şi complet atlet produs de Şcoala de artilerie în cei treizeci şi trei de ani cât am condus catedra de atletism a şcolii...

WHEELER, DIRECTORUL ŞCOLII DE ARTILERIE DE LA FYFIELD;

Sunt sigur, domnule Queen, că memoria nu mă poate lăsa într-atâta...

Sunt uimit. Dintr-o clasă de şaizeci şi trei de elevi a promovat al patruzeci şi nouălea! Aş fi putut jura că rezultatele ulterioare vor dovedi că era mai bun, mult mai bun. Bineînţeles, standardele scolastice ale Şcolii de artilerie au fost totdeauna extrem de riguroase...

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, iulie 1915:

SENATORUL HUNTER IA în CONSIDERARE PERSOANA NUMITA DE ORAŞUL WRIGHTSVILLE PENTRU ACADEMIA MILITARĂ A STATELOR UNITE.

Dacă va fi ales Kane Bendigo, el ar fi primul elev din Wrightsville al Academiei militare West Point, după Clarence T. Wright, de la 1878 încoace.

DOCTORUL PIERCE MINIKIN:

Îmi amintesc că s-au exercitat multe presiuni asupra lui Bob Hunter ca să-l numească pe băiat. Şi el vroia... ar fi fost o politică înţeleaptă, întrucât Bob n-a stat niciodată prea bine în ţinutul Wright. În cele din urmă însă, a trebuit să zică nu. Notele băiatului nu erau satisfăcătoare. Şi, după cum mi-a spus însuşi Bob, nu-l putea lăsa pe Bendigo să se prezinte la examenul de admitere, pentru că, dacă ar fi căzut, aceasta ar fi fost o adevărată ruşine pentru un senator. În anul acela i-a dat aprobarea unui băiat din Latham...

Kane s-a înfuriat, era nebun de furie. Mă găseam la familia Bendigo într-o vizită profesională la mama lui vitregă când a venit ştirea. Iţi spun că s-a întunecat la faţă. Modul în care şi-a manifestat practic dezamăgirea a fost destul de blând, m-am gândit eu, având în vedere cum arăta la faţă. I-a tras pisicii o lovitură cu piciorul de a trimis-o printr-un vitraliu lateral al vestibulului. Pisica nu şi-a mai revenit niciodată din lovitura primită, haha!...

WRIGHTSVILLE Record, 29 iulie 1915.

* FYFIELD

KANE BENDIGO VA URMA UNIVERSITATEA MERRIMAC DIN ACEASTĂ TOAMNĂ.

(Convorbire telefonică interurbană de la locuinţa sa din Leesburg. Valentine Fogg a fost antrenor de fotbal la Universitatea Merrimac din 1913 până în 1942, când a ieşit la pensie).

Nu m-am jenat niciodată s-o spun şi nu mă jenez nici acum. Kane Bendigo a făcut cunoscută Universitatea Merrimac în cadrul atletismului universitar. El a atins culmea, a fost tipul de atlet la care visează orice antrenor. A fost fără doar şi poate la fel de bun ca Jim Thorpe. Era bun la toate şi pe toate le făcea mai bine decât oricare altul. În cele două etape cât a jucat în selecţionata universităţii pe post de fundaş nu l-a întrecut nimeni. Juca baseball ca Frank Merriwell – sau era Dick? – oricum, oricare ar fi fost, el juca întocmai ca un supraom. În domeniul atletismului a stabilit recorduri care n-au fost încă doborâte. Era un boxer înnăscut şi nu s-a lăsat până nu a luat campionatul universităţii la categoria grea... şi dacă ar fi ajuns în anul al patrulea, eu aş fi pariat pe el pentru campionatul naţional. N-a fost niciodată învins de vreun luptător din cadrul universităţii şi zicea că aceasta i se datora tatălui său... singurul lucru, de altfel, pe care-l datora „bătrânului hain”. Dacă vreţi să cercetaţi, o să aflaţi că în 1918 revista Collier's îl considera ca fiind cel mai promiţător şi mai complet atlet al universităţilor din Statele Unite, cu toate

că pe vremea aceea era în armată...

E adevărat. A părăsit universitatea la mijlocul anului penultim, ca să se înroleze... cred că era în jurul Crăciunului din anul 1917...

WRIGHTSVILLE Record, 10 octombrie 1918:

KANE BENDIGO CÂŞTIGĂ CEA MAI ÎNALTA DISTINCŢIE MILITARĂ A NAŢIUNII.

Eroul de la Saint-Mihiel obţine medalia de onoare a Congresului.

WRIGHTSVILLE Record, 4 septembrie 1919

EROUL SĂRBĂTORIT; ANUNŢĂ PLANURI DE VIITOR

Kane Bendigo, eroul din ultimul război care a primit medalia de onoare a Congresului, a fost întâmpinat cu urale la întoarcerea sa în oraşul natal după ce a fost demobilizat din armata Statelor Unite...

După sosire domnul Bendigo a acordat un interviu ziarului Record în exclusivitate. Întrebat cu privire la planurile de viitor, domnul Bendigo a răspuns: „Am primit tot felul de oferte să mă reîntorc la universitate şi mai multe oferte ca specialist în diferite domenii ale atletismului, dar am pus capăt acestor activităţi. Voi intra în afaceri, unde pot să câştig bani buni. Am văzut prea mulţi tineri murind în Franţa, ca să-mi mai irosesc viaţa pe fleacuri sau să lucrez pentru altcineva. Când tata a murit în accidentul acela pe şantierul de construcţii, anul trecut, a lăsat în urma lui o avere considerabilă. Cea mai mare parte este pe numele mamei mele vitrege, dar atât ea cât şi fraţii mei au acceptat să mă ocup eu de bani şi eu ştiu ce să fac cu ei. O să fac afaceri de unul singur. Am ceva precis conturat...”

Extrase din E.Q.'S Digest.

Între ianuarie 1920 şi noiembrie 1923 K. B. a dat faliment de patru ori. A intrat în industria de echipament sportiv din Wrightsville, încercând în acelaşi timp să conducă întreprinderea de construcţii a tatălui său. Rezultatul: Ambele au dat faliment. Următoarea sa afacere a constat în preluarea unei fabrici care produce containere metalice. Cu aceasta a întrecut măsura, declarându-se falit în ianuarie 1922, după un an şi ceva. După aceea a negociat o afacere prin care prelua atelierul mecanic din Low Village unde se produceau maşini uşoare. În noiembrie 1923 s-a terminat şi cu aceasta. Hiba lui principală, după câte mi-am putut da seama, părea să fie lăcomia: totdeauna muşca mai mult decât putea mesteca. Făcea mereu planuri grandioase, se întindea mai mult decât îi era pătura şi dădea chix. Ceea ce avea într-adevăr, cum reiese din date, era talentul de a-i fermeca într-o aşa măsură pe oamenii neînduplecaţi şi cu bani din Noua Anglie că deveneau generoşi.

Remarcaţi paralela istorică: Cam pe vremea când King Bendigo era lefter şi discreditat, aparent falit absolut, un bărbat din Germania pe nume Hitler

zăcea rănit în închisoare în urma eşecului ambiţiosului său marş asupra Miinchen-ului. Amândoi erau la nadirul carierei lor...

Abel fusese un elev strălucit şi la 17 septembrie 1921 a intrat la Harvard ca bursier. A părăsit Universitatea la sfârşitul anului al treilea (iunie 1924). Reţineţi că între noiembrie 1923 şi iunie 1924, Kane îşi lingea rănile comerciale. Totuşi nu era cu totul inactiv, revenise la vechea lui practică a farmecului. Cred că revenise, deoarece atunci când Abel a părăsit Harvard-ul, ca să colaboreze cu el în Wrightsville, Kane iniţia un nou proiect cu sprijinul financiar al unor bogătaşi ca: John F. Wright, Richard Glannis Senior, pe vremea aceea tânărul Diedrich Van Horn şi bătrâna doamnă Granjon. Kane a preluat o fabrică abandonată, la periferia oraşului şi s-a apucat să producă lăzi pentru cartuşe pentru marina militară. Abel l-a urmat...

În această perioadă, Judah studia muzica la Conservatorul din Paris...

Doamna Bendigo, mama lui Judah şi Abel, mama vitregă a lui Kane, a murit în 1925...

...a prosperat de la început. Mica uzină a devenit mare şi cea mare s-a transformat în două uzine. Extinderea s-a petrecut incredibil de rapid. Se pare că însuşirile native pentru afaceri ale lui Abel completau perfect farmecul, energia şi ambiţia nemărginită ale lui Kane. Au intrat din ce în ce mai adânc în domeniul armamentului. Cu cât se extindeau mai mult, cu atât mai mic devenea grupul care-i finanţase. Kane a cumpărat pe rând acţiunile celor care-l sprijiniseră la început. Compania se numea acum Trustul de armament Bendigo (la începutul anilor treizeci numele companiei a fost schimbat pe tăcute în Bodigen) şi Kane, după câte se părea, era hotărât să devină proprietar exclusiv de fapt şi de drept. Există motive să se creadă că Kane nu a obţinut controlul total fără luptă, întrucât profiturile şi dividendele începuseră să devină considerabile. Am stat de vorbă cu bătrânul judecător Martin, cu Samuel R. Livingston, unul din fiii lui Granjon, şi cu Wolfert Van Horn. Judecătorul îşi aminteşte doar vag despre lupta lui John F. Wright, iar Livingstotn n-a vrut să vorbească. Van Horn a fost evaziv, dar transparent. M-a convins că, Kane a exercitat presiuni asupra lor şi a folosit metode despre care victimele n-au vorbit niciodată din mândrie. Ţinând seama de reputaţia lui Wolfert Van Horn ca om de afaceri, aceasta demonstrează genialitate de cea mai proastă calitate...

În 1928 toţi participanţii străini erau excluşi, fraţii Bendigo deţinând toate acţiunile companiei de bază, care avea pe atunci în activitate şase uzine imense...

29 octombrie 1929 a fost momentul crucial. Kane Bendigo şi-a ridicat fabuloasa lui avere pe ruinele bursei de valori. La începutul lui octombrie îşi vânduse toate acţiunile la cota maximă, după ce cumpărase tot ce putuse la cotă minimă cu un aconto periculos. Crahul l-a făcut multimilionar. Nu se poate

stabili în mod exact cât a realizat; există motive să se creadă că profiturile s-au ridicat la sute de milioane de dolari. Acesta a fost începutul efectiv al imperiului Bendigo. Kane avea 32 de ani, Abel 25!

Au început să se extindă imediat. Au cumpărat o companie de armament foarte mare şi într-o succesiune rapidă altele mai mici. Acestea, plus ceea ce aveau deja, au devenit nucleul unei organizaţii gigantice atotcuprinzătoare, din care astăzi Trustul de armament Bendigo este doar o parte...

În vara anului 1930 fraţii Bendigo au părăsit oraşul Wrightsville care devenise pentru ei un fel de baltă pentru o balenă. Trebuiau să-şi găsească un loc unde să se poată mişca. Au construit un întreg oraş în sudul statului Illinois, un oraş industrial cu 100 000 de locuitori. Birourile principale erau în New York. Au început să-şi deschidă filiale în ţări străine...

Câteva din uzinele de început ale lui Bendigo, din Wrightsville, sunt încă în activitate, deşi dreptul de proprietate asupra lor este atât de încâlcit încât ar fi nevoie de o armată de experţi ca să lămurească lucrurile.

Nu există nici o dovadă că, Kane sau Abel Bendigo au mai călcat în Wrightsville din ziua aceea. Doctorul Minikin, care-şi aminteşte de vremurile vechi cu mult mai multă claritate decât de trecutul recent, „crede” că Judah a revenit singur în oraş pentru câteva zile pe la mijlocul anilor treizeci, dar eu n-am găsit pe nimeni care să-şi aducă aminte că l-a văzut, iar o verificare a registrelor de la hotelurile Hollis, Upham House şi Kelton a demonstrat că în perioada aceea numele lui nu a fost trecut în nici unul... Mormântul lui William M. Bendigo din micul cimitir Fidelity este neîngrijit, năpădit de buruieni, aproape distrus. Ellena Wentworth Bendigo e înmormântată pe parcela familiei Wentworth în cimitirul din Wrightsville...

22 iunie 1930: Guvernul din Bolivia este răsturnat. 22 – 27 august 1930: Idem guvernul peruvian. 6 septembrie 1930: Idem guvernul din Argentina. 24 octombrie 1930: Idem guvernul brazilian.

Informaţie: Intre ianuarie şi iunie 1930 toate uzinele aparţinând Trustului de armament Bodigen (anul în care s-a produs schimbarea numelui) lucrau în două schimburi. Vânzările se efectuau exclusiv în America de Sud.

Notă: E limpede, în lumina acestei dovezi şi a altora, că Bendigo a asigurat puterea explozivă care a aruncat în aer patru guverne sud-americane în decurs de cinci luni...

Notă: Nu Bendigo a determinat revoluţiile. El pur şi simplu le-a făcut posibile...

Notă: Evident, acestea erau lecţiile practice ale lui King Bendigo prin care îşi încerca muşchii. O problemă minoră... Într-una din insurecţii au fost doar 3000 de morţi...

2 ianuarie 1931: Republica Panama învinsă.

1 martie 1931: O a doua răsturnare a guvernului din Peru. 24 iulie 1931:

Cade regimul existent în Chile. 26 octombrie 1931: Idem în Paraguay.

3 decembrie 1931: Idem în Salvador.

Notă: Încă cinci teste de putere. Ceea ce s-ar putea numi dezvoltarea frumoasă a trupului, cu bicepşi şi piept care cresc rapid. Aceasta este însă numai activitatea sportivă, cu meciuri aranjate; acum se pregăteşte să intre în competiţii de prim ordin...

În 1932 asistăm la consolidare paşnică de perfecţionare şi extindere. Organizaţia este greoaie. Au loc concedieri de personal peste tot. Companiile fuzionează, finanţele sunt consolidate şi redistribuite, punctele slabe întărite, producţia raţionalizată şi noi industrii absorbite. Imperiul lui K. B. se înalţă cu o viteză uluitoare; în timpurile moderne există un singur precedent, dar nici acesta nu rezistă comparaţiei. Imperiul lui K. B. e un fel de plăsmuire industrială care nu ar putea fi imaginat în romane. Nimănui nu i-ar veni să creadă...

4 iunie, 1932: încă o revoluţie în Chile.

Aceasta se pare să fi fost rezultatul unei erori de calcul sau excesului de zel al vreunui intermediar grozav al Companiei. Lucrurile au fost remediate de...

30 ianuarie 1933: Adolf Hitler este numit Cancelarul Germaniei.

Faza de până acum a fost doar pregătitoare, acum începe cea atotcuprinzătoare.

Consider că am fost deosebit de norocos descoperindu-l pe căpitanul Mike Bellodgia. Renumitul pilot de cursă lungă a fost angajat de K. B. spre sfârşitul anului 1932. Avea o singură treabă... să zboare cu King Bendigo. A fost pilotul personal al lui King timp de aproape 13 ani... de fapt până puţin după terminarea celui de-al doilea război mondial, când Bendigo a fost convins că Bellodgia era prea bătrân ca să mai poată avea încredere în el.

Bellodgia e şi acum amărât din cauza aceasta, probabil motivul adevărat pentru care mi-a îngăduit să mă uit prin jurnalele sale de însemnări, deşi amândoi ne-am prefăcut că el crede povestea mea, că eu aş fi acolo în interesul posterităţii. Am zburat în statul Măine, unde locuieşte acum, şi am petrecut câteva zile cu el. Trebuie să recunosc că trăieşte foarte bine... Bendigo a fost generos cu el până la risipă, asigurându-l pentru tot restul vieţii din punct de vedere financiar. Bellodgia remarcă sec că merită această existenţă; zice că niciodată în 13 ani, cât a zburat cu Bendigo în toată lumea, n-a făcut nici o aterizare forţată şi n-a avut nici o defecţiune serioasă la motoare.

Jurnalele căpitanului Bellodgia nu sunt deloc jurnale de însemnări, ci mai degrabă jurnale de bord personale. Se pare că el nu-şi dă seama ce posedă şi eu nu l-am lămurit.

Prin juxtapunerea informaţiilor obţinute de la Bellodgia, referitoare la călătoriile lui Bendigo, a locurilor, datelor şi coincidenţelor cu evenimentele

istorice, a fost posibil să-l pun pe Bendigo, cu destulă precizie, în adevărata sa lumină între ascensiunea lui Hitler la putere în Germania şi sfârşitul celui de-al doilea război mondial...

În 1933, Reichstagul a acordat putere absolută lui Hitler. În ziua următoare, un ziar german, care fusese cel mai puternic organ de propagandă pro nazistă, a fost vândut unui neamţ. King Bendigo fusese proprietarul acestui ziar timp de doi ani. Concluzia este evidentă: Bendigo nu mai avea nevoie de ziar, o dată ce poziţia lui Hitler era sigură...

În 14 octombrie 1933, Germania părăseşte Liga Naţiunilor şi se retrage de la Conferinţa de dezarmare. În zilele de 12, 13, 14 octombrie ale aceluiaşi an Bendigo a fost la Berlin, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului în biroul Cancelarului. S-a întors la sediul său din New York în noaptea de 14 octombrie...

În 27 aprilie 1934 s-a semnat la Buenos Aires un pact împotriva războiului – asupra căruia se convenise anterior la Conferinţa pan-americană de la Montevideo – de către Statele Unite şi anumite ţări din America Centrală şi de Sud; Mexicul şi altele îl semnaseră la 10 octombrie 1933. Datele privitoare la călătoriile aeriene ale lui Bendigo în această perioadă sunt edificatoare: se triplaseră la număr. Uzinele de armament Bendigo, răspândite acum în America de Sud şi Europa, lucrau zi şi noatpe. Atunci, în cursul convorbirilor de pace şi al pactelor, Trustul de armament Bodigen desconsidera lumea.

În 15 iunie 1934 Senatul Statelor Unite a ratificat Convenţia de la Geneva pentru supravegherea comerţului cu arme, muniţie şi mijloace de război. Bendigo n-a fost deloc în Washington, D. C. În luna iunie 1934...

La 1 august 1934, a zburat la Berlin unde a rămas aproape trei săptămâni, până la 20 august. În timpul celor trei săptămâni a murit preşedintele Hidemburg, ceea ce a dus la concentrarea funcţiilor prezidenţiale şi ale cancelarului într-o singură funcţie, aceea de cancelar-conducător. Unul din primele acte ale Fuhrer-ului în noua sa calitate oficială a fost să-l decoreze pe Herr Kane Bendigo în cadrul unei ceremonii strict secrete. Bendigo a părăsit Berlinul a doua zi...

În 10 ianuarie 1935, Italia a reluat ostilităţile împotriva Etiopiei. Intre 1934 şi mijlocul lui 1936 Compania a efectuat transporturi uriaşe spre Italia...

În 16 martie 1936, Hitler a denunţat tratatul de la Versailles, a decretat serviciul militar obligatoriu în Germania şi a început să mărească armata germană. Doar înainte cu o lună Compania dobândise încă patru uzine uriaşe răspândite pe o arie largă. În martie 1935, acestea produceau la întreaga lor capacitate...

În 5 iunie 1936, Leon Blum, conducătorul Partidului socialist din Franţa, a format primul cabinet din Frontul popular. În decurs de 6 săptămâni a fost introdus un vast program de reforme sociale, inclusiv (în 17 iulie)

naţionalizarea industriei de armament. Bendigo a fost în mod frecvent în Franţa între sfârşitul lui iulie 1936 şi iunie 1937, când cabinetul lui Blum a fost forţat să demisioneze. Asocierea vizitelor lui Bendigo în Franţa cu date semnificative ca: zădărnicirea complotului revoluţionar al cagoularzilor împotriva Republicii, în luna noiembrie; căderea guvernului Chautemps în martie 1938; eşecul celui de-al doilea cabinet al lui Blum în lunile martie-aprilie 1938 şi instalarea cabinetului lui Edouard Daladier demonstrează că de la bun început Bendigo a acţionat pentru înfrângerea Frontului popular şi a programului său social şi de naţionalizare...

În 1937 japonezii au reluat ostilităţile în China. Hitler n-a mai recunoscut vina Germaniei pentru declanşarea războiului, Italia s-a retras din Ligă, războiul civil din Spania s-a dezlănţuit cu mai mare violenţă. Anul 1937 a fost cel mai bun an pentru Trustul de armament Bodigen...

În 11 martie 1938, trupele lui Hitler au trecut frontiera austriacă. În 29 – 30 septembrie 1938 a urmat Mimchen-ul. Domnul Kane Bendigo, omul neobosit, a fost „forţat” să dezerteze de la grijile împovărătoare ale afacerilor pentru „a se odihni”. El şi-a luat un concediu de o lună. Luna: septembrie 1938. Locul: Un mic hotel în Phaffenhofen. Phaffenhofen se află la vreo 50 de kilometri de München...

În martie 1939 s-a terminat războiul din Spania. În cadrul unei ceremonii secrete la Madrid, El Caudillo l-a decorat pe señor Kane Bendigo pentru motive nenumite...

Boemia şi Moravia... Memel... Lituania... Albania...

August 1939: Participarea lui Bendigo la evenimentele care au dus la revoluţia diplomatică ce a zguduit lumea, pactul germano-sovietic de neagresiune, rămâne obscură. Anumite părţi din jurnalele lui Bellodgia sunt deosebit de sugestive. E limpede şi unui copil că era în avantajul lui Bendigo să vadă puterea sovietică temporar neutralizată, ca Hitler să se simtă liber pentru a invada Polonia şi a risca declaraţii de război din partea britanicilor şi francezilor. La începutul lui august, K. B. a avut mai multe întrevederi cu Hitler şi von Ribbentrop şi există motive să se creadă că a avut o întâlnire cu Molotov sau a fost prezent la o conferinţă prezidată de acesta...

1 septembrie 1939: Polonia. În 3 septembrie primul-ministru Chamberlain a anunţat în Parlament că Marea Britanie se află în stare de război cu Germania: „Hitler poate fi oprit numai prin forţă”.

King Bendigo i-ar fi putut spune aceasta mai înainte lui Chamberlain...

Imaginea este precisă şi limpede, arătându-l pe acest om călărind pe valurile istoriei. Trebuie din nou scos în evidenţă faptul că Bendigo nu determină evenimentele, el se insinuează în mijlocul lor, schimbân-du-le direcţia spre scopurile lui.

Lui îi este indiferent dacă ajunge la putere un Hitler sau un Stalin; el a

făcut afaceri cu amândoi. Afacerile lui cu sovieticii au fost cu mult mai obscure decât cele cu naziştii, dar numai pentru că nu există date reale la îndemână. Fără îndoială aceste relaţii au fost importante şi pline de consecinţe.

Bendigo nu cunoaşte noţiunile de loialitate şi obligaţie morală. Pentru el patriotismul este o stratagemă, nu un ideal. Politica lui este fluidă; ea merge deodată în toate direcţiile...

Alte câteva fragmente din note

În bombardamentul efectuat asupra oraşului Rennes, în 1940, au fost ucise 4500 de persoane. Filantropul Bancroft Wells, conducătorul ce-şi propusese ca scop restaurarea istoricei catedrale. Domnul Bendigo să accepte funcţia de preşedinte onorific al unui comitet internaţional ce-şi propusese ca scop restaurarea istoricei catedrale. Domnul Bendigo a acceptat oferta printr-un discurs plin de indignare în care denunţa „practicile barbare ale duşmanilor civilizaţiei...”

În 10 mai 1941, Londra a suferit cel mai violent raid aerian din timpul războiului... s-au pierdut 1436 de vieţi omeneşti. King Bendigo a părăsit Londra în ziua de 9 mai cu avionul său personal. Speculaţie inevitabilă: A fost informat dinainte?

7 decembrie 1941: Căpitanul Bellodgia înregistrează un fapt rar. Pentru prima şi ultima oară de când era în slujba lui King Bendigo, Bellodgia a avut privilegiul de a-l vedea pe marele boss beat criţă. „Se bătea cu pumnii în piept ca Tarzan în filme... era de-a dreptul jenant şi oarecum nepotrivit, gândindu-mă că preşedintele Roosevelt tocmai anunţase atacul japonez asupra Pearl-Harbor-ului...”

Am fost curios să aflu – numai pentru a mă edifica asupra caracterului lui – În ce împrejurări a cunoscut-o, a peţit-o şi a luat-o de nevastă pe Karla. Perioada de patru zile în Paris, cât i-a făcut curte, mi-a oferit un indiciu, iar Karla îmi dăduse de înţeles că aceasta se petrecuse imediat după război. S-au întâlnit la Paris în 25 iulie 1946 şi s-au căsătorit în 29 iulie. În 29 iulie 1946 a început prima conferinţă de pace după cel de-al doilea război mondial... la Paris.

Cum s-ar zice, între două afaceri.

XIV.

INSPECTORUL ÎL ÎMBRĂŢIŞĂ plin de afecţiune.

— Credeam că n-o să te mai întorci, fiule.

— Papa...

— Aşteaptă până urcăm în maşină. Dinadins am venit cu ea până aici, ca să putem fi singuri câteva minute. După ce urcară în mica maşină de la

Reşedinţă, zise: Te-ascult.

— Mai întâi, cum se simte King?, întrebă Ellery.

— Nu mai stă la pat şi după câte văd parcă n-a avut niciodată nimic. Storrn nu-i dă voie să lucreze decât câteva ore pe zi, aşa că o ia încetişor, iar cea mai mare parte a timpului o petrece cu Karla. Ce ai aflat?

— Toată povestea. Tatăl său se încruntă.

— E grozav.

— Nu pari încântat!

— De ce aş fi? Pentru că ai aflat ce-au făcut în Wrightsville când erau copii? Cum ne ajută asta să scăpăm de pe afurisita asta de insulă?

— Am aflat totul despre tentativa de omor, zise Ellery. Ce este în spatele ei... şi, cred, ceea ce va urma.

Ellery porni maşina.

— Aşteaptă!, strigă tatăl.

— Ştii unde este King acum?

— Când am plecat, el, Karla şi Max stăteau întinşi la soare lângă piscina descoperită. Dar, Ellery...

— Atunci ar fi bine să ne grăbim.

— Ce ai de gând să faci?

— Mai întâi să caut ceva. Ceva ce nu sper să găsesc, mormăi Ellery.

Ellery zăbovi destul de mult timp în faţa Reşedinţei, ca să se asigure că perechea regală mai făcea încă plajă pe marginea piscinei. Nu se apropie de bazin; îi urmări doar cu privirea din spatele unui boschet, aşa că soţii Bendigo nu-şi dădură seama de prezenţa lui. Văzu trupul păros al lui Max şi capul ca o ghiulea zbenguindu-se în apă. Karla stătea întinsă pe o rogojină de plajă. Pielea ei, de obicei atât de albă, era acum roşie aurie, de parcă ar fi stat tot timpul la soare. King moţăia într-un şezlong. Era în pantaloni marinăreşti, fără cămaşă, şi pe pielea smeadă Ellery văzu cicatricea zbârlită a rănii care părea complet vindecată.

Luară ascensorul personal până la apartamentele familiei Bendigo.

Comandantul pazei salută, apoi îşi strânseră mâinile.

— Am auzit că o să vă întoarceţi şi că sunteţi aşteptat, domnule, înăuntru nu este decât domnul Judah.

— O să trec pe la dânsul peste câteva minute... Observ că sigiliul de la Camera secretă a fost rupt, domnule Căpitan.

— Da, să trăiţi, zise ofiţerul stingherit.

— L-a rupt King personal, Ellery. Era furios şi tot ce-am reuşit să facem a fost să-l convingem că oamenii aceştia nu aveau nici o vină, ci pur şi simplu executau nişte ordine. A trebuit să restitui boss-ului cheia.

Ellery ridică din umeri şi se duse direct la apartamentul lui King; tatăl său îl urmă nerăbdător.

— Cred că aici.

Intrară în camera unde era garderoba lui King.

— Închide uşa, Papa. Ellery privi în jur. Inspectorul închise uşa şi se rezemă de ea.

— Şi-acum?

— Acum facem inventarul, zise Ellery. Tu eşti atent să nu-mi scape vreun şifonier, sertar sau raft. Trebuie să facem o treabă serioasă. Se apropie de primul şifonier din stânga intrării şi-i deschise uşa. Costume... şi iar costume. Pentru dimineaţă, pentru după-amiază, seară, pentru ceremonii, pentru ocazii obişnuite, pentru cvasiceremonii...

— Trebuie să iau note?, întrebă tatăl.

— Note mentale... Şi aşa mai departe. Dar toate costumele. Următorul. Ellery deschise un alt şifonier şi îşi trecu mâna pe rafturi. Haine, pardesie, paltoane, mantale, paltoane îmblănite, haine de piele... Aici ce-o fi? Raionul de pălării. Pălării de pâslă, pălării eden, pălării tari, jobenuri de mătase, şepci pentru golf, şepci pentru vânătoare, pentru iaht etc.

— Ce om!

— Nu-i aşa?

— M-am referit la tine, zise tatăl.

— Ah, raionul de încălţăminte. De la piele de lac până la bocanci de vânătoare. Ai văzut vreodată aşa ceva? Halate de casă, halate de baie, tot soiul de halate... Şi raionul de echipament sportiv! Jachete de sport, jachete pentru tir, pantaloni marinăreşti, costum de ski, costume pentru sportul cu iahtul, costume de călărie, de gimnastică, pantaloni strimţi pentru lupte greco-romane, pantofi de tenis...

— I-a scăpat ceva?, întrebă Inspectorul. N-ar putea purta toate astea nici dacă ar ajunge atât de bătrân cum mă simt eu acum.

— Cămăşi, sute de cămăşi, pentru orice ocazii... Rufărie de corp, pijamale... poftim!... şosete... şi uită-te la cravatele astea!... Batiste... pulovere... fulare... mănuşi... de toate cu toptanul...

— Şi eu nu mai întineresc, mormăi Inspectorul.

— Curele, bretele, jartiere, ghetre, butoni de manşetă, butoni de guler, ace de cravată, agrafe de cravată, lanţuri de chei... şi portofele.

Papa, vrei să te uiţi în sertarul ăsta? Mă întreb din ce-o fi făcut ăsta? Dacă asta nu-i piele de elefant...

— Ai scăpat din vedere aceea, zise tatăl.

— Care? Oh... bastoanele. Nu crezi că sunt în jur de o sută, Papa? Şi dacă ăsta nu-i un baston scobit cu o lamă de sabie, să fiu al... Ia te uită. Încă unul la fel.

— Raftul cu umbrele.

— Şi sertarul de sub el. Galoşi. Şoşoni. Cizme până la şolduri... am lăsat

ceva neverificat? Ellery se duse la peretele unde stătea tatăl său şi apăsă pe un buton. O să ne convingem.

— Bănuiesc că tu ştii ce faci, fiule, zise tatăl oftând, pentru că eu habar n-am.

Se auzi o ciocănitură în uşă. Inspectorul se întoarse şi o deschise. În prag stătea un bărbat uscăţiv îmbrăcat în negru.

— Da, domnule? Vocea părea neobişnuită.

— Eşti valetul regelui? întrebă Ellery.

— Da, domnule. Trebuie să vă întreb, domnule...

— Ceea ce se găseşte în camera aceasta reprezintă întreaga garderobă a domnului Bendigo?

— Pe insula Bendigo... da, domnule. Domnule, această cameră este...

— Nu mai există vreun alt loc în incinta Reşedinţei sau în exteriorul ei unde îi sunt păstrate hainele personale?

— Pe insulă nu, domnule. O cameră-garderobă similară se găseşte la fiecare reşedinţă a domnului Bendigo în Illinois, una la Paris...

— Îţi mulţumesc, zise Ellery şi, când valetul mai zăbovi, adăugă: Asta-i tot. Valetul se retrase fără tragere de inimă.

— Asta-i tot ce vroiam să ştim, zise Ellery în timp ce se îndreptau spre apartamentul lui Judah Bendigo.

— Că King are cea mai mare garderobă personală pe partea aceasta a Căii lactee şi că toată se găseşte în această cameră.

— Da, că el are cea mai mare garderobă personală pe partea aceasta a Căii lactee cu o excepţie stranie, răspunse Ellery.

Inspectorul se opri brusc.

— Vrei să spui că există altcineva cu una mai mare?

— Vreau să spun că lipseşte ceva.

— Lipseşte ceva! De acolo?

— Papa, în camera aceea nu se găseşte ceea ce căutam eu. Nimic. Dar o să ne convingem.

Judah cânta la pian un preludiu de Bach. Pe pian se găseau o sticlă de Segonzac deschisă şi un pahar gol.

Când cei doi Queen intrară, Cămaşă-albastră se ridică de pe scaun, iar Cămaşă-brună se întoarse de la fereastră. Judah nu le acordă nici o atenţie. Un fapt oarecum deosebit, nu stătea adus de spate la pian, ci drept, cu pieptul scos în afară, capul dat pe spate, mişcându-şi mina de la încheietură în ritmuri frumoase de dans. Ochii deschişi priveau dincolo de corzi la o panoramă vizibilă doar pentru el. Pe frunte i se vedea o cută.

Ajunse la sfârşitul preludiului. Odată cu ultimul acord mâinile îi căzură, spatele şi pieptul i se lăsară, capul i se aplecă înainte, iar el se întinse după o sticlă de coniac.

— Ar trebui să cânţi mai des din Bach, zise Ellery.

Judah se întoarse surprins, sări în picioare şi le veni, grăbit şi plin de bucurie, în întâmpinare.

— Te-ai reîntors, exclamă el. Ţi-am simţit lipsa. Poate faci ceva în legătură cu aceşti doi barbari... Am stat de vorbă cu tatăl tău despre asta, dar pur şi simplu a rămas indiferent. Ştii ce vrea ăsta să cânt? Offenbach. Judah luă o sticlă şi paharul în mâini şi începu să-şi toarne coniac. Unde ai fost, Ellery? Nimeni n-a vrut să-mi spună.

— La Wrightsville.

Judah scăpă paharul jos. Sticla îi rămase în mână doar din instinct. Se uită prosteşte la covor.

Cămaşă-albastră începu să strângă cioburile.

— Wrightsville. Judah râse; un râs care semăna mai mult cu croncănitul unei ciori. Şi ce mai face dragul şi bătrânul Wrightsville?

— Judah, vreau să vii cu noi.

— La Wrightsville?

— La piscina descoperită.

— Domnul Judah nu are voie să părăsească apartamentul, domnule Queen, zise Cămaşă-brună de la fereastră.

— Îi dau eu voie. Îmi asum această responsabilitate.

— Va trebui să-l însoţim, domnule.

— Nu.

— Atunci îmi pare rău, domnule, dar noi avem ordine de la rege însuşi. Nimeni altcineva nu le poate contramanda.

— Cred că l-ar cam surprinde pe Abel, murmură Inspectorul Queen. În ciuda celor spuse de el, se pare că regele nu mai vrea să aibă alte găuri în piele în afară de cea pe care o are deja.

Ellery se duse la masa de lucru a lui Judah şi ridică receptorul.

— Aici e Ellery Queen. Dă-mi legătura cu Abel Bendigo. Oriunde ar fi şi orice ar face.

Primi legătura imediat.

— Nu, zise Ellery, din apartamentul lui Judah, domnule Bendigo. Unde sunteţi acum?

— La Ministerul de Interne. Vocea lui Abel suna ciudat. Începusem să cred că ne-aţi părăsit.

— Dacă am făcut-o, sunt din nou aici şi mai stăpân pe situaţie.

— Oh?

— Domnule Bendigo, vreau să-l scot pe Judah din apartament fără pază. E o problemă personală. Am înţeles că fratele dvs. În persoană a dat ordin să fie ţinut închis în apartament. Vreţi să ne scăpaţi de oamenii aceştia?

Abel tăcu, apoi zise:

— Daţi-mi pe unul dintre ei să-i vorbesc.

Ellery întinse receptorul lui Cămaşă-brună, care zise:

— Da, domnule Abel? După o clipă continuă: Dar, domnule Abel, regele însuşi... şi se opri. Apoi reluă: Dar, domnule Abel... şi iarăşi se opri şi timp de şaizeci de secunde nu mai scoase o vorbă. În cele din urmă rosti: Da, domnule, cu o voce supărată şi restitui receptorul lui Ellery. Îi făcu semn din cap lui Cămaşă-albastră care aştepta încruntat. Cei doi poliţişti în haine civile părăsiră în grabă încăperea.

— Aşa grăit-a Zarathustra, murmură Judah. Şi-acum ne îndreptăm spre Armageddon? Duse sticla la gură şi îşi azvârli capul pe spate.

— Încă un lucru, domnule Bendigo, zise Ellery în microfon, cu ochii la Judah. Vă rog aşteptaţi-ne imediat la piscina descoperită.

Abel tăcu din nou. Apoi vocea lui de yancheu zise:

— O să fiu acolo.

La vederea lui Judah, Karla se sperie, King se întunecă la faţă. Max'l bătu aprig apa ca o focă şi ieşi din bazin. Ellery păşi în faţa lui Judah.

— E în ordine, Max, zise el zâmbind.

— Max! Bestia aproape goală se domoli la auzul vocii stăpânului, dar nu-şi luă căutătura încruntată, peste umărul lui Ellery, de la omuleţul firav cu sticla verde. Deci te-ai întors, zise King Bendigo mânios. Eşti un client supărător, Queen. Cum i-ai convins pe paznici să ţi-l predea pe fratele meu?

— Abel le-a dat ordin la cererea mea. Boss-ul şedea nemişcat în şezlong.

— Unde este Abel?

— O să vină aici într-un minut... Iată-l că vine chiar acum. Figura uşor bondoacă a primului ministru venea în grabă spre el prin grădină. Grupul de lângă piscină aştepta în tăcere. Karla se ridică în capul oaselor. Se întinse după un halat şi se înfăşură în el ca şi cum o apucase subit frigul. Părul roşu strălucea nervos în lumina soarelui. Judah mai trase o duşcă din sticlă.

— Am venit cât am putut de repede... zise Abel gâfâind.

— Abel, nu înţeleg. Vocea fratelui său era arctică. Ştiai ordinul meu. Ce ţi-a făcut acest individ, te-a hipnotizat?

Abel se aplecă deasupra şezlongului şi foarte serios zise ceva în şoaptă, dar chipul glacial al lui King nu se înmuie. În timp ce asculta, îl privea pe Ellery.

— Totuşi, nu înţeleg, Abel.

Abel se îndreptă şi atunci se întâmplă un lucru straniu. Pe măsură ce se îndrepta părea că devine mai înalt şi pe măsură ce creştea, faţa lui prietenoasă părea să se lungească, până când ajunse aproape înspăimântătoare. Acum era la fel de rigidă ca faţa fratelui său.

Fraţii se priviră fix câtva timp.

Deodată King Bendigo sări din şezlong. Tremura.

— O să lămuresc asta mai târziu, exclamă el. Acum vreau să ştiu ce pui la

cale, Queen. Ai plecat şi-acum te-ai întors. Ce ai aflat?

— Totul.

— Totul despre ce?

— Despre ce mă interesează, domnule Bendigo.

— Nu mă impresionează. Ce-i cu glonţul care a fost în mine? Asta-i ceea ce mă interesează, Queen, şi fără să baţi câmpii... vreau ceva precis. Dacă nu eşti în stare să-mi spui cum s-au petrecut lucrurile, fă-ţi geamantanul, ia-ţi tatăl şi plecaţi naibii de pe insula mea. M-am săturat să vă tot văd mutrele pe-aici.

— Sunt fericit să vă pot vorbi despre tentativa de omor, domnule Bendigo. Ellery se duse la marginea bazinului şi rămase acolo, cu mâna dreaptă în buzunarul hainei, privind în jos la apă. Karla îl privea fix; o dată îi aruncă o privire soţului. Abel nu se mai uita la fratele său; îl urmărea atent pe Ellery.

Judah apucă sticla şi-i cuprinse pe toţi cu o privire neobişnuit de caldă.

Inspectorul se trase înapoi. Simţea o anumită bucurie. Se opri foarte aproape de Max.

Ellery se întoarse spre King, scoţându-şi în acelaşi timp mâna din buzunar. Micuţul Walther era la el în palmă.

— Aceasta este arma cu care fratele d-voastră a tras prin doi pereţi, domnule Bendigo, zise Ellery. Problema e stranie. Eu declar solemn că atunci când Judah a ridicat pistolul nu se găsea nici un cartuş în el. Când a apăsat pe trăgaci, nu s-a auzit nici o împuşcătură. Totuşi, testele balistice au dovedit că glonţul pe care doctorul Storm l-a extras din pieptul d-voastră fusese tras din acest pistol şi nu din altul. Vreţi, vă rog, să-l examinaţi?

Boss-ul ascultase nemişcat, dar atent. Se apropie de marginea bazinului şi întinse mâna după pistol.

Mâna dreaptă a lui Ellery se mişcă în întâmpinarea celei a lui King care se apropie mai mult. În momentul acela Ellery îi aplică o lovitură puternică într-o parte a gâtului, cu braţul stâng, răsturnându-l în bazin. Regele se prăbuşi cu un ţipăt care fu înăbuşit de plescăitul apei.

Ellery se întoarse imediat. Ţinea Walther-ul strâns de mâner şi degetul pe trăgaci.

— Nu-l ajuta, zise el. L-am încărcat acum cincisprezece minute. Din spatele lui Max, Inspectorul zise:

— O singură mişcare şi te găuresc.

Max rămase nemişcat. Faţa crudă îi tremura.

Abel făcea gesturi nefireşti spre bazin. Judah nu-şi lua ochii de la Ellery. Karla se mişca încoace şi încolo în genunchi, întinzându-şi mâinile spre apă.

— Doamnă Bendigo, trebuie să vă rog să vă îndepărtaţi de marginea bazinului, zise Ellery.

— Fiule. Vocea Inspectorului sună imperativ.

— Ai grijă de ei, Papa.

Tatăl se trase înapoi: în mână avea un pistol.

Ellery se reîntoarse spre bazin. Bendigo bătea apa cu braţele, răcnind şi înăbuşindu-se. Intră sub apă, reapăru imediat şi iarăşi începu să se scufunde.

Ellery se trânti pe marginea bazinului şi îşi întinse mâinile. Apucă părul celui care se scufunda, dar prada, nu-şi dădu nici el seama cum, se îndepărtă. Apucă o mână care se străduia să se agate. De data aceasta îl ţinu ferm şi după o clipă reuşi să-l scoată afară din bazin.

King stătea întins pe burtă, căznindu-se să vomite.

Ellery stătea aplecat asupra lui cu pistolul atârnând în mână. Nu făcea nici o încercare să-l atingă.

După o vreme boss-ul se ridică în patru labe. Respira greoi. Se străduí să se ridice în picioare, se întoarse.

Era de nerecunoscut. Părul care îi rămăsese lui Ellery în mână plutea în bazin; pe capul magnatului nu mai rămăseseră decât nişte franjuri negre jilave. Ceva i se întâmplase şi feţei. Obrajii viguroşi i se scofâlciseră, iar gura puternică îşi schimbase forma şi conturul. Din colţurile gurii radiau zbârcituri. Carnea gâtului devenise subit fleşcăită.

Schimbarea însemna mai mult decât pierderea unei peruci sau danturi. Dispăruse din el ceva mult mai vital. Flăcările negre din ochi i se stinseră; încrederea mândră care-i ţinea burta suptă şi umerii drepţi dispăruse. Acum nu mai era decât un bătrân adus de spate, chel şi plin de zbârcituri.

Un bătrân înfrânt şi distrus.

Nu se uită la ei. Soţia făcu o mişcare involuntară spre el, plină de milă, dar apoi se opri.

Se îndepărtă de marginea bazinului, împleticindu-se şi trecu printre ei târându-şi greoi picioarele. Braţele lungi i se legănau ca nişte simple accesorii. Lăsă în urma lui o dâră subţire de apă care începu să se usuce imediat datorită soarelui fierbinte.

Îl urmăriră mergând prin grădină până la intrarea din spate a Reşedinţei. Nu-şi ridică nici măcar o dată privirea din pământ şi nici nu se uită în urmă.

În cele din urmă dispăru.

Max'l scoase un ţipăt şi o luă la goană prin grădină spre Reşedinţă, călcând florile şi gesticulând ca un nebun.

Karla se ridică în picioare. Părea ciudat de calmă. Se duse la Abel Bendigo şi rămase aproape de el.

Judah Bendigo se duse lângă ei.

După o clipă, ca şi cum unul dintre ei vorbise, se întoarseră toţi trei şi, cu pas vioi, unul lângă altul, traversară grădina spre unul din cele cinci braţe ale Reşedinţei, dispărând din vederea celor doi Queen.

— Vrei să-mi spui, zise inspectorul Queen, vrei să-mi spui ce înseamnă

toate astea?

Ellery urmărea cu privirea peruca din bazin care plutea ca un crab negru.

— Ştii, Papa, habar n-aveam că poartă perucă. Sau dinţi falşi. Părea că are o mie de ani.

Inspectorul îşi cântări în palmă pistolul.

— Dacă nu-mi spui tot, nu ştiu ce fac, zise el. Ellery râse.

— Nu aici, zise el. Ce-ar fi să facem o plimbare cu maşina.

XV.

ÎN MARELE HOL al Reşedinţei, pe care îl traversară ca să ajungă în curte, se auzea un vuiet supărător ce părea să vină de pretutindeni. Servitorii şi valeţii umblau dintr-o parte într-alta, uşile erau trântite, paznicii alergau încoace şi încolo. În faţa Reşedinţei, unde îşi lăsaseră maşina, era blocată circulaţia. Un membru înarmat al P.R.P.D. Încerca să o descongestioneze şi striga după ajutoare. În cele din urmă se făcu ordine şi vehiculele, cele mai multe camioane, începură să iasă pe porţi. Pe şosea, bară la bară, veneau spre Reşedinţă alte camioane şi maşini.

Inspectorul îşi scoase capul pe geamul maşinii.

— Priveşte pe cer!

Era plin de avioane mari de transport şi de pasageri cu trei motoare. Lucru ciudat, se părea că aterizau tot atâtea câte decolau. Insula se cutremura din cauza huruitului lor.

— Ce se întâmplă?

— Poate regele şi-a declarat război lui însuşi, zise Ellery, înaintând încet cu maşina. Totul vădeşte o mobilizare pregătită serios dinainte, gata de acţiune la o singură apăsare a unui buton.

— În starea în care se află tocmai acum n-ar putea-o face. Părăseşte şoseaua asta dacă vrei să ajungem undeva. E mai rău decât în Merritt Parkway de ziua muncii *.

De-ndată ce depăşi centura de pădure ce înconjura Reşedinţa, Ellery dădu peste un drum secundar, puţin mai lat decât o potecă de călărie, pe care nu circula nimic. Când viră să intre pe el, auzi în urma lui strigătul invidios al unui şofer de pe un camion.

— Cred că drumul ăsta duce undeva pe faleză, zise Inspectorul. Lângă port.

— Locul cel mai potrivit pentru o discuţie liniştită.

Câteva minute mai târziu opriră pe marginea falezei. La picioarele lor se întindea portul.

Priveliştea îi buimăci. Golful era înţesat de nave de toate lungimile şi tonajele. Crucişătorul Bendigo se retrăsese de la intrarea golfului; stătea

ancorat la o oarecare distanţă în larg, lângă un crucişător uşor pe care cei doi Queen nu-l văzuseră înainte. Şalupele cu motor, acum, încărcate cu pasageri, zburau în toate părţile. Turelele câtorva submarine mari ieşiseră la suprafaţa apei. Docurile erau pline cu stive de lăzi care erau încărcate într-un ritm furios în calele vaselor. Drumurile care veneau din interiorul insulei păreau poteci de furnici. Din zona portului se înălţa un vacarm confuz ce creştea în intensitate cu fiecare clipă care trecea.

— În mod sigur se pregătise totul dinainte pentru ceea ce fac acum, zise Inspectorul mirat. Ce se petrece aici? Ai vreun amestec în asta?

— Nu, zise Ellery încet. Nu văd cum aş fi putut avea. Dând negativ din cap. Ei, vrei să vezi ce-am adus de la Wrightsville?

— Ce-ai adus?

— Ellery se întinse la bancheta din spate. Deschise valiza cu care coborâse dimineaţă din avion. Deasupra lucrurilor sale personale zăcea un voluminos plic de Manila pe care-l luă, apoi se reaşeză la loc.

— Iată ce am făcut la Wrightsville, zise el, desfăcând plicul. N-ar strica să-l citeşti. Până la capăt.

Era un manuscris gros, pe care Inspectorul îl luă aruncând o privire spre port, apoi îl citi încet, fără să-şi mai ia ochii de la el.

Cât timp tatăl citi, Ellery urmări atent ce se petrece în port. În golf amerizase o flotilă de hidroavioane în care se îmbarcau pasageri, înainte ca Inspectorul să termine de citit, hidroavioanele îşi luaseră zborul, ieşind din port printr-un canal îngust, eliberat de o formaţie de şalupe rapide, care evident aparţineau poliţiei de la traficul portuar.

După ce Inspectorul termină ultima pagină, privi neîncrezător la activitatea frenetică din port.

— Nu mi-am dat seama câtă putere poate avea... Bănuiesc că totul este adevărat? zise el brusc.

— Fiecare cuvânt din ce-ai citit, Papa.

— Pentru un nătăfleţ ca mine e greu de crezut. E prea... grozav. Dar, fiule. Inspectorul se uită la manuscrisul pe care Ellery îl îndesa la loc în plic. Ai zis...

— Ştiu ce am zis, îl întrerupse Ellery furios. Aruncă plicul în spatele lui. Şi o repet. Tot ceea ce se întâmplă pe această insulă, ca într-un fel de Purgatoriu, îşi găseşte explicaţia în acest plic. Nu detaliile, nu tertipurile folosite şi complotul! Fondul, motivele.

Ellery scoase din buzunar micul Walther al lui Judah. Îl îndreptă absent, prin parbriz, spre crucişătorul greu şi apăsă pe trăgaci. Inspectorul se trase într-o parte. Nu se întâmplă nimic. De fapt, pistolul era gol.

— Să ne gândim la problema miracolului lui Judah, zise Ellery. În realitate n-a fost nici o problemă. Ceea ce a făcut o problemă din ceea ce s-a întâmplat

a fost nu imposibilitatea faptului, ci poziţiile oamenilor implicaţi. Acelea au fost imposibilităţile... până am aflat povestea care a început în 1897, povestea care a demascat oamenii pentru ceea ce au fost şi sunt... povestea care se găseşte în plic. Atunci oamenii n-au mai fost imposibilităţi şi problema umană – marea problemă – a fost rezolvată.

Inspectorul nu zise nimic. Nu înţelegea, dar ştia că va înţelege. Curând. Se mai întâmplase de o sută de ori înainte, exact în acelaşi fel. Totuşi, se minuna pentru a suta oară.

— Mai întâi aspectele fizice ale miracolului lui Judah, zise Ellery, jucându-se cu Walther-ul. A fost un miracol foarte simplu. Un om îndreaptă un pistol gol spre un zid masiv şi, la distanţă de două încăperi, printr-un coridor plin cu oameni şi un alt zid chiar mai gros, un alt om se prăbuşeşte pe spate cu un glonţ în piept.

— Cu un pistol gol nu se poate trage un glonţ şi chiar dacă aşa ceva ar fi posibil, glonţul nu ar fi putut intra în cealaltă cameră tras din exterior. Deci nu Judah l-a împuşcat pe King. Nimeni nu l-a împuşcat pe King – Inspectorul tresări – din afara Camerei secrete. Era imposibil din punct de vedere material. King însă a fost împuşcat în timp ce se afla în cameră. L-am văzut cu proprii mei ochi, teafăr, doar cu trei minute şi jumătate înainte de a fi împuşcat. Şi tu l-ai văzut. Noi l-am văzut închizând uşa care s-a încuiat automat, iar tu ai jurat că uşa n-a mai fost deschisă până după miezul nopţii când am intrat înăuntru împreună. Singura cale pe care se putea intra sau ieşi din cameră. Concluzia: King a fost împuşcat din interiorul camerei. Nu există o altă posibilitate.

— Decât aceea că această posibilitate a fost imposibilă, remarcă tatăl.

— Nu există o altă posibilitate, repetă Ellery. De aceea, aparenţa imposibilităţii este o iluzie. El a fost împuşcat din interiorul camerei. Aceasta fiind situaţia, doar o singură persoană l-ar fi putut împuşca. În cameră se găseau doar două persoane şi din împrejurările existente rezultă imposibilitatea de a fi fost mai mult de două, mai puţin de două sau două diferite. Cele două persoane, care au intrat şi au rămas în camera aceea şi pe care noi le-am găsit acolo, au fost King şi Karla. E imposibil ca King să se fi împuşcat singur; n-au fost urme de pulbere pe cămaşă. În concluzie, Karla l-a împuşcat.

— Dar Karla n-avea pistol, zise Inspectorul.

— O altă iluzie. De ce am presupus că ea nu avea pistol? Pentru că nu l-am găsit. Dar ea l-a împuşcat. Deci noi n-am făcut bine percheziţia. Karla trebuie să fi avut un pistol şi dacă n-a putut fi scos din cameră până am intrat noi înăuntru şi l-am găsit pe King inconştient din cauza rănii, atunci mai era încă în cameră când am intrat noi.

— Uşa a fost imediat închisă, replică tatăl, şi nimănui nu i s-a îngăduit să plece cât timp am făcut percheziţie, şi am percheziţionat atât încăperea, cât şi

pe cine era acolo. Fiecărei persoane i s-a făcut percheziţie corporală înainte de a ieşi pe uşă şi toate lucrurile care au fost scoase din cameră au fost cercetate şi totuşi n-am găsit pistolul. Aceasta este realmente o imposibilitate, Ellery. Asta-i ceea ce m-a nedumerit pe mine. Dacă pistolul era în cameră, de ce nu l-am găsit?

— Pentru că nu ne-am uitat în locul unde era ascuns.

— Poate nu. Probabil am neglijat vreun lucru.

— Orice a fost... bălmăji Inspectorul. Păcat că King a rupt sigiliul pe care l-ai pus pe uşă. Până acum a fost scos din cameră.

— A fost scos din cameră înainte ca eu să sigilez uşa.

— Asta-i chiar imposibil, strigă tatăl. Nici un obiect n-a fost scos afară înainte ca tu să fi sigilat broasca... pe care noi să nu-l fi cercetat!

— Şi eu aş fi jurat că am controlat tot ce a fost scos afară înainte ca eu să încui şi să sigilez camera. Mai târziu însă mi-am amintit de un lucru care a fost scos şi pe care în mod sigur nu l-am cercetat.

— Am percheziţionat fiecare fiinţă care a trecut prin uşa aceea, inclusiv pe rănit, zise furios Inspectorul. Am cercetat trusa medicală a doctorului Storm şi fiecare piesă din echipamentul pe care l-a adus înăuntru. Recunoşti asta?

— Da.

— Atunci despre ce vorbeşti? Inspectorul îşi agită braţele. Nimic altceva n-a fost scos afară.

— Ba da, a fost ceva ce nu a fost cercetat. Pistolul a părăsit camera în acel lucru.

— Ce lucru?

— Sticla de coniac Segonzac pe care Judah a scos-o din clasor în timp ce noi ne aflam în cameră.

Inspectorul Queen era uluit.

— Pistolul a fost scos afară ascuns într-o sticlă de coniac? Un pistol? Intr-o sticlă? Ţi-a plecat mintea cu sorcova? Presupun că i-a dat drumul în jos pe gâtul sticlei... garda trăgaciului, minerul şi toate celelalte! Ce ţi s-a întâmplat? În plus, sticla era absolut neîncepută. Tu însuţi ai rupt eticheta de impozit şi ştampila de ceară şi ai scos dopul cu un tirbuşon!

— Aşa e, zise Ellery. Asta m-a păcălit, ceea ce de fapt se urmărise. Indiferent ce speculaţii ai face, situaţia rămâne aceasta: în cameră a existat un pistol şi acel pistol a fost scos din cameră. Singurul lucru care a părăsit camera fără să fie controlat a fost sticla de coniac a lui Judah, deci pistolul a părăsit camera în sticla de coniac a lui Judah. Dacă acceptăm acest fapt, aşa cum trebuie...

— Să-l acceptăm!, bombăni tatăl. Cum poate accepta o imposibilitate? Ai reuşit s-o scoţi la capăt cu două imposibilităţi ca până la urmă să... te împotmoleşti, cu ajutorul lui Dumnezeu, într-o a treia.

— Dacă accepţi acest fapt, atunci nu poate fi imposibil ca sticla să fie mijloc de transport, dimpotrivă, trebuie să fie posibil. Cum poate fi ascuns un pistol într-o sticlă? Ei bine, hai să ne uităm la o sticlă Segonzac. Ellery se întinse din nou spre valiză şi scoase o sticlă ce le era cunoscută.

— Am luat exemplarul ăsta cu mine în călătorie, ca să-mi amintesc mereu de îngustimea mea de minte. Întrucât sticlele Segonzac au aceeaşi formă şi mărime, aceasta ne va servi ca model pentru cea pe care Judah a dosit-o în Camera secretă.

— E adevărat, are gâtul obişnuit – de fapt, gâtul este subţire. Deci pistolul nu putea fi introdus prin gură şi gât, aşa după cum tu ai remarcat foarte corect. Ea are însă un fund larg... sticlele Segonzac au formă de clopot. Şi Walther-ul acesta calibrul 25, cu care s-a tras – potrivit testelor balistice – cât e de mare? Dimpotrivă, este absurd de mic. Ţeava are lungimea doar de un inci. Lungimea totală a pistolului de-abia atinge patru inci. Mai adaugă la lăţimea fundului sticlei şi la micimea armei fericitul fapt că sticlele Segonzac au o culoare verde închis – atât de închis că sunt opace – şi imposibilitatea dispare, lăsând loc unui simplu răspuns.

Ellery puse sticla la o parte.

— Sticla pe care Judah a scos-o din clasor în noaptea aceea a fost special făcută, Papa. Avea un fund fals. Probabil fundul fals a fost căptuşit cu vată sau catifea sau un alt material care amortizează sunetul. Fundul fals al unei sticle opace ar ascunde cu uşurinţă Walther-ul privirilor, iar căptuşeala ar amortiza orice zgomot care i-ar putea trăda conţinutul urechilor, când ar fi ţinută în mână sau mutată dintr-o parte într-alta. Toate acestea într-o sticlă, cu timbru de impozit contrafăcut, îmbuteliată şi sigilată de un expert, au creat iluzia.

— Ea l-a împuşcat... el a scos sticla din sertar, zise Inspectorul...Karla şi Judah au lucrat împreună!

Ellery încuviinţă din cap, privind la activitatea frenetică din port.

— Fiecare a avut un rol stabilit dinainte. Judah a scris şi a trimis scrisorile de ameninţare, iar cu un talent actoricesc deosebit a interpretat scena în care a ochit şi a apăsat solemn pe trăgaciul unui pistol gol... un pistol despre a cărui existenţă a avut grijă să-mi atragă atenţia dinainte, în Camera secretă, unde urma să aibă loc împuşcarea, Karla a apăsat pe trăgaciul adevăratului pistol ucigător – şi în starea ei de nervozitate a făcut treaba de mântuială – a ascuns pistolul în fundul fals al sticlei pregătite, a pus sticla la loc în clasor, apoi a leşinat. Au lucrat în totală complicitate.

— O clipă, zise tatăl. King a fost împuşcat cu pistolul lui Judah – pistolul pe care tu l-ai luat de pe masa de lucru a lui Judah după ce s-a tras – pistolul pe care-l ai în mână chiar acum. Acesta e un fapt confirmat de testele balistice. Dar acest pistol a fost în biroul lui Judah! Cum putea Karla să-l împuşte pe King cu un pistol care nu a fost niciodată în Camera secretă?

— Gândeşte-te la împuşcătura reală a lui King, replică Ellery. Karla trage în timp ce soţul ei e absorbit de ceea ce face. Rănit, el îşi pierde cunoştinţa înainte de a putea vedea cine l-a împuşcat. Karla ascunde arma crimei în fundul fals al sticlei şi după ce noi toţi intrăm în cameră, Judah scoate sticla din sertar, îmi dă voie să i-o deschid... un act temerar... bea din ea... şi mai târziu sticla e scoasă afară din cameră sub ochii noştri.

— Aminteşte-ţi, după ce toţi ceilalţi au plecat, noi doi am rămas în cameră ca să căutăm încă o dată pistolul care nu mai era acolo. Rămânerea noastră în urmă i-a oferit persoanei care-l scosese afară din cameră în sticlă posibilitatea de a traversa coridorul, de a intra în biroul lui Judah, de a închide uşa, de a scoate pistolul din fundul fals al sticlei, de a scoate orice alt cartuş din el... şi apoi de a pune acel pistol, cel cu care fusese împuşcat King, pe masa de lucru a acestuia, ca să-l găsim noi mai târziu! Pistolul cu care Judah s-a prefăcut că trage la miezul nopţii – mereu gol – a fost îndepărtat. Când noi ne-am întors în biroul lui Judah, după ce am făcut ultima percheziţie în Camera secretă şi-am încuiat şi sigilat uşa, schimbul fusese deja efectuat. Pistolul pe care l-am luat de pe masa de lucru a lui Judah nu mai era acelaşi cu care Judah se prefăcuse că trage la miezul nopţii... era cel cu care Karla îl împuşcase pe King în cealaltă cameră.

— Pistoale identice...

— Aparent doar. Le-a fost destul de uşor să facă rost de o pereche de pistoale de aceeaşi fabricaţie, tip şi calibru, pe ale căror minere au cioplit aceeaşi urmă de ciobitură. Nu puteau însă induce în eroare balistica în ceea ce priveşte mecanismele interioare ale celor două pistoale şi ei ştiau că vom face teste de laborator De aceea trebuiau să fie două pistoale identice: ca să poată fi schimbate după ce se va trage, ca pistolul cu care s-a comis să fie pus în locul celui schimbat, desăvârşind prin aceasta iluzia unui singur pistol şi în consecinţă a unei crime imposibile.

— Dar de ce?, strigă Inspectorul. De ce vroiau să pară o crimă imposibilă?

— Pentru că o crimă imposibilă, o crimă care „n-ar fi putut” fi comisă, chiar dacă un om a fost împuşcat într-o situaţie imposibilă, zise Ellery sec, ar scuti criminalii de arestare sau cel puţin de urmărire judiciară. Dacă se demonstrează că pistolul pe care l-am găsit afară din cameră a fost cel cu care s-a tras în King în cameră – când era imposibil ca pistolul cu care s-a tras în cameră să fie scos afară! – atunci nici Judah dinafară, nici Karla dinăuntru n-ar putea fi urmăriţi pentru ceea ce s-a întâmplat. Ar putea fi bănuiţi, s-ar putea face speculaţii, dar dacă nu s-ar putea demonstra cum s-au desfăşurat evenimentele, ei ar fi în afara pericolului.

Ellery lovea uşor volanul cu pistolul, privind încruntat la activitatea din port.

— Mă întreb, începu el, dacă King mobilizează... Tatăl său însă nu asculta.

— Karla a pus pistolul în sticlă, Judah a scos sticla din sertar... Însă nu ţin minte să-l fi văzut pe Judah scoţând sticla din cameră. Şi nici pe Karla. A scos-o...

Se uită la Ellery nedumerit.

— Abel, zise Ellery absent. Abel care şi-a ieşit din fire, l-a înşfăcat pe Judah de guler, a ţinut un discurs emoţionant de cabotin... a smuls sticla de Segonzac din mâna lui Judah şi a părăsit camera cu ea. Deci Abel este cel care a traversat coridorul şi a schimbat pistoalele în biroul lui Judah. Da, Papa, şi Abel a fost în complot. Şi-acum înţelegi de ce Abel ne-a adus aici şi ne ţine în continuare pentru ceea ce părea o sarcină neînsemnată. Misiunea noastră a fost pur şi simplu să fim martorii unei crime „imposibile” – ca reprezentanţi ai lumii dinafară – ca mai târziu să putem depune mărturie pentru faptele care par să-i disculpe pe Judah şi Karla.

XVI.

INSPECTORUL QUEEN tăcea.

— Toţi sunt vârâţi în asta, zise Ellery, privind încă încruntat spre port. Judah, Karla, Abel. Soţia şi amândoi fraţii. Conspirând ca să-l omoare pe marele King – un asasinat în tradiţia istorică confirmată. Abel, conducătorul, ceilalţi doi acţionând sub ordinele lui.

— Da, cred că Abel i-a condus, zise Inspectorul. Judah este un sentimental, iar Karla n-ar fi în stare să conceapă un asemenea plan. Abel este creierul.

Ellery încuviinţă din cap.

— Şi unul eminent. Un om care s-a călăuzit totdeauna după cap, care-l călăuzeşte pe fratele său King.

— Ce?, zise tatăl.

— Am avut o asemenea dovadă de îndată ce am ajuns pe insulă, Papa. Bineînţeles, dacă aveam minte ca să o înţelegem. Abel ne-a lăsat în camera de primire cât timp a stat de vorbă cu King în biroul acestuia. Am auzit ce s-a petrecut acolo... Accentul sud-american al domnului ministru de război l-a făcut pe King să urle de furie; era cât pe-aci să rateze o afacere delicată. Şi deodată, King a încetat să mai răcnească şi i-a zis lui Abel: „Da, Abel. Ce este?” şi Abel fie i-a şoptit ceva, fie i-a dat un bilet. King s-a îmblânzit imediat. L-a tratat pe domnul ministru de război cum se cuvine şi domnul ministru a plecat cu două iahturi în buzunar, iar Trustul Bodigen a devenit proprietarul uzinelor Guerrerra.

Câteva minute mai târziu, King a încurcat din nou lucrurile, cu foarte calmul Monsieur ministru al apărării. Monsieur ministru era stană de piatră; el cere să fie trimis înapoi în ţară. „Ce este, Abel?” întreabă King şi, după discuţie în şoaptă cu Abel, King încheie din nou o afacere splendidă, asigurându-i

Companiei un alt contract de armament. Când Abel tace, King urlă şi face gafe. Când Abel vorbeşte în şoaptă, King devine un negociator de cel mai înalt nivel.

Ellery privi atent la agitaţia şi fierberea din golf.

— Gândeşte la însemnările mele, Papa. Intre 1919 şi 1924, Kane Bendigo – navigând singur, cum s-ar zice – naufragiază de trei ori. Asta fără să punem la socoteală întreprinderea întemeiată de tatăl său, pe care Kane o lichidează într-un timp record. După aceea, susţinut de un grup din Wrightsville hipnotizat de personalitatea sa, porneşte prima uzină de armament şi în cel mai scurt timp ajunge în stare să intre în concurenţă. A început această afacere singur? Oh, nu. Abel a părăsit colegiul ca să-l ajute... Abel la vârstă de douăzeci de ani! De atunci King s-a ridicat, s-a întins şi a devenit important; Abel a rămas mereu alături de el.

King ştie ce vrea. A ştiut întotdeauna. El poate stabili scopurile, dar nu e în stare să conceapă planurile şi să execute mişcările necesare pentru a le atinge. Abel a făcut munca efectivă, a realizat miracole industriale în spatele faţadei strălucitoare şi plauzibile a lui King. Fără Abel, King ar fi fost un om cu idei grandioase care n-ar fi putut conduce cu succes nici măcar un chioşc de ziare. Cu Abel, el a devenit cel mai puternic om din lume.

Inspectorul dădea din cap în semn negativ.

— Şi, totuşi, eu nu pricep, Ellery. Accept că Judah şi Karla s-ar putea întoarce împotriva lui Bendigo. Karla e o fiinţă cumsecade, în ciuda originii ei. A aflat adevărul despre bărbatul cu care s-a căsătorit, cât de nebun este după putere... poate a aflat o mulţime de lucruri despre planurile lui, pe care noi nu le cunoaştem. Judah este un artist dezamăgit, un om cu un profund sentiment faţă de oameni şi consideră că fratele său este cel mai mare asasin în masă din istorie., nu a zis aşa? Atât Judah cât şi Karla sunt înlănţuiţi de această insulă de coşmar, trebuind să suporte mirosurile emanate de blestematele acestea de uzine atomice şi de armament...

— Pe aceşti doi îi înţeleg. Dar Abel e un partener activ la toată afacerea asta de douăzeci de ani, Ellery! Tu însuţi zici că totul se datorează lui. Ai putea zice că el a pus la cale moartea lui King din ambiţie personală. Dar eu nu văd aşa lucrurile. Un om ca Abel totdeauna preferă să se ţină în umbră. Lui îi face plăcere să tragă sforile şi să se ascundă în spatele celui din faţă.

— Şi însemnările acestea ale tale... Nu poţi avea nici o îndoială după ce le citeşti că Abel îl venerează pe fratele său King de când erau copii în Wrightsville. Când Abel avea şapte şi Kane i-a salvat viaţa în vâltoarea aceea. Inspectorul dădu din nou negativ din cap. Nu merge, Ellery. Nu ţine.

— Ba merge şi ţine, zise Ellery. Tocmai datorită acestui incident când i s-a salvat viaţa.

— Ce vrei să spui? Tatăl îl privi fix.

— Îţi aminteşti de ziua în care am fost în sala de gimnastică, atunci când

King a găsit cea de-a patra scrisoare a lui Judah într-una din mănuşile lui de box şi s-a înfuriat atât de tare că a alunecat pe gresia de la marginea bazinului şi a căzut în apă?

— Da.

— Nu te-a izbit nimic deosebit, Papa? Faptul că s-a scufundat, că s-a mişcat anevoie în apă şi că s-a bâlbâit? Că a trebuit să fie tras afară din apă? Incidentul mi s-a fixat în minte. M-a neliniştit.

— Apoi, în Wrightsville, continuă Ellery, am aflat detalii despre isprăvile lui atletice din tinereţe. Era un atlet complet şi a practicat aproape toate sporturile. Fotbalul. Baseball-ul. Boxul. Luptele. Atletismul de pistă. Nu i-am întâlnit însă niciodată numele în legătură cu înotul.

— Dar... Începu tatăl nedumerit.

— Astăzi i-am făcut inventarul garderobei. Sunt duzini de tot felul de articole de îmbrăcăminte bărbătească. În afară de unul, care ar fi trebuit să fie acolo – judecând după cantităţile existente din alte domenii – de asemenea cu duzinile. Totuşi, nu era nici măcar un singur slip, nici un costum de baie şi nici un accesoriu pentru înot.

— De aceea l-ai îmbrâncit în bazin!

— Ca o ultimă verificare, zise Ellery, încuviinţând din cap. Şi era cât pe-aci să se înece. S-ar fi înecat dacă nu l-aş fi tras afară. Iată ce e în spatele motivului lui Abel, Papa: King nu ştie să înoate.

— Dar... cupa aceea de argint acordată lui „Kane Bendigo” pentru polo pe apă! Ai încercat vreodată să joci polo pe apă fără să ştii să înoţi? Trebuie să poată înota!

— „Kane Bendigo” a fost regravat. Chiar Karla ne-a explicat că numele lui original a fost C-a-i-n şi că el şi l-a schimbat în K-ia-n-e. Întrucât câştigase trofeul pentru polo pe apă, pe când avea numele său iniţial, a dat mai târziu cupa ca să-i fie schimbat în K-a-n-e. Ea ne-a spus că ştia aceasta din relatările lui, Papa. Am avut de două ori dovada, de când suntem pe Insula Bendigo, că omul nu ştie să înoate. Aşa că şi-a minţit soţia cu privire la motivul care l-a făcut să-şi graveze din nou numele pe trofeul acela. Nu putea fi al lui. Fusese acordat altcuiva, iar Kane n-a fost regravat din Cain, ci din alt nume.

— Omul acesta cu păr fals, dinţi falşi şi chip contrafăcut trăieşte într-o minciună de patruzeci de ani, pentru că dacă el nu poate înota acum, n-a putut înota nici în 1911. Odată ce ai învăţat să înoţi, nu mai uiţi niciodată.

— Atunci nu a fost King cel care a sărit în vâltoarea aceea ca să-l salveze pe Abel de la înec. Cine putea fi? Acolo nu erau decât cei trei fraţi şi Abel a fost victima. Deci cel care l-a salvat pe Abel nu putea fi decât Judah. Noi ştim că Judah poate înota... l-am văzut în piscina acoperită în ziua când King a căzut din întâmplare în apă.

— Judah i-a salvat lui Abel viaţa, zise Inspectorul încet, iar King şi-a

atribuit lui acest merit.

Ellery încuviinţă din cap, ţinând în mână un chibrit aprins. Pufăi din pipă şi aruncă chibritul afară pe geam. Explicaţia e simplă. Din fişa şcolară rezultă că, chiar ca băiat de paisprezece ani, Kane avea o fire dominatoare şi era lipsit de scrupule. Întrucât Judah era un băiat sensibil şi timid, mai tânăr şi mai slab din punct de vedere fizic, şi putea fi intimidat ca să-şi ţină gura, Kane şi-a atribuit în mod deliberat rolul de salvator al lui Abel. A primit pentru aceasta o medalie... a ţinut chiar un mic şi surprinzător discurs, ţi-l aminteşti, zicând cu modestie că nu merita cu adevărat medalia, deoarece oricine ar fi făcut acelaşi lucru. Şi Kane – ca rege – şi-a atribuit meritul, a furat locul principal de pe scenă, fiind de-atunci o persoană importantă. În toate domeniile. Incidentul acela din 1911 pune în adevărata lumină pe fiecare din cei trei fraţi Bendigo.

— Să-l luăm pe King. În sinea sa e un fricos. Aşa a fost probabil şi aşa a rămas. Se teme de apă ca de moarte... un băiat care a excelat în atâtea sporturi şi totuşi n-a participat la unul din cele mai obişnuite, înotul. A avut probabil un motiv psihologic puternic ca să nu-l înveţe... El ştie adevărul despre sine. El ştie că nu e erou, că în realitate este o fiinţă umană inferioară. Întreaga sa dezvoltare ulterioară s-a conturat o dată cu întâmplarea aceea, când s-a proclamat în mod public înotător erou şi ceea ce l-a împins s-o facă a fost, probabil, teama de apă. Trebuia să reprime acel adevăr dezgustător atât în el însuşi cât şi faţă de lume şi, ca să facă aceasta, şi-a dezvoltat o personalitate îngrozitor de agresivă. În cele din urmă şi-a dirijat agresivitatea pe căi grandioase şi, cu ajutorul lui Abel la realizarea scopurilor sale megalomane, a devenit puterea incredibilă care este astăzi.

— Şi Abel, mormăi Inspectorul, a făcut totul din recunoştinţă.

— Întocmai. Abel era inconştient când a fost tras afară din apă; el n-a văzut cine l-a salvat. Era copil şi, bineînţeles, a crezut povestea pe care i-a spus-o fratele său erou. În toţi aceşti patruzeci de ani Abel a crezut că îşi datorează viaţa lui King, aşa că şi-a devotat-o salvatorului său.

— Şi Judah, zise Ellery, Judah a fost bătut şi terorizat ca să-şi ţină gura... Judah care ajunsese la vârstă de doisprezece ani copleşit de povara numelui său de Iudas şi de cruzimea colegilor de şcoală ca să nu-l mai pomenim pe tatăl său. Judah nu se putea bate cu fratele său care era voinic. El nu îndrăznea să spună adevărul. El putea doar urmări cum meritul ce-i aparţinea lui se revărsa asupra fanfaronului lipsit de scrupule care i-l furase. Exista un singur loc în care Judah se putea retrage, în sine însuşi. Ca să complice lucrurile – dovada se găseşte în aceste însemnări – Judah a fost totdeauna un fel de masochist. În sinea sa îi plăcea rolul de martir... Pentru un asemenea om nu putea exista decât un singur port... unde, de altfel, a şi debarcat. În fundul unei sticle. El bea din acelaşi motiv pentru care beau cei mai mulţi alcoolici. E o cale de a-şi suporta nefericirea.

— Mă întreb cum a aflat Abel...

— Întrebarea nu e cum a aflat, ci că i-a trebuit atât de mult timp ca să afle. Pare de necrezut că Abel a trăit şi a lucrat atâţia ani alături de King şi nu a aflat un lucru atât de simplu că fratele său nu ştie să înoate. Dar nu e chiar atât de necrezut pe cum pare... În mintea lui Abel acest subiect se află într-o zonă de umbră. El ştie, de la vârsta de şapte ani – i s-a imprimat în creier printr-o experienţă traumatizantă de mare intensitate – că King ştie să înoate, iar King s-a învăluit într-un mod inteligent într-o perdea de fum. Ce ne-a spus Karla? Că în afară de lupte şi box cu Max, King nu prea practică alte sporturi. Ei duc o viaţă incredibil de plină, iar Abel nu e tipul de om pasionat de sport.

— Atunci Abel a aflat...

— Sau i-a spus Judah care e mai mult beat decât treaz, zise Ellery, încuviinţând din cap. Tot ceea ce i-a rămas lui Abel de făcut era să provoace un incident prin care să se convingă, aşa cum am făcut eu astăzi... şi totul i s-a lămurit, imediat. Să-ţi venerezi fratele patruzeci de ani, să-i dedici întreaga-ţi viaţă şi brusc să afli că venerezi un impostor... mai rău, un şarlatan...Este o experienţă devastatoare. Dacă cultul lui Abel pentru King îl orbise la greşelile lui King, aflarea acestui adevăr i-a deschis imediat ochii. Astfel Abel a conceput noi planuri. Primele planuri despre care King nu mai ştia.

Ellery se opri din vorbă şi o vreme rămaseră amândoi tăcuţi, urmărind ceea ce se petrecea în port. Şalupele brăzdau apa încoace şi încolo, vapoarele erau încărcate, maşinile şi camioanele se revărsau de pe faleză, vasele ieşeau în larg, avioanele aterizau goale şi decolau pline...

— Ce naiba are de gând să facă?, zise Ellery în cele din urmă. Papa, parcă ar fi vorba de evacuarea întregii insule.

— Mă întreb unde este el...

— Cine?

— Maiestatea sa. Crezi că e singur?

— De ce?

— Dacă e singur, zise Inspectorul, nu e în prea mare siguranţă.

— Ba da, zise Ellery posomorât. L-ai văzut pe Max mergând după el. Din noaptea tentativei nu l-a mai scăpat din ochi pe King. Ar trebui să-l ucidă mai întâi pe Max.

— Şi-atunci?, întrebă Inspectorul.

Ellery îl privi fix, apoi învârti cheia în contact şi demară.

XVII.

STRAJILE din holul apartamentelor familiei dispăruseră. Coridoarele erau pustii.

— Sunt probabil la Ministerul de Interne, zise Inspectorul.

— Nu, zise Ellery, nu. Dacă s-a întâmplat ceva, s-a întâmplat aici! Deschiseră uşa şi intrară. Nu se vedea nici un valet şi totul era în dezordine.

— Max!, strigă Inspectorul.

Ellery alerga deja spre apartamentul personal al lui King. Când Inspectorul îl ajunse din urmă, el era la uşa dormitorului somptuos şi se uita înăuntru.

— Max nu e... Începu Inspectorul, apoi se opri. King Bendigo zăcea întins pe pat, cu capul pe pernă şi ochii deschişi fixaţi pe baldachin.

Nici urmă de Max.

Stăpânul Insulei Bendigo era îmbrăcat aşa cum îl văzuseră ultima dată, cu pantalonii marinăreşti încă uzi, cu pantofii de sport mustind de apă şi cu pieptul gol. Pe obrazul drept în diagonală se prelingeau trei şuviţe de sânge, care porneau dintr-o gaură în tâmpla dreaptă. Gaura era pârlită, iar în jurul ei carnea era impregnată cu praf de puşcă.

În mâna dreaptă, care zăcea pe pat, paralel cu trupul, ţinea strâns un revolver cu mâner nichelat.

Arătătorul mai era încă pe trăgaci.

— Pistol de damă calibrul 22/32 zise Inspectorul, trecându-l dintr-o mână într-alta. S-a tras un singur cartuş. Pare a fi sinucidere...

— Crezi?, mormăi Ellery.

— ...numai dacă eşti orb. Uită-te la unghiul rănii, de la punctul de intrare până la cel de ieşire, Ellery. Traiectoria glonţului a fost categoric înclinată. Dacă King s-ar fi sinucis, ar fi trebuit să ţină pistolul cu vârful în jos... adică deasupra capului. Ca să apese pe trăgaci dintr-o asemenea poziţie şi să facă o asemenea rană, ar fi trebuit să-şi îndoaie degetul mare după el. Cu arătătorul este imposibil din punct de vedere fizic.

Ellery încuviinţă din cap, dar nu ca şi cum ar fi ascultat.

— Deci, după toate cele ce s-au întâmplat – organizarea, păcăleala – ceva iarăşi n-a mers bine, zise în şoaptă. În graba lui, Abel a scăpat din vedere unghiul traiectoriei glonţului. Mă întreb cum i-a făcut de petrecanie lui Max.

— Hai să mergem să-l întrebăm, zise Inspectorul.

Îl găsiră pe Abel în biroul lui King Bendigo, împreună cu Judah şi Karla.

Era acolo şi colonelul Spring, pe care în primul moment nu-l recunoscură; era îmbrăcat într-un costum civil şifonat ce nu-i venea de loc bine. Dar numai în primul moment. Îşi ridică mâna cu o ţigară maro şi făcu o remarcă răutăcioasă pe un ton indolent. Conducea activitatea febrilă a unui grup de oameni, de asemenea îmbrăcaţi în haine civile. Oamenii aceştia intrau şi ieşeau grăbiţi de sub arcadele în care se găsea seiful, lângă masa de lucru neagră. Intrau cu mâinile goale şi ieşeau cu ele încărcate de documente, lăzi cu bani şi cutii sigilate în care puteau fi pietre preţioase.

Seiful era aproape gol.

Judah era înfofolit într-un pardesiu; părea că-i este frig. Karla purta costum şi un pardesiu lung de lână. Faţa îi era umflată şi roşie.

Abel Bendigo cotrobăia prin sertarele mesei de lucru a fratelui său mort. Alături stătea tăcut un bărbat care ţinea în mâini o valiză deschisă. Abel arunca hârtii în ea.

Colonelul şi oamenii săi nu le acordară nici o atenţie celor doi Queen, dar soţia şi fraţii îşi ridicară brusc privirile. Abel se ridică apoi de la masa de lucru, făcu un semn bărbatului de lângă el, după care acesta închise şi încuie valiza, vârî cheia în buzunar şi ieşi cu ea afară, pe lângă cei doi Queen.

— Noi aproape am terminat, îi spuse colonelul primului-ministru.

— Bine, Spring.

Oamenii părăsiră biroul cu ultimele poveri. Colonelul Spring îi urmă, aprinzându-şi o altă cigarillo. Când se apropie de cei doi Queen, îşi ridică privirea, zâmbi, îşi desfăcu braţele într-un gest fermecător, înălţă din umeri şi trecu mai departe.

— Plecaţi? Întrebă Ellery.

— Da, răspunse Abel.

— Se pare că plecaţi definitiv, domnule Bendigo. În seama cui lăsaţi insula? Întrebă Inspectorul.

— Mai bine v-aţi face şi d-voastră bagajele, zise Abel. Noi plecăm peste câteva minute.

— Nu înainte de a-mi răspunde la câteva întrebări, domnule Bendigo! Unde este Max?

— Max'l? Abel părea preocupat. Realmente nu ştiu, Inspectore. A dispărut, când a început evacuarea. Am trimis oameni să-l caute. Sper, bineînţeles, că o să-l găsească înainte ca noi să părăsim insula.

Inspectorul îşi mişcă falca. Ellery stătea tăcut lângă el.

— Şi unde aţi fost d-voastră, doamnă Bendigo, şi fratele d-voastră Judah după ce aţi plecat de la piscină?, întrebă nervos Inspectorul.

Privirea lui Abel nu şovăi.

— Toţi trei, repet, Inspectore, toţi trei am venit direct la Ministerul de Interne şi de-atunci suntem împreună aici. Nu-i aşa, Karla?

— Ba da, răspunse Karla. Nu-i aşa, Judah?

— Ba da, zise Judah.

Presupun că n-aţi părăsit această cameră, nici unul?, zise Inspectorul.

Toţi trei dădură din cap în semn că nu.

— Când au ajuns aici colonelul Spring şi oamenii lui?

— Doar acum câteva minute, zise Abel cu un uşor zâmbet. Dar aceasta n-are nici-o importanţă, nu-i aşa, Inspectore Queen? Fiecare dintre noi garantează pentru celălalt.

Inspectorul tăcu, apoi zise:

— Într-adevăr, nu cred că mai are vreo importanţă dacă garantat! unul pentru celălalt. Apropo, condoleanţele mele.

— Condoleanţe?, întrebă Abel.

— Îmi pare rău, domnule Bendigo. Credeam că ştiţi că fratele d-voastră King e mort.

Karla îşi întoarse capul spre perete şi rămase aşa.

Judah scoase un bidonaş din pardesiu şi-i deşurubă capacul.

— Ştim, zise Abel. Nu eram sigur că d-voastră ştiţi. Am fost informaţi despre moartea fratelui meu... acum câteva minute. Mi s-a spus că şi-a luat singur viaţa.

— A fost ucis, zise Ellery.

Se priviră fix unul pe celălalt timp îndelungat, în cele din urmă Abel zise:

— Dacă ar fi timp pentru cercetări... Dar bineînţeles, nu este, domnule Queen. Înţelegeţi?

Ellery nu răspunse.

Abel ocoli masa de lucru a lui King Bendigo şi îşi luă cu delicateţe cumnata de braţ.

— Hai, Judah.

— Aveţi de gând să vă lăsaţi fratele acolo... Începu Inspectorul.

— Fratele meu, zise Abel, sub privirea căruia Inspectorul simţi cum se crispează, va fi înmormântat cum se cuvine.

O JUMĂTATE DE ORA mai târziu tatăl şi fiul erau, cu tot bagajul, într-o şalupă care traversa zgomotos golful. În faţa lor înainta cu viteză o şalupă mai mare, cu cei doi fraţi Bendigo şi Karla.

Cei doi Queen tăceau. Inspectorul era adâncit în gânduri ce n-aveau nimic comun cu şalupa, insula şi oamenii care ucideau în aşa fel încât să semene confuzie şi să deruteze. Ellery privea la spectacolul fantastic de pe ţărm şi din golf. Până atunci nu văzuse atât de multe vapoare şi de atâtea forme. Aşa fusese probabil şi la Dunkerque, se gândi el, minus bombele. Întreaga insulă părea în mişcare, totul concentrându-se asupra micului port. Departe în larg se vedeau zeci de vapoare cu maşinile oprite, aşteptând parcă ceva... un semnal sau căderea serii. În aer se auzea huruitul avioanelor, unele venind spre insulă, cele mai multe părăsind-o. A chemat probabil toate navele maritime şi aeriene din imperiul Bendigo.

Când urcară la bordul marelui crucişător, îi întâmpină un marinar care-i conduse în camera hărţilor. Acolo îi găsiră pe fraţii Bendigo şi pe Karla, privind la port prin binocluri. Două binocluri îi aşteptau şi pe ei. Ellery şi Inspectorul luară în tăcere câte unul. Toţi cinci priviră tăcuţi spre insulă.

Activitatea se potolise în mod vizibil. Şuvoiul de vehicule ce cobora pe drumurile de pe faleză ajunsese o şuviţă. Portul se golise în cea mai mare parte; danele erau încă aglomerate, dar lucrurile se apropiau de sfârşit.

Sfârşitul veni după nouăzeci de minute.

Ultimul vapor se îndepărtă de doc şi ieşi din golf.

Drumurile şi danele erau pustii. De la un capăt al portului la celălalt nu se mişca nimic.

Ultima escadrilă de avioane se ridică din inima insulei, descrise un cerc, luând înălţime, apoi dispăru în văzduh.

UN BĂRBAT cu faţa roşie, într-o uniformă albastră cu nasturi de alamă şi caschetă cu cozoroc auriu, intră înăuntru.

Totul este gata, domnule, îi zise lui Abel. N-a mai rămas nimeni pe insulă.

— Mai există cel puţin o persoană, zise Inspectorul: King Bendigo. Ofiţerul privi uimit la Abel Bendigo.

— Fratele meu e mort, zise Abel cu fermitate. Eu sunt conducătorul acum, căpitane. Eşti la dispoziţia mea.

Ellery îşi puse mâna pe braţul lui Abel.

— Doctorul Akst? Întrebă el.

— La bord. Sănătos şi teafăr.

Crucişătorul Bendigo plecă încet de la ancoră şi se îndreptă spre larg.

Toţi erau la copastia din pupa, urmărind cum Insula Bendigo se micşorează, cum îşi pierde culoarea şi conturul.

Treptat crucişătorul prindea viteză. Marea era calmă, aerul tăcut.

Uriaşa flotă compusă din nave mici, mijlocii şi mari naviga în plină viteză. Cea mai mare parte dispăruse deja dincolo de orizont.

Ellery urmărea mereu insula prin puternicul binoclu. Nicăieri nu se mişca nimic, nu se vedea nici un semn de viaţă.

La cinci mile depărtare de insulă, crucişătorul îşi reduse viteza; marea era agitată. Pe măsură însă ce înainta, hula începea să se domolească, şi vasul se ridica şi se lăsa uşor pe valuri.

Deodată cu totul pe neaşteptate întreaga insulă se ridică în aer şi se împrăştie pe cer. Sau era doar o părere.

De pe locul unde fusese insula se ridică vertiginos un uriaş nor de fum în formă de ciupercă.

Crucişătorul trepida. Suflul exploziei îl izbi puternic, făcându-i pe pasageri să se clatine.

Urmă apoi o altă explozie şi încă una. Şi încă una.

Şi încă una...

Pierduseră noţiunea timpului.

În cele din urmă linţoliul de fum se risipi, iar sfărâmăturile se prăbuşiră şi dispărură în mare.

Deasupra mării, de la un capăt la altul al fostei Insule Bendigo, se înălţa o perdea de flăcări. Întreaga insulă ardea: ruinele clădirilor care fuseseră aruncate în aer, copacii, drumurile, chiar şi nisipul. Peste câteva zile sau

săptămâni, când focul se va stinge, nu va mai rămâne din ceea ce a fost decât o întindere de cenuşă neagră pe suprafaţa mării.

Ellery se întoarse. Se întoarse şi Abel şi privirile li se întâlniră. Privirea lui Abel părea să zică: Ai încredere în mine.

Privirea lui Ellery rămase impenetrabilă. El era profund tulburat.

Inspectorul zise însă tare cu o voce plină de amărăciune:

— Şi care va fi deosebirea? Nu s-a schimbat nimic. Tot un rege a rămas!

— Ceva s-a schimbat, zise Abel.

— Da? Ce?

— Nu mai este el, acum sunt eu.

— Şi este vreo deosebire? strigă Inspectorul.

— Da. Puterea nu mai reprezintă un pericol. Lumea are nevoie de putere mai mult ca oricând în istorie. De putere înţeleaptă... dacă ne gândim serios. Putere care urmăreşte binele, nu răul. Abel vorbea anevoie, urmărind flăcările cu privirea.

— Vă imaginaţi că eu cred ce spuneţi? zise Inspectorul dispreţuitor. Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba! Aţi fost vârât până în gât în afacerea asta timp de douăzeci şi şapte de ani.

— Fratele meu îmi vorbea mereu despre un vis de-al lui, zise Abel în şoaptă. Un vis despre o lume minunată, un vis care se putea împlini numai dacă puterea era absolută. Eu am crezut în visul lui. M-am convins pe mine însumi că scopul scuză mijloacele.

Abel privea fix la flăcări cu o mână peste a lui Judah de pe copastie şi cu cealaltă peste a Karlei.

— Am descoperit apoi că fratele meu era un mincinos şi un şarlatan, că nu avea nimic bun în el. Am văzut cum un om îi poate prosti pe alţii cu „scopuri” în timp ce el se foloseşte de mijloace mârşave. Când stai să te gândeşti însă, nici un scop nu face cât o ceapă degerată dacă nu rezultă din suma globală a mijloacelor folosite pentru a-l atinge. Am ştiut că dacă puterea va ajunge vreodată în mâinile mele, eu o voi folosi în mod diferit. Judah şi Karla au fost de acord cu mine, zise apăsându-şi mâinile.

După aceasta Abel se întoarse şi privi spre puntea de comandă, îşi ridică braţul.

Marea începu să se agite, crestele valurilor erau înspumate. Bendigo înainta.

Judah Bendigo se clătină. Îşi puse mâna streaşină la ochi în timp ce privea fix la insula care ardea.

Karla se desprinse de copastie. Avea ochii plini de lacrimi. Se îndepărtă fără să-şi ridice privirea de la punte.

Abel Bendigo îşi ridică gulerul pardesiului. Îşi ţinea buzele strânse, ca şi cum făcea un mare efort.

— Deci regele a murit, zise Ellery cu o voce aspră. Regele a murit, trăiască regele! Cu titlul de informaţie: cine va fi acum cu ochii pe beneficiar?

Judah Bendigo privi peste umăr. I se vedea un ochi care era fixat asupra fratelui său Abel. Era un ochi împăienjenit, dar privea ferm.

— Eu, răspunse Judah.

— SFÂRŞIT -